

J. D. SALINGER
ZABHEGYEZŐ

FORDÍTOTTA
GYEPES JUDIT

ELSŐ FEJEZET

Hát ha tényleg kíváncsi vagy rá, először biztos azt szeretnéd tudni, hogy hol születtem, meg hogy milyen volt az én egész tetű gyerekkorom, meg hogy mik voltak a szüleim, mielőtt beszereztek engem, meg minden, szóval hogy egy ilyen Copperfield Dávid-féle marhaságot adjak le, de ehhez nincs kedvem. Először is unom ezt a témát, másodszor a szüleimet sorba megütné a gutman, ha nagyon mélyre találnék túrni a dologban. Az ilyesmire rém érzékiek, főleg az apám. Rendesek is, meg minden, nem mondom, de rém érzékiek. Ebből úgyse lesz itten életírás, vagy mit tudom én, csak azt akarom elmondani, hogyan zsongtam be tavaly karácsony táján, amiből aztán olyan nagy lerobbanás lett, hogy ideküldtek összeszedni magamat. Vagyis azt, amit már D. B.-nek is elmondtam, a drága bátyámnak, tudod, aki Hollywoodban van. Nincs túl messze ettől a nyomor helytől, majdnem minden hétvégen meglátogat. Jövő hónapban kocsin visz haza a diliházból, persze csak ha elengednek. Most vett egy Jaguárt. Egy olyan kis angol tragacs, tudod, kétszázzal fut óránként. Majdnem négyezerbe van neki. Most vágott zsebre egy csomó dohányt. Azelőtt nem szokott, mikor még otthon lakott, és rendes író volt. Ő írta azt a bombajó novellás kötetet, a *Titokzatos aranyhal*-at, ha még nem hallottad volna. A legjobb benne a *Titokzatos aranyhal*. Egy kis krapekről szól, aki senkinek se engedi az aranyhalát megnézni, mert a saját pénzén vette. Halálos volt. Most Hollywoodban van D. B. Tisztára elkurvult. Ha van valami a világon, amit utálok, az a mozi. Ne is mondd.

Azzal *a nappal kezdem*, mikor otthagytam Penceyt. A Pencey egy gimi Agerstownban, Pennsylvániában. Biztos hallottál már róla. Vagy a hirdetését láttad legalább. Legalább ezer folyóiratban hirdet: egy menő tag lovon átugrat valami akadályt. Mintha az ember Penceyben folyton csak lovagolna. Lovat nem is láttam, még a környéken se. És a lovas kép alatt a szöveg: *1888 óta formálunk növendékeinkből kiváló, tiszta gondolkodású ifjakat*. Már aki ezt beveszi. Semmivel sincs több nyavalyás *formálás* Penceyben, mint akármelyik más iskolában. Én senkit se ismertem ott, aki kiváló és tiszta gondolkodású lett volna. Talán kettőt. Még jó, ha. És azok biztos már úgy kerültek Penceybe.

Egyébként azon a szombaton volt a futballmeccs Saxon Hall-lal. Ezt a meccset Penceyben állati nagy dolognak tartották. Ez volt az év utolsó meccse, és elvárták, hogy az ember legalábbis öngyilkos legyen, ha Pencey kikap. Emlékszem, akkor délután úgy három óra körül, vagy mikor, fenn voltam a Thomsen-dombon, a mellett a link ágyú mellett, ami még a polgárháborúból maradt ott - ismered az ilyen mesét. Onnan látni lehet az egész pályát meg a két csapatot, ahogy kalapálják egymást szorgalmasan. A tribünt nem láttam valami fényesen, de hallottam, hogy üvöltenek dübörögve és iszonyú erővel a Penceynek, hiszen úgyszólván az egész iskola kinn van, rajtam kívül, és a Saxon Hallék égnék, mint a rongy, mert a vendégcsapat alig hozott magával szurkolót.

Lányok sohase nagyon voltak kinn. Csak a felsősök hozhattak lányt. Rémes egy iskola volt, akárhogy nézzük is. Én az olyan helyeket szeretem, ahol legalább egy-két lány lődörög, ha egyebet nem is csinál, csak az orrát fújja vagy vihog, vagy mit tudom én. Selma Thurmer, a diri lánya, gyakran kidugta az orrát a meccsekre, ő viszont nem az a típus, akiért az ember eleped. Ámbár egész rendes lány. Egyszer mellette ültem a buszon Agerstownból jövet, és beszélgettünk. Birtam a dumáját. Nagy orra van, a körmei tövig rágva, szinte véresek, a fején meg olyan nyavalyás műhaj, amelyet mostanában viselnek, de őt valahogy sajnálni kellett. Azt szerettem benne, hogy nem tömött azzal a maszlaggal, hogy milyen nagyfiú az ő apja. Biztos tudta is, micsoda genny alak.

Azért voltam fenn a dombon és nem a meccsen, mert éppen akkor jöttem vissza New Yorkból a vívókkal. Én voltam a csapat intézője, a fene ette volna meg! Nagy vicc! Reggel mentünk be New Yorkba, a McBurney-iskolával volt az összecsapás. Csak aztán mégse. A töröket, az egész felszerelést, minden vacakot azon a rohadt földalattin hagytam. Persze nemcsak az én hibám volt. Folyton fel kellett ugrálnom, és a térképet lesnem, hogy tudjuk, hol kell leszállnunk. Így aztán már fél háromra visszaértünk Penceybe, vacsoraidő helyett. Visszafelé a vonaton kiközösített a csapat. Bizonyos szempontból egész mulatságos volt a dolog.

A másik ok, amiért nem mentem a meccsre, mert a jó öreg Spencerhez, a történelem-tanáromhoz mentem elbúcsúzni. Influenzás volt, sejtettem, hogy a karácsonyi szünet előtt már valószínűleg nem jön be. Írt, hogy látogassam meg, mielőtt hazamegyek. Tudta, hogy a szünet után már nem megyek vissza Penceybe.

Ezt elfelejtettem mondani. Kicsaptak. Világos volt, hogy karácsony után már nem megyek vissza, miután négyből elhúztak, és nem is nagyon törtem magam, meg minden. Figyelmeztettek egy csomósor, hogy törődjem a dolgokkal, főleg negyedév táján, amikor a szüleim is eljöttek, és tárgyaltak az öreg Thurmerrel, de nem izgattam magam. Így aztán kinyírtak. Penceyben gyakran nyírnak ki embereket. Ebben akadémiai színvonalú. Tényleg.

Egyébként december volt, meg minden, az emberre ráfagyott a gatyá, főleg annak a hülye dombnak a tetején. Csak lódén volt rajtam, se kesztyű, se semmi más. Előző héten valaki meglejtette a teveször kabátomat, egyenesen a szobámból, a bundakesztyűmmel a zsebben, meg minden. Tele volt ez a Pencey link alakokkal. Bőven volt itt jó módú fiú is, de a link alak azzal együtt rengeteg. Minél költségesebb egy iskola, annál több benne a link, nem vicc. Egyébként ott álltam a mellett a hülye ágyú mellett, és majd lefagyott a seggem. Tulajdonképpen nem is nagyon figyeltem a meccset, csak azért ácsorogtam ott, mert szerettem volna valami búcsúfélét érezni. Úgy értem, hogy már hagytam ott addig is iskolát meg különböző helyeket, de jóformán fel se fogtam, hogy elmegyek. Ezt utálok. Az nem izgat, hogy szomorú vagy rossz a búcsú, de ha elmegyek, akkor szeretem tudni, hogy elmegyek. Ha nem sikerül, csak még rosszabb.

Mázlim volt. Egyszer csak valami olyan jutott az eszembe, ami segített megérteni, hogy elhúzom a csíkot tényleg. Az jutott eszembe hirtelen, amikor úgy október körül én, Robert Tichener meg Paul Campbell egy focit rugdaltunk az iskola előtt. Rendes srácok voltak, főleg Tichener. Éppen vacsora előtt volt, már jócskán sötétedett, de mi tovább is csak adogattuk egymásnak a labdát. Egyre sötétebb és sötétebb lett, végül már alig láttuk a focit, de mégse hagytuk abba. Végül is muszáj volt. Az a hogyishívják tanár, aki biológiát tanított, szóval az a Mr. Zambezi, kidugta a fejét az ablakon, és ránk szólt, hogy menjünk be a hálóba, és készüljünk a vacsorához. Szóval, ha valami ilyesmi jut az eszembe, akkor el tudok búcsúzni, ha éppen kell, legalábbis legtöbbször. Amint ez eszembe jutott, megfordultam, és a domb másik oldalán rohanni kezdtem az öreg Spencer lakása felé. Ő nem lakott az intézetben, hanem az Anthony Wayne utcában.

A főkapuig egyfolytában rohantam, aztán vártam egy percig, míg levegőt kapok. Gyakran kifulladás, ha tudni akarod az igazat. Erős dohányos vagyok, ez az egyik - illetőleg voltam. Abba kellett hagynom. A másik, hogy tizenkét centit nőttem tavaly, valahogy így kaptam tébécét, és így kerültem ide, ezekre a rohadt kontrollvizsgálatokra, meg minden. Különben kutya bajom. Szóval amint újra levegőt kaptam, rohantam át a 204. utcán. Marha jeges volt az úttest, majdnem eltaknyoltam. Azt se tudom, miért rohantam, gondolom, ahhoz volt kedvem. Mikor átértem a másik oldalra, úgy éreztem magam, mint aki fölszívódott a ködben. Olyan hülye délután volt, fantasztikusan hideg, nem sütött a nap, meg minden, és ahányszor átmentem a másik oldalra, mindig úgy éreztem, hogy eltűnök, mint a szürke számár. Öregem,

jól megrángattam a csengőt, mikor végre odaértem Spencer papáékhoz. Tényleg teljesen összefagytam, a fülem állatian fájt, az ujjaimat alig bírtam mozgatni. - Gyerünk már, gyerünk - mondtam majdnem hangosan -, nyissa már ki valaki. - Végül Mrs. Spencer nyitotta ki. Nem volt náluk cseléd, meg semmi, mindig maguk nyitottak ajtót. Nem vetette fel őket a pénz.

- Holden! Örülök, hogy eljöttél! Gyere be, fiam! Halálra fagytál, ugye? - Azt hiszem, tényleg megörült nekem. Szeretett, legalábbis azt hiszem

Öregem, faroltam is gyorsan befelé.

- Hogy tetszik lenni? És hogy van a tanár úr?

- Add ide azt a kabátot, fiam - mondtá. Nem hallotta, mikor megkérdeztem, hogy van Mr. Spencer. Kicsit süket volt.

Beakasztotta a kabátomat az előszobaszekrénybe, én meg egy kicsit hátranyaltam a hajam. Rendszerint borotvahajat viselek, azt nem kell sokat fésülni. - Hogy tetszik lenni? - kérdeztem újra, csak hangosabban, így aztán meghallotta.

- Köszönöm, most éppen jól. - Becsukta a szekrényt. - És te hogy vagy? - Éreztem a hangsúlyából, az öreg elmondta már neki, hogy kicsaptak.

- Köszönöm, jól - feleltem. - A tanár úr hogy van? Már túl az influenzán?

- Túl! Úgy viselkedik, mint egy igazi... nem is tudom, micsoda... A szobájában van, fiam. Menj csak be.

MÁSODIK FEJEZET

Külön szobában laktak, meg minden. Biztos voltak már vagy hetvenévesek, ha nem több, de azért nagyon akartak volna élni, persze elég idétlenül. Tudom, hogy aljasság ilyet mondani, de nem úgy gondolom. Csak éppen abban az időben túl sokat gondoltam az öregre, és ettől menthetetlenül az jutott az eszembe, mi a fenéért is él ez még. Tudniillik már teljesen görbe volt, iszonyúan tartotta magát, és ha a táblánál véletlenül leejtette a krétát, akkor valakinek az első padból ki kellett ugrani, felvenni és a kezébe adni. Szerintem ez rettenetes lehet. Persze ha elég sokat gondolkodik rajta az ember, de nem túl sokat, akkor elképzelhető, hogy nem is olyan rossz neki. Például egy vasárnap a srácokkal fenn voltunk náluk, kaptunk egy-egy csésze forró csokoládét, s az öreg mutatott egy ócska, szakadozott navajó takarót, amit Spencer mamával együtt vettek a Yellowstone Parkban, valami indiántól. Ha láttad volna, hogy milyen nagy volt a mellénye a vén szivarnak. Ez az, amire gondolok. Képzeld el valakit, aki olyan vén, mint az országút, és mégis örül, hogy szerez egy takarót.

Nyitva volt az ajtó, de azért kopogtam, csak hogy udvarias legyek, meg minden, pedig már láttam is az öreget. A nagy bőrszékben ült, nyakig bebugyolálva abba a bizonyos takaróba. Felnézett a kopogásra.

- Ki az? - bömbölte. - Caulfield? Gyere be, fiam. - Az iskolán kívül is mindig bömbölt. Néha az embernek az idegeire ment.

Kár volt idejönni, rögtön éreztem, mikor beléptem. Az *Atlantic Monthly*-t olvasta, a szoba tele volt orvosság- és orrcsöppszaggal. Állatian lehangoló volt. Különben se nagyon bírom a betegeket. De ráadásul az öreg a régi, vacak fürdőköpenyében volt, ami becslésem szerint legalább olyan vén, mint ő maga. Nem szeretem az öreg palikat köpenyben vagy pizsamában. Mindig kilátszik az a ronda horpadt mellük meg a lábuk. A strandon meg mindenütt láttam, hogy a lábuk utálatosan fehér és csupasz.

- Jó estét, tanár úr - mondtam -, megkaptam a levelét, köszönöm szépen. - Írt egypár sort; kérte, menjek fel elbúcsúzni tőle, ha már végleg elmegyek. - Ha nem írt volna a tanár úr, akkor is feljöttem volna elbúcsúzni.

- Ülj le, fiam - mondta az öreg. Az ágyra, úgy gondolta. Leültem. - Hogy van a tanár úr?

- Úgy van az, fiam, hogy ha jobban érezném magam, orvosért küldenék - mondta, és ettől totál kikészült. Mint egy örült, elkezdett csuklani. Aztán nagy nehezen kiegyenesedett. - Miért nem vagy a meccsen? Úgy tudom, ma van a nagy meccs.

- Igen, voltam is. Csak éppen most jöttem vissza New Yorkból a vívókkal - mondtam. Öregem, az ágya olyan dög kemény volt, mint a szikla.

Aztán pokolian elkomolyodott. Tudtam, hogy ez jön. - Szóval itthagysz minket, mi?

- Igen, tanár úr, azt hiszem.

Elkezdte a szokásos bólogatást. Az életben nem láttam még embert annyit bólogatni, mint az öreg Spencert. Nem lehetett tudni, azért bólogat-e, mert gondolkodik, meg minden, vagy csak egyszerűen azért, mert olyan vén már, hogy azt se tudja, fiú-e vagy lány.

- Mit mondott neked az igazgató úr, fiam? Gondolom, elbeszélgettetek egy kicsit.

- Igen, beszélgettünk. Tényleg. Legalább két órát benn ültem az irodában, azt hiszem.

- Na és mit mondott?

- Hát... valami olyasmit, hogy az élet olyan, mint egy meccs, meg minden. És hogy a játékszabályokat meg kell tartani. Rendes volt. Úgy értem, nem mászott a plafonra, vagy ilyesmi. Csak arról beszélt folyton, hogy az élet meccs, meg... Érti a tanár úr.

- Az élet csakugyan meccs, fiam. Olyan mérkőzés, amit az ember a szabályoknak megfelelően játszik.

- Persze hogy.

Meccs! Szép kis meccs! Ha az ember a menők oldalán áll, akkor meccs, rendben van, elfogadom. De ha a másik oldalra kerül, ahol nincsenek menők, akkor hol a meccs? Sehol. Akkor nincs meccs!

- Írt már az igazgató úr a szüleidnek? - kérdezte az öreg.

- Azt mondta, hétfőn fog.

- Te már közölted velük?

- Nem, tanár úr, még nem, szerdán este valószínűleg úgyis találkozom velük, ha hazamegyek.

- És mit gondolsz, hogy fogadják a hírt?

- Hát... marha pipások lesznek, az biztos. Ez kábé a negyedik iskola, ahonnan kirúgnak.

Ráztam a fejem. Gyakran rázom. „Öregem”, ezt is folyton mondom. Részben talán mert olyan tetű a szókincsem, meg aztán néha túl gyerekes vagyok a koromhoz képest. Akkor tizenhat voltam, most tizenhét, de néha úgy viselkedem, mintha tizenhárom lennék. Ez elég hülyén jön ki, mert száznyolcvanhét magas vagyok, és öszülök. Tényleg. Jobboldalt tele vagyok ősz hajjal, már kis srác korom óta. És mégis néha olyanokat csinállok, mintha tizenkét éves lennék. Mindenki mondja, főleg az apám. Részben igaz is, de nem egészen. Az emberek folyton azt hiszik, hogy valami egészen igaz lehet. Azzal együtt le vannak, de időnként halálosan unom a felszólításokat, hogy viselkedjem a koromhoz illően. Néha pedig sokkal komolyabban viselkedem, mint amennyi vagyok - tényleg! -, de azt az emberek nem veszik észre. Az emberek soha nem vesznek észre semmit.

Az öreg Spencer megint elkezdte a bólogatást. És az orrát is elkezdte piszkálni. Úgy csinált, mintha csak vakargatná, pedig tövig benne volt a hüvelykujja. Nyilván úgy gondolta, hogy nyugodtan csinálhatja, hiszen csak én vagyok a szobában. Engem csakugyan nem is izgatott különösebben, de azért állatian undorító látvány, ha valaki az orrát piszkálja.

Aztán azt mondta: - Volt szerencsém találkozni a szüleiddel, amikor dr. Thurmernél jártak néhány héttel ezelőtt. Pompás emberek.

- Igen, nagyon rendesek.

Pompásak! Nem bírom ezt a szót, gennyes. Felfordul a gyomrom, ha hallom.

Aztán hirtelen úgy csinált az öreg, mintha valami nagyon klasszat akarna mondani, valami egészen újat, meg minden. Feljebb csúszott a széken, és kicsit megfordult. Persze csak vakláрма volt az egész. Egyszerűen fogta az *Atlantic Monthly*-t, és oda akarta dobni mellém az ágyra. Mellé dobta. Csak pár centivel ugyan, de mellé. Felugrottam, fölvettem, és az ágyra tettem. Abban a percben pokolian szerettem volna kinn lenni. Sejtettem, kiadós lelkifröccsöt kapok. Rá se rántottam volna, de közben szagolni az orrcsöppeket, nézni az öreg Spencert fürdőköpenyben és pizsamában, mindezt egyszerre rühelltem. Nagyon.

Persze már kezdte is. - Mi a baj veled, fiam? - kérdezte, sokkal határozottabban, mint vártam.

- Hány tantárgyatok is volt ebben a negyedévben?

- Öt.

- Öt. És hányból állsz bukásra?

- Négyből. - Kicsit odébb araszoltam a fenekemmel az ágyon. Olyan kemény ágyat még életemben nem pipáltam. - De angolból simán átmentem, mert a Beowulfot meg a Lord Randal-féle izéket már tanultam az előző iskolámban is. Vagyis itt abszolút nem kellett strapálni magamat, legfeljebb a fogalmazásokkal, nagy ritkán.

Nem is figyelt. Szinte sose figyelt oda, ha beszélt az ember.

- Én megbuktattalak történelemből, egyszerűen azért, mert semmit sem tudsz.

- Igen, tudom, tanár úr. Ha akarna, se tudna segíteni. De még mennyire hogy tudom.

- Egyáltalán semmit! - hajtogatta. Ettől is kiborulok. Mikor kétszer is elmondanak valamit, mikor az ember már rég ráhagyta. Aztán harmadszor is megismételte: - De egyáltalán semmit. Nem hiszem, hogy egyszer is kinyitottad a könyvet ebben a félévben. Vagy igen? Mondd meg az igazat, fiam.

- Hát, egypárszor átlapoztam. - Csak azért mondtam, mert nem akartam lehervasztani, megőrült a történelemért.

- Átlapoztad, mi? - kérdezte nagyon gúnyosan. - A vizsgadolgozatod ott van a fiókos szekrényen, annak a sok papírnak a tetején, hozd csak ide!

Ez igazán ronda csel volt, felálltam és odavittem, nem volt más választásom. Aztán megint leültem arra a betonágyra. Öregem, nem tudod elképzelni, mennyire bántam, hogy eljöttem hozzá elkészönni!

Úgy fogta meg azt a dolgozatot, mintha szarba nyúlt volna, vagy mi. - Az egyiptomiakról november 4-től december 2-ig tanultunk. Magad választottad ezt a témát. Akarod hallani, mennyi mondanivalód akadt róla?

- Nem nagyon, tanár úr.

De azért csak elolvasta. A tanárokat lehetetlen lebeszélni, ha valamit a fejükbe vettek, tuti, hogy megteszik.

- „Az egyiptomiak ókori nép, kaukázusi eredetűek. Afrika északi részén éltek. Afrika, mint tudjuk, a keleti félteke legnagyobb szárazföldje.”

És nekem ott kellett ülni, és hallgatni ezt a szart. Ronda csel volt, mondhatom.

- „Az egyiptomiak különböző okokból még ma is nagyon érdekesek számunkra. A modern tudomány még ma is szeretné tudni, milyen titkos szerrel kenték be a halottakat, mielőtt bepólyálták volna őket, hogy a képük meg ne rohadjon évszázadokon át. Ez az érdekes talány még ma, a huszadik században is izgató probléma a modern tudomány számára.”

Abbahagyta, és letette a dolgozatomat. Addigra már majdnem gyűlöltem. - A „dolgozatod”, ha szabad így neveznünk, ezzel be is fejeződik - mondta rém gúnyosan. Nem hinnéd, milyen gúnyos tud lenni egy ilyen vén mókus. - De még egy kis megjegyzést odabiggyesztettél nekem a lap aljára.

- Igen - mondtam gyorsan, mert nem akartam, hogy azt is felolvassa. De nem lehetett megállítani, begerjedt, mint egy rakéta.

- „Tanár úr kérem - olvasta hangosan -, ez minden, amit az egyiptomiakról tudok. Nem érdekelnek egyébként sem nagyon, pedig a tanár úr órái érdekesek voltak. Nem számít, ha

megbuktat, úgyis mindenből megbukok, csak angolból nem. Tisztelettel Holden Caulfield.” - Letette azt a nyavalyás dolgozatot, és úgy nézett rám, mintha éppen most vert volna tropára pingpongban, vagy ilyesmi. Azt hiszem, nem felejttem el neki soha, hogy azt a szart itt fölolvasta nekem. Én nem olvastam volna fel neki, ha ő írta volna nekem, az fix. Először is csak azért írtam azt az átkozott marhaságot, hogy ne fájjon a feje, amiért megbuktat.

- Haragszol rám, amiért megbuktatlak, fiam?

- Dehogy, tanár úr! Egyáltalán nem. - Rém szerettem volna, ha nem nevez „fiam”-nak folyton.

Aztán oda akarta dobni a dolgozatomat az ágyra, de persze megint eltévesztette. Megint fel kellett kelnem, és odatenni az *Atlantic Monthly*-ra. Kétpercenkint unalmas.

- Te mit tennél az én helyemben? De az igazat mondd, fiam!

Mi tagadás, látszott, hogy tényleg pizsokul fáj neki, hogy meg kellett buktatnia. Elkezdtem hát adni a bankot, hogy mégse fájjon úgy. Mondtam, szörnyű hülye voltam, és leadtam egy nagy hantát. Hogy én is pont azt csinálnám, ha az ő helyében volnék, és hogy a legtöbb ember nem is érti, milyen rázós tanárnak lenni, meg minden. Régi lemez.

Csak az a furcsa, hogy közben egészen máson járt az eszem. Én, tudod, New Yorkban lakom, és arra a tóra gondoltam a Central Parkban. Hogy vajon befagy-e, mire hazamegyek, és ha igen, akkor hol lesznek a kacsák. Képzeld, azon spekuláltam, hova mennek a kacsák, ha befagy a tó. Jön egy tag valami kocsival, és elviszi őket az állatkertbe, vagy mi? Vagy egyszerűen elrepülnek?

Mondhatom, mázlista vagyok. Már úgy értem, sikerült megetetnem a kefét az öreggel, és közben a kacsákon is spekuláltam. Marha jó! Nem is kell strapálni magát az embernek, ha egy tanárral beszél. Aztán hirtelen lelőtte a hantát. Mindig félbeszakítja az embert.

- Mit érzel most, fiam? Nagyon szeretném tudni. Igazán nagyon.

- Attól, hogy kibuktam Penceyből? - Szörnyen szerettem volna, ha betakarja azt a horpadt mellét. Ronda látvány volt.

- Ha nem tévedek, már a Whooton Schoolban és Elkton Hillsben is voltak némi nehézségeid. - Nem gúnyolódott, de így is pizsokság volt tőle.

- Elkton Hillsben nem voltak nehézségek, nem is buktam meg, csak egyszerűen eljöttem.

- Miért, ha szabad kérdezmem?

- Miért? Hát az hosszú és zűrös. - Nem volt kedvem vele még arról is beszélni. Különben se értette volna meg, az már neki magas. Főleg azért hagytam ott azt az iskolát, mert ott mindenki mindig megjátszotta magát. Ez az egész. Most megint eszembe jutottak. Például az igazgató, Mr. Haas, az a csámpás, életemben nem láttam még egy olyan nyavalyás alakot. Százszor rosszabb, mint Thurmer. Vasárnaponként például mindig végigjattolt a szülőkkel, akik látogatóba jöttek. Nyalizott mindenkinek, kivéve ha valakinek nevetséges öreg szülei voltak. Látni kellett volna, mit csinált a szobatársaim szüleivel. Ha valamelyik fiúnak kövér anyja vagy az apjának rosszul szabott kabátja és csámpás cipője volt, akkor ez a Haas csak épp hogy jattolt velük egy undorító mosollyal, és elment más szülőkkel beszélgetni vagy sétálni, azokkal akár félórára is. Ezt utálok! Annyira lehervaszt, hogy majd megőrülök. Utáltam azt a rohadt Elkton Hillst.

Az öreg Spencer kérdezett még valamit, de nem értettem. Azon a Haason járt az eszem.

- Tessék?

- Nem bánt különösebben, hogy elmész innen?

- Hát kicsit bánt, igen... de nem túlságosan. Legalábbis most még nem. Eltart egy ideig, amíg az ember átérzi a dolgokat. Most csak arra gondolok, hogy szerdán hazamegyek. Hülye vagyok.

- Egyáltalán nem gondolsz a jövődre, fiam?

- De gondolok, persze hogy. - Egy fél pillanatig gondoltam is. - De nem túl sokat, azt hiszem. Nem túl sokat.

- Majd fogsz - mondta az öreg -, majd fogsz, fiam, csak akkor már késő lesz.

Állati rosszul esett, hogy ezt mondta. Halálrossz kedvem lett tőle.

- Igen, azt hiszem, fogok - válaszoltam.

- Szeretnék egy kis értelmet csöpögtetni a fejedbe, fiam. Szeretnék segíteni rajtad. Segíteni, ha tudok.

Tényleg szeretett volna. Lehetett látni. Csakhogy más nyelven beszéltünk, ez a vicc. - Tudom, tanár úr, és köszönöm szépen, tényleg tudom. Köszönöm szépen. - Aztán fölálltam. Öregem, ha még tíz percet ott kell ülni, beledöglök. - Most már el kell mennem. Van még a tornaszertárban egypár holmim, amit haza kell vinni. De tényleg. - Rám nézett, rém komoly pofával, és újrakezdte a bólogatást. Hirtelen pokolian megsajnáltam, de mégse bírtam maradni, nem bírtam tovább, hogy ennyire más nyelven beszélünk, hogy mindig az ágy mellé dob mindent, sem a hervasztó fürdőköpenyét, se a szőrös mellét, se azt az orvosságszagot, amivel tele volt az egész szoba. - Tanár úr, ne aggódjon miattam, én azt hiszem, minden rendben lesz. Most éppen rossz passzban vagyok. Mindenkielőfordul az ilyesmi, nem?

- Nem tudom, fiam. Nem tudom.

Utálom, ha valaki folyton így válaszolgat.

- De. Én azt hiszem. Ne tessék aggódni miattam! - Majdnem a vállára tettem a kezem. - Jó?

- Nem innál egy csésze forró csokoládét, mielőtt elmész? A feleségem majd...

- Köszönöm szépen. Szeretném, de tényleg mennem kell. A tornaszertárba kell mennem. De azért köszönöm... nagyon köszönöm, tanár úr. - Aztán jattoltunk, meg minden. Ez is fenemód lehangolt.

- Majd írok, tanár úr. Vigyázzon az egészségére.

- Isten áldjon, fiam.

Még bömbölt utánam valamit, de már becsuktam az ajtót, és elindultam a nappali felé, nem értettem, mit akar. Biztos azt üvöltötte, hogy: „Sok szerencsét!” Remélem, nem! Én soha nem bömbölöm utána senkinek, hogy „Sok szerencsét!”. Rémes, ha az ember jól meggondolja.

HARMADIK FEJEZET

Állatian tudok hazudni, ilyet még életemben nem láttál. Rémes. Ha újságért megyek, és megkérdeznék: „Hova mész?”, fix, hogy azt mondom: „Az operába.” Fantasztikus. Az is tiszta hazugság volt, amikor azt mondtam az öreg Spencernek, hogy a tornaszertárba megyek a holmimért. Egyáltalán nem is szoktam ott tartani a cuccomat.

Penceyben az Ossenburger-szárnyban laktam, az új hálókban, ahol csak felsősök és gólyák laktak. Én gólya voltam, a szobatársam felsős. Azt a részt egy Ossenburger nevű tagról nevezték el, aki a Penceybe járt valamikor. Később marha sok pénzt szerzett. Olcsó temetkezési irodákat nyitott mindenfelé az országban. Öt dollárért temette a tagokat fejenként. Látnod kellett volna a kis öreget. Azt hiszem, zsákba gyömöszöli a hullákat, aztán bevágja őket a tengerbe. Egyébként egy vagon pénzt adott Penceynek, és erre az egyik szárnyat róla nevezték el. Mindig feljött az év első meccsére a böhom nagy Cadillacjén, és mi felálltunk a tribünön, rárogyasztottuk az eget, mármint az éljenzésünkkel. Aztán másnap reggel a kápolnában beszélt, pokoli dumája volt, eltartott vagy tíz óra hosszat. Szakállas viccekkel kezdte, meg akarta mutatni, milyen rendes tag. Nagy dolog! Aztán arról beszélt, hogy ha valami baja volt az életben, sose szégyellt térdre borulni és imádkozni Istenhez. Azt mondta, hogy nekünk is mindig imádkozni kellene. Beszélgetnünk az Úrral, meg minden - akárhol vagyunk. Mondta, hogy Jézus a mi pajtásunk, meg hogy ő mindig beszélgetni szokott Jézussal, még vezetés közben is. Ez fáj! El tudom képzelni azt a gennyes állatot, amint éppen első sebességre vált, és közben Jézuskához fohászkodik több hulláért. Az egyetlen jó az egész beszédben a közepe volt. Éppen azt magyarázta, hogy ő milyen nagymenő meg milyen nagy koponya, meg minden, mikor Edgar Marsalla, aki az előttem levő sorban ült, hirtelen egy öblöset fingott. Elég disznóság ilyet csinálni templomban, meg egyáltalán, de jót röhögtünk rajta legalább. A jó öreg Marsalla! Majd szétvetette a kápolnát. Nem röhögtünk hangosan, Ossenburger úgy csinált, mintha nem hallotta volna, de az öreg Thurmer, a diri, szintén ott ült a szószéken, és a fejem rá, hogy ő hallotta. Öregem, állatian odavolt. Nem szólt egy büdös szót se, de másnap este bezáratta az osztályt, feljött, leadott egy nagy lelkifröccsöt; azt mondta, aki ilyen fegyelmezetlen a kápolnában, az meg se érdemli, hogy Penceybe járjon. Noszogattuk Marsallát, hogy még egyet eresszen meg az öreg Thurmer beszéde közben is, de nem volt formában. Hát szóval ez volt Pencey, az Ossenburger-szárny, az új hálók.

Klassz volt visszamenni a szobámba, mikor végre eljöttem az öreg Spencertől. Még nem jöttek vissza a meccsről, és a változatosság kedvéért a központi fűtés is működött. Hangulatos volt. Levettem a kabátom, a nyakkendőm, kigomboltam a gallérom is, aztán felpróbáltam azt a sapkát, amit délelőtt vettem New Yorkban, piros szarvaslövő sapka volt, állati széles ellenzővel. Akkor láttam meg egy sportüzlet kirakatában, mikor feljöttünk a földalattiból, aztán, hogy elvesztettem azokat a nyavalyás töröket. Összviess egy dollárba fáj. Az ellenzőt hátracsaptam, úgy hordtam, elég elcsépett, de én komáltam, jól állt. Fogtam a könyvem, és leültem a székembe. Két szék volt minden szobában. Az egyik az enyém, a másik a szobatársamé, Ward Stradlateré. Kényelmes székek voltak, csak a karjuk ment tropára, folyton rátehénkedtek, azért.

Tévedésből vettem ki a könyvtárból azt a könyvet, amit akkor olvastam. Mást adtak, mint amit kértem, és már csak a szobámban vettem észre. Isac Dinesen *Afrika* című könyvét nyomták a kezembe. Gondoltam, tré lesz, de nem. Egész jó könyv volt. Általában mindenhez analfabéta vagyok, de sokat olvasok. A kedvenc íróm D. B., azaz drága bátyám, a második Ring Lardner.

A bátyám a szülnapomra adott egy Lardner-könyvet, pont mielőtt Penceybe kerültem. Van benne egy csomó igazi jó, röhejes, hülye színdarab, meg aztán az a sztori, amelyik egy rendőrrel szól, aki beleesik egy bitang jó nőbe. A nő folyton siet, a rendőr meg nős, szóval nem veheti el a nőt, se semmi. Aztán a nőt baleset éri, és meghal, mert mindig siet. Halálos volt! Én azt szeretem, ha a könyv néha legalább mulatságos. Olvastam klasszikusokat is, rengeteget, például a *Hazatérés*-t meg hasonlókat, és szeretem is az ilyesmit, és háborús könyveket és krimiket is olvastam, meg mindent, de nem kentek a falhoz. Engem az ken a falhoz, mikor olyan a könyv, hogy az ember a végén azt szeretné, ha az író iszonyú jó haverja lenne, akit akkor hív fel, amikor akar. Ámbár ez nem gyakori. Isac Dinesent például felhívnam. Ring Lardnert is, de D. B. mondta, hogy már meghalt. Vagy vegyük például Somerset Maughamtól az *Örök szolgaság*-ot. Tavaly nyáron olvastam, nagyon jó könyv, meg minden, de azért Maughamot nem hívnám fel. Nem tudom, valahogy ő nem olyan, akit az ember felhívna. Akkor már az öreg Thomas Hardyt inkább. Tetszik nekem az az Eustacia Vye.

Szóval felvettem az új sapkát, és leültem olvasni az *Afrika*-t. Már kiolvastam egyszer, de volt benne, amit újra el akartam olvasni. Még csak körülbelül három oldalt olvastam, mikor lépéseket hallottam a zuhanyozó felől. Fel se néztem, tudtam, ki az; Robert Ackley a szomszéd szobából. A mi szárnyunkban minden két szoba közt zuhanyozó volt, és ez a barom napjában nyolcvanszor átpofátlankodott. Alighanem ő volt az egyetlen rajtam kívül, aki nem ment le a meccsre. Ackley különben se ment soha sehova. Nagyon furcsa fickó volt. Felső volt, már teljes négy évet töltött Penceyben, és mégis mindenki csak Ackleynek szólította. Még a szobatársa, Herb Gale se hívta Bobnak vagy Acknak. Ha egyszer megnősül, ezt még a tulajdon felesége is Ackleynek fogja szólítani. Colos srác volt, görbe hátú, majd két méter magas, és a foga tetű. Egymás mellett laktunk, de én sose láttam fogat mosni. Undorítóan sárga volt a foga, és majdnem a nyavalya tört ki, ha az ebédlőben láttam, mikor tele szájjal zabálja a zöldborsót vagy a krumplipürét. Azonkívül tele volt pattanással, nemcsak a homloka vagy az álla, mint a többi tagnak, neki az egész pofája pattanásos volt. És nemcsak az, különben is undorító fickó volt. Volt benne valami trágár. Szóval nem nagyon rajongtam érte, ha tudni akarod az igazat.

Éreztem, hogy ott áll a küszöbön, a székem mögött, és szimatol, a láthatáron van-e Stradlater. Utálta a pofáját, be se jött, ha látta. Különben utálta ez a pofáját majdnem mindenkinek. Kibújt a tus alól, és bejött. - Szia! - ezt úgy nyögte ki mindig, mintha szörnyen unna valamit, vagy fáradt lenne. Nem akarta mutatni, hogy látogatába jött. Szerette volna, ha azt gondolja az ember, hogy csak úgy véletlenül tévedt be, frankón!

- Szia - feleltem, de nem néztem fel. Lőttek, ha az ember felnéz, különben is lőttek, de ha nem néz fel az ember, talán még lehet halogatni.

Erre elkezdett járkálni a szobában, marha lassan, ahogy szokott, és beleturkált az ember holmijába, amit csak az íróasztalon vagy a fiókos szekrényben talált. Ez volt a szokása, minden holmiját végigvizsgálta az embernek. Öregem, ez aztán az idegekre megy.

- Hogy ment a vívás? - bökte ki végül. Nem bírta már, hogy olvasok, szórakoztatni akart. Egy frászt érdekelte őt a vívás! - Győztünk, vagy mi?

- Senki se győzött - mondtam, fel se nézve.

- Mi? - Mindent kétszer kellett neki mondani.

- Senki se győzött! - Megkockáztattam egy oldalpillantást, kíváncsi voltam, mit piszkál a fiókos szekrényemen. Annak a lánynak a fényképét nézte, akivel New Yorkban jártam, Sally Hayesnek hívták. Mióta megvan, legalább ötezredszer nézi azt a nyavalyás képet. És mindig

máshová teszi vissza a végén, amikor már eleget nézte. Talán akarattal, mást nem tudok elképzelni.

- Senki se győzött? Hogyhogy?

- A földalattin hagytam azt a dög felszerelést meg a töröket! - Még mindig nem néztem fel.

- A földalattin, te jóisten! Elvesztetted?

- Rossz kocsira szálltunk, s folyton fel kellett ugrálnom, hogy megnézzem azt a nyavalyás térképet!

Odajött egészen mellém, és elfogta a világosságot.

- Ide figyelj - mondtam -, már vagy huszadszor olvasom ugyanazt a mondatot, mióta bejöttél.

Ezt a célzást fix, hogy mindenki megértette volna, Ackleyt kivéve. Ő nem. - És most gondolod, hogy meg kell fizetni?

- Nem tudom, és különben is fűtyülök rá. Mi lenne, ha leülnél, Ackley fiacskám? Pont elfogod előlem azt a nyavalyás fényt. - Nem szerette, ha „Ackley fiacskám”-nak nevezték. Mindig azt mondta, én lehetnék neki a „fiacskám”, mert ő tizennyolc éves, én meg csak tizenhat. Rendszerint begurult a „fiacskám”-tól.

Nem mozdult egy lépést se. Pont az az ember volt, aki nem megy odább, ha az ember kéri. Végül persze elment volna, de ha kérték, akkor sokkal lassabban. - Mi a frászt olvasol?

- Egy rohadt könyvet.

Visszahajtotta, hogy lássa a címét. - Jó?

- Az a mondat, amit most olvasok, rémes. - Meglehetősen gúnyos tudok lenni, ha formában vagyok. De még mindig nem esett le neki a tantusz. Újra elkezdett járkálni, és mindenhez hozzányúlt, Stradlater holmijához is. Végül ledobtam a könyvet a földre. Lehetetlen olvasni, ha egy ilyen állat van a szobában, képtelenség.

Elnyúltam a széken, és figyeltem, ahogy ott pizsmogott, mintha otthon lenne. Kicsit fáradt voltam a New York-i úttól, meg minden. Ásítóztam. Aztán elkezdtem hülyülni. Néha szoktam, hogy meg ne dögöljek az unalomtól. A szarvaslövő sapka ellenzőjét előrehúztam, és mélyen a szememre vágtam. Semmit se láttam így. - Azt hiszem, megvakulok - mondtam rekedtes hangon. - Jaj, mama! Minden olyan sötét lett egyszerre körülöttem!

- Te hülye! Esküszöm, hülye vagy!

- Mama! Add ide a kezed! Miért nem adod ide a kezed?

- Hagyd abba, te barom!

Elkezdtem hadonászni, ahogy a vakok szoktak maguk előtt tapogatózni, de nem álltam fel, csak azt hajtogattam: - Jaj, mama! Miért nem adod ide a kezed? - Persze csak hülyültem. Jó hecc időnként. Tudtam, hogy a marha Ackleyt a frász kitöri, de mindig felébresztette bennem a szadistát. Vele mindig szadista voltam. Végül aztán hagytam az egészet, visszahúztam a sapkát, és megszüntem.

- Ez kié? - A szobatársam térdvédője volt a kezében. Ez mindent az égvilágon végigfogdosott, még egy nadrágszíjat is végigtapogatna. Mondtam, Stradlateré. Erre odavágta Stradlater ágyára. A fiókból vette ki, s persze az ágyra dobta.

Aztán odajött mellém, és leült Stradlater székének a karfájára. Az istennek nem ült volna bele tisztességesen egy székbe, mindig csak a karfára. - Hol a francban vetted ezt a sapkát?

- New Yorkban.
 - Mennyi volt?
 - Egy dollár.
 - Átverték. - Elkezdte azt a nyavalyás körmét piszkálni egy gyufaszállal. Mindig piszkálta. Tiszta röhej! A foga mindig sárga, a füle mindig koszos, de a körmét, azt mindig tisztogatja. Biztos azt hitte, hogy attól szebb lesz. Még egyszer felnézett a sapkámra. - Otthon ilyen sapkát hordunk szarvasvadászaton, ez szarvaslövő sapka.
 - Az ám! - Levettem, és még egyszer megszemléltem. A fél szemem becsuktam, úgy stíroltem.
 - Emberlövő sapka. Ebben szoktam emberekre lövöldözni.
 - Már tudják otthon, hogy kicsaptak?
 - Frászt.
 - Stradlater hol van?
 - A meccsen. Meg randevúja van. - Ásítottam. - Penceyben folyton ásítottam. Talán túl meleg volt, attól elálmosodik az ember. Penceyben vagy hullára fagy, vagy megsül az ember.
 - A dicső Stradlater! Eh! Add ide az ollód egy kicsit, jó? Kéznél van?
 - Nincs. Már becsomagoltam. Fenn van a szekrény tetején.
 - Add ide egy pillanatra, jó? Le akarom ezt itt vágni.
- Az őt nem izgatta, hogy már becsomagoltam, és felraktam a szekrény tetejére. De azért leszedtem neki. Közben majdnem kinyiffantam. Ahogy kinyitom a szekrényajtót, a fejemre esik Stradlater teniszütője, a fapréssal együtt. Jó nagyot szólt, és pokolian fájt. Ackley azzal együtt istenien szórakozott. Elkezdett röhögni, olyan hülye, magas hangon. Végig röhögött, amíg leszedtem a táskám, és kivettem belőle az ollót. Ha valakinek a fejére esik egy fél tégl, vagy mit tudom én, Ackley röhög, mint akinek a hóna alá köptek.
- Átkozott jó humorod van, Ackley fiacskám, tudod? - Odaadtam neki az ollót. - Leszek a menedzsered, jó? Leszerződtek ahhoz a nyavalyás rádióhoz! - Azzal visszaültem a helyemre, ő meg elkezdte vagdosni a nagy, sárga körmeit. - Mi lenne, ha az asztalra szemetelnél? Az asztalra vágd, jó? Semmi kedvem éjjel mezítláb a koszos körmeiden sétálni.
 - Rá se rántott, vágta tovább a földre. Pizsokság, szerintem.
 - Kivel van Stradlaternek randevúja? - Mindig számon tartotta, kivel jár Stradlater, pedig utálta a pofáját.
 - Nem tudom. Miért?
 - Csak úgy. Öregem, ki nem állhatom azt a barmot. Utálok!
 - Ő megőrül érted. Nekem mondta, hogy szerintem elátkozott királyfi vagy. - Elég gyakran mondok ilyesmit, mikor így hülyülök, hogy meg ne dögöljek az unalomtól, meg minden.
 - Mindig ilyen nagyképű - mondta Ackley. - Ki nem állhatom azt a rohadt állatját. Azt hiszed...
 - Mi lenne, ha az asztal fölött vágnád a körmöd, mi? Már vagy ötvenedszer...
 - Mindig ilyen fene nagyképű. És nem is hiszem, hogy intelligens. Ő persze azt hiszi, a rohadt állat. Azt hiszi, hogy ő a leg...

- Ackley! Az istenedet! Nem vágnád a rohadt körmöd az asztal fölött? Már ötvenedszer mondom.

Erre elkezdte az asztal fölött, a változatosság kedvéért. Csak akkor csinál valamit, ha az ember ráüvölt.

Figyeltem egy ideig. - Azért nem bírod Stradlatert, mert azt mondta, hogy egyszer-egyszer megmoshatnád a fogadat. Nem akart megsérteni azzal, hogy nyilvánosan mondta. Nem volt tőle valami rendes, nem mondom, de nem akart megsérteni. Csak éppen azt mondta, hogy jobban néznél ki, és jobban is éreznéd magad, ha néha fogat mosnál.

- Én igenis szoktam fogat mosni. Ne gyere nekem ezzel.

- Nem igaz, nem szoktál. Figyeltelek, de még sose láttam. - Nem mondtam undokul, valahogy sajnáltam. Persze hogy nem lehet valami kellemes, ha az ember képébe mondják, hogy nem szokott fogat mosni. - Stradlater egész rendes tag, csak te nem ismered, az a baj.

- Szerintem barom. Beképzelt barom!

- Beképzelt, de néha egészen klassz. Így van. Figyelj ide, ha például van rajta egy nyakkendő vagy valami más, amit te komálsz, és szeretnéd, ha a tied lenne, tudod, mit csinál? Biztos, hogy leveszi és odaadja. Az fix. Vagy tudod, mit? Otthagyja az ágyadon, vagy mit tudom én, de neked adja, érted? A legtöbb srác meg...

- Az istenbe, én is odaadnám, ha annyi dohányom lenne.

- Nem igaz, te nem adnád! - és ráztam a fejem. - Te nem adnád, Ackley fiacskám. Ha neked lenne annyi dohányod, te lennél a leg...

- Az istenedet! Hagyd már abba ezt az „Ackley fiacskám”-at. Az apád lehetnék, te tetves!

- Frászt! - Öregem, néha marhára begurult. Soha nem hagyta ki, ha alkalma volt rá, hogy hangsúlyozza, hogy ő tizenhárca, én meg csak tizenhat. - Először is nem engedném, hogy bepofátlankodj a családomba.

- Jó, de ne hívj folyton...

Hirtelen kivágódott az ajtó, és Stradlater viharzott be. Mindig sietett, és mindig nagy felhajtást csinált. Odajött hozzám, és megveregette az arcom, ami elég undorító szokás. - Ide figyelj - mondta -, van valami programod ma estére?

- Nem tudom még, lehet. Mi a fene, havazik? - Csupa hó volt a kabátja.

- Igen. Ide figyelj, ha nem mész sehova, add ide a bőrjakódat, stimmt?

- Ki győzött?

- Még csak félidő van. Nem állunk jól. Szóval felveszed ma a jakót vagy nem? Az én szürkémre rácsöpögött valami turo.

- Nem veszem fel, de nem akarom, hogy kinyújtsd a baromi válladdal, érted? - Körülbelül egyforma magasak voltunk, de ő kétszer annyit nyomott. Klassz deltái voltak.

- Nem nyújtom ki. - Odacsörtetett a szekrényhez. - Mi van, Ackley? - Egész barátságos volt, kicsit talán megjátszotta, de azért mindig odabökött Ackleynek egy „Mi van?”-t.

Ackley csak morgott rá valamit. Legszívesebben nem válaszolt volna, de nem volt mersze hozzá, hogy legalább ne morogjon valamit. Aztán odaszólt nekem: - Na, én megyek, viszlát.

- Jó. - Az embernek nem hasadt meg a szíve, ha visszament a szobájába.

A jó öreg Stradlater meg már vetette is le a kabátját nyakkendőjét, meg minden. - Azt hiszem, gyorsan meg is borotválkozom. - Egész klassz szakálla volt, tényleg.

- Hol vár?

- Az Annexben. - Kiment, kezében a törülköző meg a többi cucc, de ing nélkül. Mindig meztelen felsőtesttel mászkált, azt hitte, baromi jó alakja van. Az is volt. Szent igaz.

NEGYPEDIK FEJEZET

Nem volt semmi különös dolgom, utánamentem a mosdóba, ott dumáltam vele, míg borotválkozott. Egyedül voltunk, a többiek még nem jöttek vissza a meccsről. Pokoli hőség volt, az ablakok egészen bepárásodtak. Körülbelül tíz mosdó állt körben a fal mellett. Stradlater a középsőhöz ment, én meg leültem a tőle jobbra levőre, és elkezdtem a hidegcsapot nyitogatni - ideges szokás. Stradlater az *Indián szerenád*-ot fütyülte borotválkozás közben. Átkozott élesen fütyült, meg hamisan, és mindig olyat, ami még annak is nehéz, aki tud: az *Indián szerenád*-ot meg a *Megfojtlak egy árnyas utcán*-t. Gyilkolta a jó számokat.

Ackleynek undorító szokásai voltak, mondtam már, ugye? Hát Stradlaternek is, csak másképp. Ő titkolta. Mindig jól nézett ki, de csak láttad volna például egyszer a borotváját. Mindig rozsdás, szőrös, koszos volt. Soha nem tisztította, vagy ilyesmi. Stradlater mindig jól nézett ki, ha kinyalta magát, de tulajdonképpen undorító volt. Ezt persze csak az tudta, aki úgy ismerte, mint én. Azért nyalta úgy ki magát, mert örülsen szerelmes volt magába. Azt hitte a barom, hogy ő a legnagyobb menő a nyugati féltekén. Jóképű volt, elismerem. Olyan, akinek a fényképét rögtön kiszúrák a szülők az évkönyvben, és azt mondják: „Ki ez a fiú?” Olyan tablószépség. Volt egy egész csomó srác Penceyben, aki szerintem klasszabb volt nála, de a tablón mégsem mutattak olyan jól, mert valahogy a fényképen nagynak látszott az orruk, vagy elállt a fülük. Ez az én tapasztalatom.

Mondom, ott ücsörögtem a mosdón, Stradlater mellett, amíg borotválkozott, és a csapot csavargattam. A vörös szarvaslövő sapka még mindig a fejemben volt, az ellenzője hátracsapva, meg minden. Állatian élveztem ezt a sityakot.

- Mondd, tennél nekem egy nagy szívességet? - kérdezte Stradlater.

- Mit? - érdeklődtem nem túl lelkesen. Állandóan kért valami nagy szívességet. Az ilyen jóképű fickók, akik azt hiszik, igazi menők, folyton szívességet kérnek. Csak azért, mert el vannak ájulva saját maguktól, azt hiszik, hogy más is el van ájulva, és mennyei élvezet nekik szívességet tenni. Marha jó, mi?

- Mész valahova ma este?

- Lehet. Az is lehet, hogy nem. Még nem tudom. Miért?

- Történelemből hétfőre feladtak vagy száz oldalt. Mondd, írnál nekem angolból egy dolgozatot? Muszáj megcsinálni azt a nyavalyás dolgozatot hétfőre, különben kitör a parasztlázadás, csak azért kérem. Na, szóval?

Röhejes volt, iszonyúan röhejes.

- Engemet rúgnak ki ebből a diliházból, és én írok neked dolgozatot?

- Jó, jó, de muszáj. Hétfőre meg kell lenni, különben kitör a parasztlázadás. Légy rendes, kisapám, kisapucikám, jó?

Nem feleltem mindjárt. A bizonytalanság mindig jót tesz az ilyen rohadt alakoknak.

- És miről?

- Akármiről. Csak leírás legyen. Egy szobát vagy egy házat leírsz, ahol laktál például, vagy mit tudom én, szóval érted? A lényeg az, hogy leírás legyen. - Közben ásított egy nagyot. Ez fájt. Ásítózik, miközben szívességet kér! - Csak ne legyen túl jó. Az a barom Hartzell téged

menőnek tart angolból, és tudja, hogy a szobatársam vagy. Például ne tedd a vesszőket oda, ahova kell, meg minden, érted?

Ez a másik, amitől lerohadok! Vagyis ha egyszer tényleg tudok fogalmazni, ő meg a vesszőkről gagyog. Jellemző Stradlaterre. Hogy azt higgye az ember, csak azért tetük a fogalmazásai, mert eltéveszti a vesszőket. Ebből a szempontból kicsit Ackleyre hasonlított. A kosárlabda-meccsen egyszer Ackley mellett ültem. Volt a csapatban egy fiú, Howie Coyle, aki a pálya közepéről beverte a gólokat, úgyhogy a labda még a palánkot se érintette, Ackley meg folyton azt hajtogatta, hogy azért, mert isteni kosárlabdaalkata van. Istenem, de utálok az ilyesmit!

Aztán meguntam az ücsörgést a mosdó szélén, odább mentem egypár lépéssel, és elkezdtem dzsiggelni, csak úgy, a hecc kedvéért. Nem is volt rossz. Tulajdonképpen nem tudok dzsiggelni, de a mosdó kövén klasszul lehet. Utánoztam az egyik palit a moziból, valami zenés marhaságban láttam. A mozit különben halálosan utálok, viszont szeretem utánózni az ürgéket. Az öreg Stradlater borotválkozott, közben a tükörből figyelt. Nekem meg csak közönség kell, akkor megy. Exhibicionista vagyok. - Én vagyok a kormányzó fia - mondtam, és bedobtam a figurát. Végigtáncoltam az egész mosdót. - Az atyám nem akarja, hogy táncos legyek. Oxfordba akar küldeni, pedig a véremben van a tánc. - Stradlater röhögött. Volt némi humorérzéke. - Ez a Ziegfeld premierje... - Kifogytam a szuszból; sokszor nem kapok rendesen levegőt. - A főhős nem tudja folytatni. Részeg, mint egy ló. Ki kapja meg a szerepét? Én, a jó öreg kormányzó fia.

- Hol vetted azt a sapkát? - A szarvaslövő sapkát gondolta, még nem látta rajtam.

Kifogytam a szuszból, abbahagytam a hülyülést. Levettem a sapkát, és megstíróltam, már vagy kilencvenedszer. - New Yorkban vettem ma reggel egy dollárért. Komálod?

Bólintott. - Klassz - de csak hízelgett, mert rögtön újakezdte.

- Ide hallgass. Megírod nekem azt a franc fogalmazást? Tudnom kell.

- Ha lesz időm, megírom. Ha nem, nem - mondtam. Megint odamentem a mosdóhoz, és leültem a szélére. - Kivel van ma randevúd? - kérdeztem. - Fitzgeraldtal?

- Frászt! Mondtam, hogy végeztem azzal a tehénnel.

- Igazán? Passzold át nekem, öregem. Nem vicc, bírom ezt a típust.

- Vidd... túl öreg hozzád.

Hirtelen - a fene tudja, miért, olyan hülyülős hangulatom volt - szerettem volna leugrani a kagylóról, rávetni magam Stradlaterre, és leteríteni egy dupla nelsonnal. Az olyan fogás, ha nem tudnád, hogy elkapod a tagot a nyakánál, és ha akarod, meg is fojthatod. Meg is tettem, és ráugrottam, mint egy párduc.

- Hagyd abba, Holden, az istenit! - Ő nem volt hülyülős kedvében, mint én, borotválkozott, meg mindjen. - Mi az istent akarsz, szalámit csináljak belőled?

Azért sem engedtem el. Klassz dupla nelson volt. - Szabadítsd ki magad a harapófogómból!

- Jézusmária! - letette a borotvát, és egy hirtelen mozdulattal kirántotta magát a szorításomból. Marha erős tag volt, én meg gyenge. - Most már szűnj meg - mondta, azzal folytatta a borotválkozást. Mindig kétszer húzta le a pofáját, hogy ellenállhatatlan legyen. Azzal a ronda, koszos borotvájával.

- Kivel leszel, ha nem Fitzgeraldtal? - Újra leültem mellé a mosdóra. - Csak nem Phyllis Smithszel?

- Nem. Szó volt róla, de aztán sehogy se tudtuk összeegyeztetni. Bud Thaw nőjének a szobatársát csíptem föl... Ja, most jut eszembe, ismer téged.

- Ki?

- Ez a baba.

- Tényleg? Hogy hívják? - Most már érdekelt.

- Várj csak... Ja igen, Jane Gallaghernek.

Öregem, majdnem elájultam, mikor meghallottam.

- Jane Gallagher? - Még a mosdóról is leszálltam erre. Meg kell dögleni. - Naná, hogy ismerem! Két éve nyáron úgyszólván a szomszédunkban lakott. Van egy marha nagy dobermanja. Annak köszönhetem, hogy összeismerkedtünk. A kutya mindig átjött a mi...

- Pont elveszed a fényt előlem, Holden, az istenért! Pont ott kell állnod?

Öregem, egészen begerjedtem. Tényleg.

- Hol van? Le kell mennem, csak éppen odaköszönök neki. Hol van, az Annexben?

- Aha.

- Hogy hozott szóba engem? Mondd, a B. M.-be jár? Mondta, hogy valószínűleg oda fog. Azt is mondta, hogy talán Shipleybe fog. Én azt hittem, odament. Hogy hozott szóba? - Nagyon izgatott voltam. Tényleg.

- Fogalmam sincs róla, biz' isten! Emelkedj fel, jó? A törülközőmön ülsz. - Rajta ültem a hülye törülközőjén.

- Jane Gallagher - mondtam, nem tudtam napirendre térni fölötte. - Jézusmária!

Stradlater a haját olajozta. Az én olajommal.

- Táncol, balettezik, meg minden - emlékeztem. - Naponta legalább két órát gyakorolt a legnagyobb hőségben is. Félt, hogy tönkremegy a lába, vastag lesz, meg minden. És mindig sakkoztunk.

- Mit csináltak mindig?

- Sakkoztunk.

- Sakkoztatok! Atyaúristen!

- Igen. De a tisztekkel soha nem lépett. Még akkor se, amikor üthetett volna. Hagyta őket hátul, a hátsó sorban, nem is használta. Szerette látni, ahogy ott állnak hátul mind egy sorban.

Stradlater nem szólt semmit. Az ilyesmi a legtöbb embert nem érdekli.

- Az anyja ugyanabba a klubba járt, mint mi - folytattam. - Néha labdát szedtem, hogy egy kis dohányhoz jussak. Az ő anyjának is sokszor szedtem. Állati gyengén játszott.

Stradlater alig figyelt. Az ellenállhatatlan fürtjeit fésülte.

- Le kell mennem, hogy legalább odaköszönjek neki.

- Miért nem mész már?

- Mindjárt, egy pillanat.

Újra kezdte a haját elválasztani. Minimum egy óráig tartott neki, míg megfésülködött.

- A szülei elváltak, aztán az anyja újra férjhez ment valami részeges állathoz. Vézna, szőrös lábú alak. Emlékszem rá. Mindig sortban járt. Jane mondta, hogy állítólag drámaíró, vagy valami efféle nyavalya, de én mindig csak inni láttam, meg a rádiónál ülni, minden hülye dekcsi-műsort végighallgatott. Meg meztelenül rohángált a házban föl-alá. Olyankor is, amikor Jane otthon volt, meg minden.

- Igen? - Ez már érdekelte. Egy részeg alak, aki meztelenül szaladgál, mikor Jane is ott van. Érzéki disznó.

- Ocsmány egy gyerekkora volt. Nem vicc.

Ez már nem érdekelte Stradlateret. Csak a nagyon érzéki témák érdekelték.

- Jane Gallagher. Jesszusom! - Nem bírtam kiverni a fejemből. Egyszerűen nem bírtam. - Le kell mennem, hogy legalább odaköszönjek neki.

- Miért nem mész már, az ördögbe is, csak mondogatod!

Odamentem az ablakhoz, de nem lehetett kilátni rajta, egészen bepárasodott a melegtől. - Már nincs kedvem hozzá - mondtam. Nem is volt, az tény. Az ilyesmihez hangulat kell. - Azt hittem, Shipleybe jár, megesküdtem volna. - Ide-oda sétáltam egy darabig a fürdőszobában. Nem volt más dolgom. - Tetszett neki a meccs?

- Biztos, azt hiszem. Nem tudom.

- Mondta, hogy mindig sakkoztunk, vagy valamit?

- Nem tudom, az istenért, csak most ismertem meg! - Befejezte a szívdöglesztő frizuráját, és kezdte elrakodni a mocskos cuccát.

- Ide figyelj, add át neki az üdvözetemet, jó?

- Jó - mondta, de tudtam, hogy valószínű nem adja át. Az ilyen Stradlater nem adja át.

Visszament a szobába, én meg maradtam a mosdóban még egy darabig. Jane-re gondoltam. Aztán én is bementem a szobába. Mikor beléptem, Stradlater épp a nyakkendőjét kötötte a tükör előtt. A fél életét a tükör előtt töltötte a nyavalyás. Leültem, és néztem egy darabig.

- Te - mondom -, ne mondd meg neki, hogy kirúgtak, jó?

- Jó.

Ez volt az egyetlen jó Stradlaterrel. Nem kellett neki minden vicik-vacak dolgot részletesen elmagyarázni, mint például Ackleynek. Gondolom, főleg azért, mert nem is érdekelte semmi. Ackley más volt, ő mindenbe beleütötte az orrát.

Felvette a bőrjakómat.

- Az istenért, ne nyújtsd ki teljesen, még csak kétszer volt rajtam összesen.

- Nem nyújtom ki. Hol a pokolban van a cigarettám?

- Az asztalon. - Sose tudta, mit hova tesz. - A sálad alatt. - Betette a zsebébe. Az én zsebembe. Hirtelen előrehúztam a szarvaslövő sapkám ellenzőjét a változatosság kedvéért. Ideges lettem. Ideges krapek vagyok.

- Aztán mondd csak, hova viszed? Tudod már?

- Nem. New Yorkba, ha lesz időnk. De csak fél tízig kéredzkedett el, a fene egye meg.

Utáltam, ahogy ezt mondta. - Biztosan azért, mert nem tudta, milyen szívdöglesztően gyönyörű szivar vagy. Ha tudta volna, biztos délelőtt fél tizenegyig kéredezkedett volna el.

- Úgy is van. - Stradlater nem lehetett könnyen megsérteni. Rém beképzelt volt. - Komolyan, na! Csináld meg nekem a dolgozatot, öregfiú! - Már a kabátot is felvette, indulásra készen állt. - Azért ne strapáld agyon magad, csak valami leírás legyen, jó?

Nem feleltem, nem volt hangulatom. Csak annyit mondtam: - Kérdezd meg, még mindig hátul tartja-e a tiszteket?

- Jó - mondta, de tudtam, hogy úgyse kérdezi meg. - Nyugodt lehetsz - azzal elcsörtetett.

Még vagy egy félórát ott ücsörögtem. Csak ültem a széken, és nem csináltam semmit. Folyton Jane járt az eszemben, meg hogy Stradlaterrel van, meg minden. Ideges lettem, majd beleőrültem. Mondtam már, milyen érzéki barom ez a Stradlater.

Egyszer csak Ackley rontott be megint azon a nyavalyás zuhanyozón át, mint rendesen. Most az egyszer a bűdös életben örültem neki. Elterelte a gondolataimat.

Ott téblábolt egész vacsoráig, mindenkiről elmondta, aki csak létezett Penceyben, hogy utálja, közben egy nagy pattanást nyomogatott az állán. Zsebkendő nélkül. Ennek az állatnak sose volt zsebkendője, ha tudni akarod. Én nem láttam nála, annyi biztos.

ÖTÖDIK FEJEZET

Szombat este Penceyben mindig ugyanaz volt a kaja. Marhamód fölvtak vele, mert sült húst adtak. Ezer dollárba lefogadom, csak azért adták, mert vasárnap mindig sok szülő jött látogatóba, és Thurmer biztos azt hitte, a mamák majd kikérdezik a drágalátos fiacskájukat, mit vacsoráztak előző este, és akkor mondhatják, hogy sült húst. Micsoda átejtés! Látnod kellett volna azt a sült húst! Kis száraz, kemény darabkák voltak, alig lehetett elvágni. Az ilyen sült húsos estélyeket cubákos törtkrumplival körítették, és utána linzer, amit senki se evett meg, kivéve talán az alsós srácokat, akik még nem tudják, mi a jó, meg az Ackley-féléket, akik mindent megzabálnak.

Mire kijöttünk az ebédlőből, klassz, legalább tízcentis hó volt, és még mindig esett, mintha létrán jönne. Pokolian jól festett, elkezdtünk hógolyózni meg marhaskodni. Tényleg gyerekes dolog volt, de azzal együtt élveztük.

Nem volt randevúm, se semmi, így aztán elhatároztuk Mal Brossarddal, a birkózó barátommal, hogy buszon bemegyünk Agerstownba, eszünk húsos szendvicset, és talán megnézünk valami tetű filmet. Egyikünk se szeretett egész este otthon ülni a fenekén. Kérdeztem Malt, mit szólna hozzá, ha Ackley is jönne. Csak azért gondoltam, mert Ackley sose csinált semmit szombat esténként, csak ült a szobájában, és nyomkodta a pattanásait. Mal azt mondta, hogy felőle, de azért nem nagyon rajongott az ötletért. Ki nem állhatta Ackleyt. Mindenesetre mind a ketten bementünk a szobánkba készülődni, meg minden, és amíg belebújtam a sárcipőmbé, átüvöltöttem Ackleynek, jön-e moziba. Hallotta jól a zuhanyozón át is, mégse válaszolt tisztességesen. Az a fajta szivar volt, aki utál rögtön válaszolni. Aztán végül átjött, ahogy szokott, azon az átkozott zuhanyozón át, megállt a küszöbön, és azt kérdezte, ki jön még. Mindig pontosan akarta tudni, hogy ki jön még. Esküszöm, ha az a tag egyszer hajótörött lesz, beleesik a vízbe, és valaki egy nyavalyás csónakon odaévez, hogy kihúzza, azt fogja kérdezni: „Maga ki?”, mielőtt bemászik a csónakba. Mondtam, Mal Brossard jön még. Azt mondja: - Az a barom... no, jó, rendben. Várj egy percre. - Mintha valami nagy szívességet tenne.

Órákig piszmozgott, amíg elkészült. Közben kinyitottam az ablakot, és pusztá kézzel gyúrtam egy hógolyót. Klassz hó volt, jól lehetett gyúrni. Nem dobtam el rögtön, célt kerestem. Egy kocsit szúrtam ki az utca túloldalán, de aztán meggondoltam. Olyan szép volt az a koci és fehér. Aztán egy utcai csapot céloztam meg, de az is olyan szép és fehér volt. Végül is nem dobtam meg semmit. Csak becsuktam az ablakot, és körülsétáltam a szobában, s még keményebbre gyúrtam a hógolyót. Később, mikor felszálltunk a buszra Brossarddal és Ackleyvel, még mindig a kezemben tartogattam. A sofőr kinyitotta az ajtót, és kidobatta velem. Mondtam neki, nem akarom senkihez hozzávágni, de nem hitte el. Az emberek sose hisznek el semmit.

Brossard meg Ackley már látták azt a filmet, amit játszottak, így aztán csak ettünk egypár szendvicset, rexeztünk egy kicsit, aztán visszamentünk a busszal Penceybe. Nem bántam, hogy nem láttam a filmet. Valami vígjáték volt Cary Granttel, marhaság.

Különben is, voltam már egypárszor Brossarddal meg Ackleyvel moziban. Mind a kettő folyton röhög, mint egy ló, amikor nincs is semmi röhögnivaló. Még mellettük ülni is rossz.

Háromnegyed kilencre már vissza is értünk a hálóterembe. Brossard bridzsörült volt, elkezdett partnereket keresni a hálókban. Ackley viszont a változatosság kedvéért az én szobámban táborozott le. Csak most nem Stradlater székének a karjára ült, hanem végighasalt az én ágyamon, a pofáját pont a párnámra tette, meg minden. Elkezdett beszélni, monoton hangon, és közben a pattanásait nyomogatta. Elejtettem kábé ezer célzást, mégse tudtam megszabadulni

tőle. Állandóan arról a babáról beszélt azon az iszonyú monoton hangján, akivel állítólag viszonya volt előző nyáron. Már vagy százszor elmondta. És minden alkalommal másképp. Egyszer azt mondta, hogy az unokabátyja Buickjában vágta be neki, máskor meg valami sétányon, egy padon. Persze nagy sóder volt az egész. Ha egy szüzet láttam az életben, az ő volt. Azt se tudom elképzelni, hogy egyáltalán megtapizott már valakit. Végül aztán kerek perec megmondtam, hogy menjen a fenébe, dolgozatot kell írnom Stradlaternek, muszáj koncentrálni. Nagy nehezen tisztult el, mint rendesen. Aztán felvettem a pizsamát, a fürdőköpenyt meg a szarvaslövő sapkám, és nekiláttam a dolgozatnak.

A baj csak az volt, hogy nem tudtam gondolni se szobára, se valami házra, ahogy Stradlaternek kellett volna. Különbösen se túlságosan imádok szobákról vagy házakról írni. Végül aztán az öcsém baseballkesztyűjénél kötöttem ki. Ez aztán jó leíró téma. Tényleg. Allienek, az öcsémnek volt egy bal kézre való kesztyűje, tudniillik balkezes volt. Ez azért volt jó téma, mert Allie folyton verseket írt az ujjaira meg a tenyerébe meg mindenhova. Zöld tintával. Azért írta, hogy legyen olvasnivalója, ha unalmas a meccs. Allie már nem él, fehérvérűségben halt meg, amikor Maine-ban voltunk, 1946. július 18-án. Biztos neked is tetszett volna. Két évvel volt fiatalabb nálam, de százszor intelligensebb. Rém intelligens volt. A tanárok mindig azt írták az anyámnak, hogy öröm az ilyen fiú az osztályban. És nemcsak nyaliztak, tényleg így is gondolták. És nemcsak a legintelligensebb volt a családban, hanem a legkedvesebb is egy csomó szempontból. Soha nem gorombult be senkire. A vörös hajú emberekről általában azt tartják, hogy hamar begorombulnak, de ő nem, pedig nagyon is vörös volt. Tudod, milyen vörös? Még csak tízéves voltam, amikor golfozni kezdtem. Emlékszem, egyszer, tizenkét éves voltam azon a nyáron, éppen huzakodok neki az ütésnek, amikor hirtelen, mintha vonzott volna valami, úgy éreztem, ha megfordulok, ott látom majd Allie-t valahol. Megfordultam, és ahogy gondoltam, ott ült a kerékpárján a kerítésen túl, a pálya tudniillik be volt kerítve. Szóval ott ült, legalább százötven méterre tőlem, és figyelt. Hát ilyen vörös volt. Istenem, milyen szép kis kölyök volt! Néha úgy nevetett ebédnél, ha valami eszébe jutott, hogy majdnem lefordult a székről. Én még csak tizenhárom éves voltam, és el akartak vinni analízisbe, mert betörtem a garázsban az összes ablakot. Nem csodálom. Tényleg nem csodálom őket. A garázsban aludtam azon az éjszakán, mikor Allie meghalt, és ököllel bevertem az összes rohadt ablakot, csak úgy. A vonaton is megpróbáltam, mikor a nyáron utaztunk, de addigra már a kezem el volt törve, meg minden, szóval ott már nem tudtam. Marhaság volt, elismerem, de én akkor szinte nem is tudtam, mit csinálok, meg aztán te nem ismerted Allie-t. A kezem néha még most is fáj, mikor esik az eső, meg minden, és nem tudom rendesen ökölbe szorítani, de máskülönben már nem zavar. Nem leszek sebész vagy hegedűművész, na bumm!

Szóval erről írtam dolgozatot Stradlaternek. Allie baseballkesztyűjéről. Véletlenül nálam volt, a bőröndömben, elővettem, és lemásoltam róla a verseket. Csak a nevet kellett megváltoztatni, nehogy rájöjjenek, hogy az én testvérem és nem Stradlateré. Nem valami nagy kedvvel csináltam, de nem találtam más leíró témát. Meg azért klassz volt erről írni. Eltartott vagy egy órát, mert Stradlater tetű gépén kellett kikalapálni, és folyton beragadt. Az enyémet kölcsönadtam lenn az egyik tagnak.

Fél tizenegy tájban készültem el vele. De nem voltam fáradt, kikönyököltem kicsit az ablakba. Már nem havazott, de mégis minden pillanatban hallani lehetett, hogy autók túráztatnak, nem bírnak elindulni. Meg Ackley hortyogását is hallottam. Azon a dög zuhanyozón átjött a hang. Valami difi volt az orrával, és nem tudott normálisan lélegzeni, ha aludt. Semmi sem stimmelt ezzel a sráccal! Az orra, a pattanások, a tetű fogak, a szájröhadás, a ronda körmök. Néha szinte megsajnálta az ember ezt a hülye barmot.

HATODIK FEJEZET

Vannak dolgok, amikre nehéz visszaemlékezni. Arra gondolok, amikor Stradlater hazajött a randevújáról. Vagyis nem tudok pontosan visszaemlékezni, mit csináltam, mikor meghallottam azokat az átkozott hülye lépteit a folyosón. Valószínűleg még mindig az ablakban könyököltem, de esküszöm, nem emlékszem. Ugyanis iszonyúan odavoltam. Ha én igazán odavagyok valami miatt, akkor nem marhászkodom, annak oka van. Mindjárt ki kell mennem, ha izgulok valami miatt, csak éppen nem megyek, még ahhoz is túl izgatott vagyok, hogy kimenjek. Nem akarom az izgalmat megszakítani. Ha ismerted volna Stradlatert, te is izgultál volna. Volt egy csomószer közös randevúnk azzal a barommal, tudom, mit beszélek. Teljesen gátlástalan. Tényleg.

Egyébként a folyosón linóleum volt, meg minden, szóval lehetett hallani az átkozott lépéseit, ahogy jött a szoba felé. Még arra sem emlékszem, hol ültem, mikor bejött, az ablakban, a széken vagy az övén. Esküszöm, nem emlékszem.

Bejött, és azon nyavalygott, milyen hideg van. Aztán azt mondja: - Hol a pokolban vannak a többiek? Mint valami rohadt hullaház! - Válaszra se méltattam. Ez a hülye állat elfelejti, hogy szombat este van, és mindenki programot csinál, vagy alszik, vagy hazamegy hétvégére; mit törjem magam a magyarázattal. Elkezdett vetkőzni. Egy bűdös szót se szólt Jane-ről. Meg se nyikkant. Én se, csak figyeltem. Annyit tett, hogy megköszönte a jakót. Rárakta egy vállfára, és beakasztotta a szekrénybe. Aztán, mikor a nyakkendőjét bogozta ki, megkérdezte, megírtam-e azt az átok dolgozatot. Mondtam, ott van az ágyán. Odament és olvasta, közben már az ingét gombolta. Állt, olvasta, és rém hülye pofával simogatta a mellét meg a gyomrát. Szokása volt, hogy a mellét meg a gyomrát simogatja. Imádta magát.

Hirtelen azt mondja: - A jézusát, Holden! Ez egy istenverte baseballkesztyűről szól!

- Na és? - kérdeztem pokoli nyugalommal.

- Hogyhogy na és? Mondtam, hogy szobáról vagy házról, vagy valami hasonlóról szóljon.

- Azt mondtad, leírás legyen. Mi a fenéért baj az, hogy egy baseballkesztyűről szól?

- Az istenit neki! - Meg volt sértve. Egészen begorombult. - Te mindent pont fordítva csinálsz! - Rám nézett. - Nem csoda, hogy elhúznak. Mindent másképp csinálsz, mint kellene. Amire csak azt a szaros kezéd ráteszed.

- Jól van, akkor add vissza! - Odamentem, kirántottam a kezéből, és összetéptem.

- Hát ezt meg mi a fenének csináltad?

Nem is feleltem. Egyszerűen bevágtam a fecniket a szemébe, aztán elnyúltam az ágyamon, és sokáig nem szóltunk egy szót se. Stradlater gatyára vetkőzött, én meg csak feküdtem, és bagóztam. Tulajdonképpen tilos volt bagózni a hálóban, de éjjel lehetett, úgyis mindenki aludt, vagy otthon se volt, senki se érezhette meg a dohányszagot. Egyébként csak Stradlatert akartam bosszantani vele. A frászt kapta, ha valami szabályt nem tartott be az ember.

Ő nem is gyújtott rá soha a hálóban, csak én.

És még mindig nem szólt egy bűdös szót se Jane-ről. Végül is én szólaltam meg: - Jó későn jöttél ahhoz képest, hogy csak fél tízig volt kimenője. Elkésztetted?

Az ágya szélén ült, és a koszos lábáról vágta a körmét. - Egy kicsit. Ki a fene megy haza szombat este fél tízre? - Te jó ég, hogy gyűlöltem!

- New Yorkban voltatok?

- Meg vagy örülve? Hogy a fenébe mehettünk volna New Yorkba, mikor csak fél tízig volt kimenője?

- Kár.

Rám meredt.

- Ide figyelj, mi lenne, ha a mosdóba mennél cigarettázni? Lehet, hogy te mész a francba, de én még maradok egy darabig, legalábbis érettségiig.

Rá se rántottam, bagóztam, mint egy örült. Csak éppen átfordultam a másik oldalamra, és figyeltem, hogy vágja a büdös körmét. Micsoda iskola! Folyton ilyesmiket kell nézni: valaki vágja a lábáról a körmököt, vagy a pattanásait nyomkodja!

- Megmondtad neki, amit üzentem?

- Meg.

Egy fenét mondta meg a nyomorult.

- Mit mondott? Azt is megkérdezted, hogy a tiszteket még mindig a hátsó sorban tartja-e?

- Nem, azt nem. Mit gondolsz, egész este sakkoztunk, vagy mi a fene?

Nem is feleltem. Istenem, hogy gyűlöltem!

- Hát ha nem New Yorkba, akkor hova vitted? - Ezt csak egy kis idő után kérdeztem. Erőlködni kellett, hogy ne remegjen a hangom. Öregem, marhára ideges lettem. Aztán úgy éreztem, hogy lassan feljön a fejem vize.

Végre levágta azokat a retkes körmeit. Felkelt az ágyról, még mindig gatyában, és elkezdett marhulni. Odajött hozzám, és rátehénkedett a vállamra.

- Hagyj békén! Hát akkor hova a pokolba vitted, ha nem New Yorkba?

- Sehova. Csak ücsörögtünk abban a rohadt kocsiban. - Megint boksolt egyet rajtam.

- Hagyj békén! Milyen kocsiban?

- Ed Bankyében.

Ed Banky volt a kosárlabdaedző Penceyben. Ez a Stradlater a kedvencei közé tartozott, ő volt a bedobó, és Ed mindig kölcsönadta neki a kocsiját, ha kérte. A tanszemélyzet kocsiját tulajdonképpen tilos volt a diákoknak kölcsönvenni, de ezek a barom sportolók összetartottak. Minden iskolában, ahova csak jártam, ezek mindig összetartottak.

Stradlater még mindig bokszolgatta a vállam. A fogkefeje a kezében volt, aztán a szájába vette.

- Mit csináltatok? Bevágtál neki abban a rohadt kocsiban? - Iszonyúan remegett a hangom.

- Micsoda ocsmányságokat beszélsz! Kimossam a szádat szappannal?

- Igen vagy nem?

- Ez szakmai titok, apukám!

A továbbiakra már nem emlékszem ilyen élesen. Csak azt tudom, hogy felugrottam az ágyról, mintha a vécére mennék, vagy mit tudom én, és behúztam neki teljes erőmből egyenest a fogkefebe, hogy átfúrja neki a torkát. Csak éppen eltévesztettem. Nem irányoztam be előre. Valahol a halántékán találtam el, ennyi volt az egész. Azért fájhatott neki, de nem annyira,

ahogy szerettem volna. Fájt volna jobban, de a jobb kezemmel ütöttem, és azzal nem tudok jól ütni. A miatt az eset miatt, amiről már beszéltem.

Aztán csak azt vettem észre, hogy a padlón fekszem, Stradlater meg a mellemen ül, azazhogy nem is ül, hanem térdel tonnás testével, és állatian vörös. Fogta a csuklómat is, hogy ne bírjak újra ütni. Meg tudtam volna ölteni!

- Mi bajod? - ismételte egymás után többször, és egyre vörösebb lett az az ostoba képe.

- Vedd le rólam azt a retkes térded! - mondtam, vagyis inkább üvöltöttem. - Na, szállj már le rólam, te piszkos állat!

Eszébe se volt. Fogta a csuklómat, én meg elmondtam baromnak meg mindennek, vagy tíz óra hosszát. Már nem is emlékszem, miket mondtam neki. Hogy azt hiszi, mindenkinek bevághatja, akinek csak akarja. Meg hogy őt nem is izgatja, hogy egy lány az összes tisztjét a hátsó sorban tartja vagy nem, és azért nem izgatja, mert ő egy hülye bunkó. Utálta, ha lehülyézik. Egyik hülye se állhatja, ha lehülyézik.

- De most már aztán pofa be, Holden! - kiabálta a nagy hülye piros képével. - Pofa be!

- Azt se tudod, hogy Jane-nek hívják-e vagy June-nak, te hülye bunkó!

- Fogd be a pofád, Holden, az istenit, jót mondok! - Sikerült kihozni a sodrából. - Ha nem fogod be a pofádat, megnyuvasztalak!

- Szedd már le a bűdös lábadat a mellemről!

- Ha eleresztelek, befogod a szád?

Nem feleltem.

Megismételte: - Holden, ha eleresztelek, befogod a szád?

- Be.

Lemászott rólam, és végre felálltam. Pokolian fájt a mellem a retkes térdétől. - Hülye állat, barom vagy!

Ettől teljesen kiborult. A mutatóujját kezdte rázni a pofámba. - Holden, az istenedet, még egyszer utoljára figyelmeztetek! Ha nem fogod be a pofád, én...

- Miért fognám? - szinte visítottam már. - Ez a baj veletek, hülye bunkók! Vitatkozni, azt nem akartok. Mert akkor egyből meglátszik, milyen hülye bunkók vagytok. Soha nem akarnak vitázni, intellig...

Akkor tényleg behúzott egyet, és megint a padlón találtam magam. Nem tudom, kiütött-e, de azt hiszem, nem. Csak filmen olyan egyszerű valakit kiütni. Mindenesetre az orromból ömlött a vér. Mikor felnéztem, Stradlater pont a fejem felett állt, a piperetáskájával a hóna alatt.

- Miért nem fogod be a szád, amíg szépen mondom? - Nagyon idegesnek látszott. Biztos attól félt, hogy betört a koponyám, vagy valami, mikor a padlóra estem. Kár, hogy nem tört be. - Te piszkáltad ki belőlem, az istenit! - Öregem, be volt tojva.

Eszembe se jutott, hogy fölkeljek. Csak feküdtem a padlón, és kiabáltam:

- Hülye barom, hülye barom! - Meg voltam örülve, szinte visítottam.

- Ide figyelj, menj és mosd meg az arcod - szólt rám Stradlater. - Hallod?

Azt mondtam, hogy mossa meg ő a hülye bunkó pofáját - gyerekség ilyet mondani, de őrjöngtem. Azt is mondtam, hogy útközben a fürdőszoba felé álljon meg, és vágja be Mrs. Schmidtnek. Mrs. Schmidt a portás felesége volt, vagy hatvanöt éves.

Ott ültem a padlón, amíg Stradlater becsukta az ajtót, és hallottam, hogy végigmegy a folyosón a mosdó felé. Aztán felkeltem. A szarvaslövő sapkám nem láttam sehol. Végül az ágy alatt találtam meg. Felvettem, és ahogy szoktam, az ellenzőjét hátracsaptam, aztán meg-szemléltem a hülye pofámat a tükörben. Hát annyi vért még nem láttál! A szájam körül, az állam, még a pizsamám és a fürdőköpenyem is tiszta vér lett. Meg is ijedtem, meg tetszett is. Az ilyenek után mindig igazi nehézfiúnak látszom. Csak kétszer verekedtem életemben, és mind a kétszer kiütöttek. Végeredményben nem vagyok igazi nehézfiú. Én a béke barátja vagyok, ez az igazság.

Az volt az érzésem, Ackley hallotta az egész ricsajt, és nem alszik. Átmentem hát a zuhanyozón, meg akartam nézni, mi az istent csinál. Nemigen szoktam bemenni hozzá. Búzlótt az egész szoba, amilyen undor egy alak.

HETEDIK FEJEZET

A mi szobánkból átszűrődött a világosság egy kicsit, és láttam, hogy fekszik az ágyban. Azzal együtt tudtam jól, hogy nagyon is ébren van.

- Ackley - szóltam be -, ébren vagy?

- Igen.

A sötétben valakinek a cipőjére léptem, majdnem orra buktam. Ackley nagy nehezen felkönyökölt. Valami fehér kenőcsöt kent vastagon a pofájára, a pattanások miatt. Kísértetiesen hatott a sötétben.

- Mi a frászt csinálsz? - kérdeztem.

- Mit gondolsz, mit? Aludni akartam, mielőtt ezt a cirkuszt kezdtétek. Mi az istenért verekedtetek?

- Hol a villany? - Nem találtam a kapcsolót. Végigtapogattam az egész falat.

- Minek a villany?... Ott van jobbra.

Végre megtaláltam a kapcsolót, és felgyújtottam. Ackley eltakarta a szemét, bántotta a fény.

- Jézusmária! Mi van veled? - A vér miatt volt oda.

- Egy kis nézeteltérésem volt Stradlaterrel. - Aztán leültem a földre. Ezeknél soha nem volt szék. Nem tudom, mi az istent csináltak a székekkel. - Ide figyelj, van kedved kanasztázni egy kicsit? - Kanasztaőrült volt.

- Te jóisten, még mindig vérzel! Jó lenne valamit rátenni.

- Majd eláll. Ide figyelj, játszunk kanasztát vagy nem?

- Kanasztát, te jóisten! Tudod, hány óra van, csak úgy mellesleg?

- Nincs késő. Még csak tizenegy vagy legfeljebb fél tizenkettő körül.

- Csak! Ide figyelj, nekem fel kell kelnem reggel, és misére menni, a szentségit neki! Ti meg itt üvöltöztök és verekedtek az éjszaka kellős... Egyébként miért verekedtetek?

- Hosszú história. Nem akarlak untatni, Ackley. Tekintettel vagyok rád - mondtam. Soha nem beszéltem meg vele a magánügyeimet. Először is még hülyébb volt, mint Stradlater. Stradlater lángész Ackleyhez képest. - Mondd, alhatok ma Ely ágyában? Nem jön vissza holnap estig, ugye? - Nagyon jól tudtam, hogy nem. Ely majdnem minden istenverte hétvégén hazament.

- Mit tudom én, mikor jön vissza?

Ez fáj, öregem! - A fene egye meg, hogyhogy nem tudod, mikor jön vissza? Sose jön vissza vasárnap estig, nem?

- Nem, de a fene egye meg, nem mondhatom csak úgy akárkinek, hogy feküdjön az ágyába, ha akar.

Halálos volt. Feltápáskodtam a földről, és vállon veregettem. - Princ vagy, Ackley fiacskám, tudod?

- Na de hát nem mondhatom csak úgy valakinek, hogy...

- Tökéletes princ vagy. Úriember, tudományos ember, gyereke - mondtam. Hát az is volt. - Nincs véletlenül egy cigarettád? Ne mondd, hogy nincs, mert megdöglök.

- Pedig tényleg nincs. Mondd, mi a fenéért verekedtetek?

Nem feleltem. Csak felálltam, odamentem az ablakhoz, és kinéztem. Hirtelen annyira egyedül éreztem magam. Szinte azt kívántam, bár megdöglénék.

- De hát mi a fenéért verekedtetek tulajdonképpen? - kérdezte már vagy ötvenedszer. Mindenesetre kezdtem már unni.

- Miattad.

- Miattam? Jézusmária!

- Igen. A piszkos becsületedért verekedtem. Stradlater azt állította, hogy tetű alak vagy. Én meg nem hagytam.

Erre fölizzult: - Tényleg? Nem ugratsz? Tényleg?

Megmondtam neki, hogy csak ugrattam, és lefeküdtem Ely ágyára. Öregem, mondhatom, rohadtul éreztem magam. Olyan pokolian egyedül voltam.

- Búzik ez a szoba! Innen érzem a zoknid szagát. Mondd, te sose küldöd a mosodába?

- Ha nem tetszik, tudod, mit csinálj? - Szellemes a szivar. - Mi lenne, ha leoltanád azt az átkozott villanyt?

Nem oltottam le mindjárt. Csak feküdtem Ely ágyán, és Jane-re gondoltam, meg minden. Mint egy hülye, bámultam magam elé, ha eszembe jutott, hogy Jane meg Stradlater a hájas fenekű Ed Banky kocsijában voltak együtt valahol. Ha eszembe jutott, kedvem lett volna kiugrani az ablakon. Az a vicc, hogy te nem ismered Stradlatert, de én ismerem. A legtöbb srác Penceyben csak mesélt, hogy viszonya van lányokkal, mint például Ackley, de ennek a Stradlaternek tényleg volt. Én magam személyesen ismertem legalább kettőt, akivel volt. Ez az igazság.

- Mondd el nekem csodálatos életed történetét, Ackley fiacskám!

- Mi lenne, ha eloltanád azt az átok villanyt? Fel kell kelnem reggel, misére megyek.

Felkeltem és eloltottam, hadd legyen karácsonya. Aztán visszafeküdtem Ely ágyára.

- Mi lesz, mégis Ely ágyában alszol?

A vendégszeretet magasiskolája volt, öregem!

- Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Ne izgulj!

- Nem izgulok, csak fenemód nem szeretném, ha Ely hirtelen megjönne, és valakit találna...

- Nyugodj meg! Nem fogok itt aludni. Nem akarok visszaélni azzal az átkozott nagy vendégszereteteddel!

Pár perccel később már javában húzta a lóbőrt. Én meg mégiscsak ott maradtam, feküdtem a sötétben, és próbáltam nem gondolni Jane-re meg Stradlaterre Ed Banky átkozott kocsijában. Nem lehetett. Sajnos, ismertem Stradlater technikáját. Ettől csak még rosszabb volt. Egyszer voltunk együtt Ed Banky kocsijában, Stradlater hátul ült a nőjével, én meg az enyémmel elől. Micsoda technikája van a szivarnak: lassan kezdi fűzni a lányt, olyan nyugodtan, őszinte hangon, mintha nemcsak jóképű, hanem rendes és őszinte is volna. Majd szétvetett a düh ott elől. A nő meg folyton azt mondta: - Ne, kérlek, ne! - De Stradlater csak folytatta ezen a

Lincoln-féle, őszinte hangon, és végül a süket csend. Marha kellemetlen volt. Azt azért nem hiszem, hogy akkor este beiktatta neki, de majdnem, fenemód közel voltak hozzá, átkozottul közel.

Miközben ott feküdtem és igyekeztem nem gondolni semmire, hallottam, hogy Stradlater jön vissza a fürdőszobából, és bemegy a szobába. Hallottam, ahogy elrakja a vackait, meg minden, és kinyitotta az ablakot. Megdőglött a jó levegőért. Aztán kicsit később eloltotta a villanyt. Engem nem keresett, még csak körül se nézett.

Az utca is nyomor volt. Autók se jártak már, semmi. Olyan rohadtul egyedül éreztem magam, hogy már inkább felkeltettem Ackleyt.

- Ackley! - suttogtam, nem akartam, hogy Stradlater meghallja a hangom a függönyön keresztül.

Persze Ackley nem hallotta.

- Ackley!

Még mindig semmi. Úgy aludt, mint egy hulla.

- Ackley! - Ezt már meghallotta.

- Mi a nyavalya ütött beléd? Az istenit! Már elaludtam.

- Idefigyelj! Hogy lehet kolostorba vonulni? - Persze csak játszottam a gondolattal, hogy bevonulok. - Át kell térni katolikusnak?

- Persze hogy át kell. Te dög! Ezért a hülyeségért versz föl a legjobb...

- Nyugi, aludj tovább. Nem akarok kolostorba vonulni. Amilyen peches vagyok, kifognám a leghülyébb szerzeteseket, csupa hülye állatot.

Erre már egyből felült az ágyán. - Ide figyelj, nem izgat, hogy mit mondasz rólam vagy akármiről, de ha azt a rohadt vallásomat kezded...

- Nyugi, senki se bántja azt a rohadt vallásodat! - Felkeltem Ely ágyából, és az ajtó felé indultam. Nem bírtam tovább ezt a hülye légkört. De útközben még megálltam az ágyánál, és lejattoltam vele, mint politikus a politikussal. Elhúzta a kezét. - Már megint mi a hézag? - kérdezte.

- Semmi! Csak meg akarom köszönni, hogy ilyen princül fogadtál, ez az egész. - Az őszinte hangot vettem elő. - Te vagy a legprincebb srác a halpiacon, Ackley fiacskám, van róla fogalmad?

- Okos mikulás. Ha egyszer valaki szétrugdálja a...

Végig se hallgattam. Becsuktam az ajtót, és kimentem a folyosóra.

Mindenki aludt, bement a városba, vagy hazament hétvégre. Nagyon-nagyon kihalt és nyomasztó volt a folyosón. Leahy és Hoffman ajtaja előtt találtam egy üres fogkrémes tubust, azt toszogattam a szőrmeszegélyes papucsommal a lépcső felé. Gondoltam, lemegyek és megnézem, mit csinál Mal Brossard. Egyszer csak meggondoltam a dolgot, egy pillanat alatt eldöntöttem, mit kell tenni: itthagyni a fenébe Penceyt, rögtön, még az éjjel. Minek szerdáig várni, meg minden. Elég volt ebből a lézengésből. Lehangelő, és nagyon magányosnak éreztem magam tőle. Elhatároztam, hogy kiveszek egy szobát New Yorkban, valami nagyon olcsó szállóban, meg minden, és szerdáig fűtülök a világra. Aztán szerdán hazamegyek, frankón és kipihenve. Úgy gondoltam, szüleim szerda vagy csütörtök előtt valószínűleg úgyse kapják meg az öreg Thurmer levelét, hogy innen pateroltak. Nem akartam addig hazamenni,

amíg meg nem tudják, és meg nem emésztik a dolgot, meg minden. Nem akartam jelen lenni az első meglepetésnél. Az anyám rémesen hisztériás. Később aztán nem rossz, mikor már bevette a dolgot. Azonkívül rám fért egy kis pihenés. Az idegeim teljesen kivoltak. Tényleg, teljesen.

Szóval így határoztam. Bementem a szobába, felgyújtottam a villanyt, és elkezdtem csomagolni. Egy-két dolog már be is volt rakva. Stradlater még csak fel sem ébredt. Rágyújtottam, felöltöztem, becsomagoltam a két repülőkofferemet. Talán két percig tartott. Nagyon gyorsan csomagolok.

Egy dolog azért kissé lehangolt. Be kellett csomagolnom azt a tiszta új korcsolyát, amit az anyám csak pár napja küldött. Lehangoló volt. Elképzeltem, mikor elment az áruházba, és egy csomó linket kérdezett a kereskedőtől - én meg újra bemondom az unalmast, itt is. Nagyon elszomorító a dolog. Igaz, nem jó korcsolyát vett, versenykorcsolyát szerettem volna, ő meg hokit vett, de valahogy mégis elszomorított. Engem az ajándékok a végén majdnem mindig lehangolnak.

Aztán, mikor mindent becsomagoltam, összesámoltam a pénzem. Nem emlékszem pontosan, mennyi volt, mindenesetre eléggé ki voltam tömve. A nagyanyám is küldött egy kis dohányt egy héttel azelőtt. Az öreglány eléggé szórja a pénzét. Nincs ki már mind a négy kereke - vén, mint az országút -, és egy évben minimum négyszer küld pénzt a születnapomra. Egyébként, bár eléggé ki voltam tömve, még elbírtam volna egy-két dollárt. Sose lehet tudni. Lementem a földszintre, felébresztettem Frederick Woodruffot, akinek az írógépemet kölcsönadtam. Kérdeztem, mennyit adna érte. Meglehetősen pénzes mókus volt. Azt mondta, gőze nincs, nem is nagyon akarja megvenni. De aztán mégis megvette. Legalább kilencvenet megért, de csak húszat adott érte. Dühös volt, mert felráztam.

Mikor már útra készen álltam, megvolt a táskám, meg minden, megálltam egy percre a lépcső tetején, és még egyszer végignéztem azon az átkozott folyosón. Majdnem elbögtem magamat. Nem tudom, miért. Felvettem a piros szarvaslövő sapkám, az ellenzőjét hátracsaptam, ahogy szoktam, aztán elüvöltöttem magam teljes torokból: - Aludjatok csak, hülyék! - Fogadni mernék, felvertem minden hülye állatot azon a folyosón. Aztán elhúztam a csíkot. Valamelyik balfácán elszórta a földimogyoró héját a lépcsőn, majd kitörtem a nyakam.

NYOLCADIK FEJEZET

Gyalog mentem az állomásig, nem hívhattam taxit, túl késő volt. Az út nem volt hosszú, csak pokolian hideg, és a hó miatt nehéz, a két bőrönd meg folyton nekiütődött a lábamnak. A levegőt viszont élveztem. Csak az volt a baj, hogy a hidegtől fájt az orrom meg a szám, ahova Stradlater bepancsolt. Pont a szám szélét verte neki a fogamnak, és eléggé fájt. Viszont a fülem jó melegen volt. Az új sapkámnak volt fülvédője, lehúztam, füttyültem rá, hogy nézek ki. Különben is egy lélek se járt az utcán. Mindenki szunyált.

Mázlim volt, mert mikor kiértem az állomásra, összesen tíz percet kellett várni a vonatra. Amíg vártam, fogtam egy kis havat, és lemostam vele az arcom. Még mindig maradt rajta egy jó csomó vér.

Általában élvezem a vonatozást, főleg éjszaka. Ég a villany, az ablakok feketék, kávé, szendvicset meg magazinokat árulnak. Sonkás szendvicset szoktam venni, meg vagy négy-öt magazint. Éjjel, vonaton, még a leghülyébb magazintörténetet is el bírom olvasni, és még csak meg se üt a guta. Ismered, milyenek. Szerepel egy csomó vékony pofájú, link Dávid, meg egy csomó hasonló nő, Linda vagy Marcia, és állandóan tüzet adnak a hülye Dávidoknak. Mondom, általában éjszaka, vonaton, kibírom még ezeket a tetű sztorikat is. De most valahogy más volt. Nem kellettek. Csak ültem, és nem csináltam semmit. Fogtam a sapkám, levettem, és zsebre vágtam. Aztán egyszer csak Trentonban felszállt egy nő, és leült mellém. Tulajdonképpen az egész kocsi üres volt, irtó késő volt már, meg minden, de hát ő mellém ült, ahelyett hogy máshova ült volna, talán mert nagy csomagja volt, és legelől ültem. A csomagot pont középre tette, ahol a kalauz meg mindenki áteshet rajta. Böhöm nagy orchideákat tűzdelt magára, mintha valami nagy estélyről jött volna, vagy valami. Olyan negyven, negyvenöt lehetett, de azért jó kondiban volt. Megörjítene a nők. Tényleg. Nem mondom, hogy túlzottan érzéki szivar vagyok, de azért éppen eléggé. Szóval szeretem a nőket, úgy értem. Mindig oda teszik a csomagjukat, ahol útban van.

Szóval ott ültünk, és egyszer csak azt mondja: - Ne haragudjon, nem a Pencey gimnázium címkéje ez véletlenül? - A bőröndjeimét nézte a csomagtartón.

- De igen. - Eltalálta.

Az egyik bőröndömön volt egy nyavalyás Pencey-címke. Tényleg marhaság volt felragasztani.

- Ó! Szóval a Penceybe jár? - Kellemes volt a hangja. Vagyis inkább kellemes telefonhang. Mindig telefonba kellene beszélnie ezzel a hanggal, egy kis telefont kellene állandóan magánál tartania.

- Igen, oda.

- Nahát, milyen érdekes. Akkor biztosan ismeri a fiamat: Ernest Morrow. Ő is a Penceybe jár.

- Ismerem, egy osztályba járunk.

A legnagyobb állat, aki a Penceyben valaha is megfordult az iskola fennállása óta, az volt az ő fia. Ha zuhanyozás után végigment a folyosón, akkor a vizes törülközőjével mindenkinek ráhúzott a fenekére. Szóval pontosan ilyen volt.

- Nahát, milyen remek! - mondta, de egyáltalán nem közönségesen. Csak olyan kedvesen. - El kell mondanom Ernestnek, hogy találkoztunk. Megmondaná a nevét?

- Rudolf Schmidt - mondtam. Nem volt kedvem az egész életemről beszámolót tartani. Rudolf Schmidtnek hívták a pedellusunkat.

- Szereti a Penceyt, Rudolf?

- A Penceyt? Megjárja. Nem mondhatnám, hogy paradicsom, vagy mit tudom én, de van olyan jó, mint a legtöbb iskola. Van olyan tárgy, amiben első klasszis.

- Ernest egyszerűen imádja.

- Igen, tudok róla - mondtam, és elővettem a jól bevált sódert. - Ő nagyon jól alkalmazkodik a dolgokhoz. Igazán. Szóval ő nagyon jól tudja, hogy kell viselkedni.

- Úgy látja? - Fenemód fölpiszkáltam az érdeklődését.

- Igen, feltétlenül. - Figyeltem, hogy húzza le a kesztyűjét. Öregem, rogyásig volt ékszerekkel.

- Letört az egyik körmöm az előbb, mikor kiszálltam a taxiból. - Rám pillantott, és elmosolyodott. Irtó édesen mosolygott. De igazán. A legtöbb ember egyáltalán nem tud mosolyogni, vagy hülyén mosolyog. - Az apja meg én gyakran aggódunk miatta. Az az érzésünk, hogy nem oldódik fel könnyen.

- Hogy tetszik ezt érteni?

- Hát, nagyon érzékeny. Tulajdonképpen sohasem volt valami túlságosan barátkozó természet. Talán kicsit komolyabban veszi a dolgokat, mint az ő korában kellene.

Érzékeny! Ez fájt. Körülbelül olyan érzékeny volt, mint egy vécécsésze.

Jól megnéztem a nőt. Nem látszott hülyének. Talán lehetett némi halványlila gőze arról, micsoda baromnak az anyja. De ezt egy anyának nem lehet megmondani, úgy gondolom. Az anyák kicsit mind örültek. Különben tetszett nekem ennek a Morrow-nak az anyja. Egész jó bőr. - Parancsol egy cigarettát? - kínáltam.

Körülnézett. - Azt hiszem, ez nemdohányzó, Rudolf!

Rudolf! Ez fájt.

- Nem számít. Nyugodtan rágyújthatunk, amíg nem kiabálnak.

Kivett egyet. Tüzet adtam.

Jól állt neki a cigaretta. Leszívta, meg minden, de nem nyelte a füstöt olyan undorítóan, ahogy a legtöbb ilyen korú nő. Határozottan jó nő volt, vonzó, ha éppen érdekel.

Olyan furcsán nézett rám. - Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, vérzik az orra, kedves - mondta hirtelen.

Bólintottam, és elővettem a zsebkendőm. - Megütötte egy hógolyó. Nagyon kemény volt. - Éppenséggel elmondhattam volna az igazat is, csak túl hosszadalmas lett volna. Határozottan komáltam a nőt. Már kezdtem sajnálni, hogy nem mondtam meg az igazi nevem.

- Ernie egyike a legnépszerűbb fiúknak Penceyben, tetszik erről tudni?

- Nem, nem tudtam.

Bólintottam.

- Nem könnyű őt megismerni, sok idő kell hozzá. Furcsa fiú. Különös fiú, több szempontból is, tetszik érteni, mire gondolok. Először, mikor találkoztunk, azt hittem, olyan nagyképű. Szó szerint ezt gondoltam. De nem az. Csak olyan nagyon eredeti fiú, kell egy kis idő, amíg az ember megismeri.

Mrs. Morrow nem szólt semmit, de öregem, látni kellett volna. Egészen lenyűgöztem. Pont ezt akarja minden anya hallani, milyen menő az ő fia.

Aztán még jobban ráhajtottam. - Mesélt Ernie a választásról? Az osztályelnök-választásról?

Megrázta a fejét. Egészen transzba esett. Tényleg.

- Hát mi egy csomóan az osztályból Ernie-t akartuk osztályelnöknek. Őt akartuk egyhangúlag. Azt hiszem, ő lett volna az egyetlen, aki igazán alkalmas rá. - Úristen! Öregem, ez volt a legjobb! - Aztán mégis Harry Fencert választottuk. És miért? Egyszerűen, mert Ernie nem hagyta, hogy jelöljük. Mert ő olyan visszahúzódo és szerény, meg minden. Visszautasította. Tényleg nagyon visszahúzódo. Erről valahogy le kellene szoktatnia. - Ránéztem a nőre. - Nem mondta el?

- Nem, nem mondta.

Bólintottam.

- Igen, ez Ernie. Nem mondaná el. Ez az egyetlen hibája, túl szerény és visszahúzódo. Igazán ki kellene kúrálni ebből.

Abban a percben jött a kalauz, és Mrs. Morrow jegyét kérte. Végre leállíthattam a sódert. De azért nem bánom, hogy ennyi mindent beadtam neki. Gondold el, egy ilyen tag, mint ez a Morrow, aki mindig rávág a törülközőjével az ember fenekére, úgyhogy lehetőleg igazán fájjon, ez nem nő ki az ocsmány szokásaiból. Ez egész életére ilyen patkány marad. Esküszöm, ezek után Mrs. Morrow azt fogja hinni, hogy a fia kedves és szerény, aki nem akarja, hogy megválasszák osztályelnöknek. Valószínűleg, bár sose lehet tudni. Az ilyesmit könnyen beveszi egy anya.

- Meghívhatom egy koktéllra? - kérdeztem. Rám nagyon rám fért volna. - Átmehetnénk a szalonkocsiba, ha tetszik gondolni.

- De hát maguknak szabad italt rendelni, Rudolf? - Valahogy nem volt benne anyai szemrehányás. Nagyon is kedvesen hangzott, meg minden, különben sem telt volna ki tőle ilyesmi.

- Hát nem, nem éppen, de én majdnem mindig kapok, szerencsére elég magas vagyok. És van egy csomó ősz hajam. - Oldalt fordultam, és megmutattam az ősz hajszájaimat. Fenemód el volt tőle ragadtatva. - Tessék csak bátran velem tartani. - Öregem, ha én ezt a nőt...

- Ne haragudjon, de most nem ízlene. De azért köszönöm, kedves, igazán köszönöm. Egyébként is azt hiszem, a szalonkocsi már bezárt. Elég késő van. - Igaza volt. Az időről egészen elfeledkeztem.

Aztán rám nézett, és megkérdezte, amitől már előre féltem. - Ernest azt írja, hogy szerdán jön haza, akkor kezdődik a karácsonyi szünet. Remélem, nem valami családi betegség miatt hívták hirtelen haza? - Őszinte aggodalommal nézett rám. Nem mint aki mindent tudni akart, egyáltalán nem.

- Á, nem, otthon mindenki jól van. Rólam van szó. Egy kis operáció.

- Jaj, hogy sajnálom! - Tényleg sajnált. Kár volt mondani, de már nem lehetett visszaszívni.

- Nem komoly. Csak egy kis daganat van az agyamban.

- Jaj, ne mondja! - A kezét a szájához kapta, meg minden.

- Á, nem veszélyes! Egész a szélén van. És nagyon kicsi. Két perc alatt kiveszik.

Aztán kivettem a zsebemből a menetrendet, és azt kezdtem olvasni. Csak hogy abbahagyjam már a hazudozást. Ha egyszer elkezdem, órákig tudom folytatni, ha formában vagyok. Nem vicc, órákig.

Aztán már nem beszéltünk sokat. Ő a *Vogue*-ot olvasta, én meg kinéztem az ablakon egy darabig. Newarknál leszállt. Sok szerencsét kívánt a műtétéhez, meg minden. És folyton Rudolfnak szólított. Aztán még meghívott, hogy látogassam meg a nyáron Ernie-t Gloucesterben, Massachusettsben. Azt mondta, hogy a házuk épp a tengerparton van, és tenispálya is van satöbbi, de én köszöntem szépen, és mondtam, hogy én Dél-Amerikába megyek a nagymamámmal. Ez volt a teteje mindennek. A nagymamám ki nem mozdul a házból, legfeljebb valami rohadt matinéra ha elmegy. De ezt az állat Morrow-t a világ minden pénzéért se látogatnám meg, még végső kétségbeesésemben sem.

KILENCEDIK FEJEZET

Mikor a Penn Stationnél kiszálltam, először is bementem egy telefonfülkébe. Úgy éreztem, fel kellene hívnom valakit. A bőröndöket kint letettem, hogy szem előtt legyenek, de mikor benn voltam a fülkében, senki se jutott eszembe, akit felhívhatnék. D. B., a bátyám, Hollywoodban volt. A húgom, Phoebe, meg már kilenckor lefekszik, szóval őt se hívhatom fel. Ő persze nem bánta volna, ha felkeltem, a baj csak az volt, hogy nyilván nem ő vette volna fel a kagylót, hanem a szüleim. Szóval ez is kiesik. Aztán Jane Gallagher mamájára gondoltam, megkérdez-ném, mikor kezdődik Jane vakációja, de ehhez sem volt hangulatom. Különben nagyon késő volt ehhez is. Aztán gondoltam Sally Hayesre, vele elég sokat hetyegtem, és tudtam, hogy ők már megkapták a szünetet, tudniillik írt egy tetű hosszú levelet, meghívott, hogy segítek feldíszíteni szenteste a karácsonyfáját, meg minden, de nem mertem felhívni, hátha az anyja veszi fel a kagylót. Ismeri az én anyámat, és mit tudom én, hátha hanyatt-homlok rohan, és megtelefonálja neki, hogy New Yorkban vagyok. Meg különben se volt hangulatom Mrs. Hayesszel csevegni. Egyszer azt mondta Sallynek, hogy örült vagyok. Hogy örült vagyok, és nincs életcélom. Aztán erre a srácra, erre a Carl Luce-ra gondoltam, a Whootonba vele jártam, de azért olyan nagyon nem szerettem. Végül is nem hívtam fel senkit... Kijöttem a fülkéből, körülbelül húsz perc totózás után, fogtam a bőröndjeimét, és az aluljárón át fölmentem a taxiállomáshoz.

Beültem egy kocsiba, de amilyen hülye vagyok, az otthoni címet mondtam be, csak úgy, megszokásból, meg minden, teljesen megfeledeztem róla, hogy ezt a pár napot a szünetig szállodában akartam eltölteni. Nem is jutott eszembe, csak amikor már majdnem keresztül-hajtottunk a parkon. - Forduljon meg, ha lehet, rossz címet mondtam véletlenül. Menjünk vissza az állomás felé.

A sofőr igazi okos mikulás volt. - Itt nem tudok megfordulni, kispajtás, ez egyirányú utca. Most már fel kell menni a Kilencvenedik utcáig.

Nem volt kedvem vitatkozni. - Jó. - Aztán hirtelen eszembe jutott valami. - Figyeljen csak ide, tudja-e, hogy ott a Central Parkban, a kis tóban, kacsák vannak? Abban a kis tóban. Nem tudja véletlenül, hova lesznek, mármint a kacsák, ha befagy a tó? Nem tudja? - Aztán már láttam rajta, hogy az esély egy a millióhoz.

Hátrafordult, és úgy nézett rám, mint valami örültre. - Mi a hézag, kispajtás? Ugratni akar?

- Dehogy. Csak érdekel, ennyi az egész.

Nem szólt semmit, ezért aztán én se, amíg ki nem értünk a parkból a Kilencvenedik utcánál. Akkor azt mondja: - Nna, kispajtás, most merre?

- Hát a helyzet az, hogy nem szeretnék ezen a környéken hotel keresni, semmi kedvem nincs ismerősökbe botlani. Inkognitóban utazom - mondtam. Pedig utálok az ilyen ócska dumákat, hogy „inkognitóban utazom”. De mikor ilyen ócska alakokkal kerülök össze, én is ócskán viselkedem. - Nem tudja véletlenül, kinek a zenekara játszik a Taftban vagy a New Yorkerben?

- Fogalmam sincs, kispajtás.

- Hát akkor vigyen az Edmontba - mondtam. - Valahol útközben meginna velem egy koktélt? Az én vendégem. Véletlenül vastag vagyok.

- Nem megy, kispajtás. Sajna. - Kétségtelenül beleváló srác volt. Régi motoros.

Megérkeztünk az Edmont Hotelhoz. Bejelentkeztem. A vörös szarvaslövő sapkát még a taxiban feltettem, csak úgy heccből, de aztán mielőtt bejelentkeztem, mégis levettem. Nem akartam, hogy hülyének nézzenek. Röhejes. Akkor még nem tudtam, hogy az egész rohadt szálló tele van a legkülönbözőbb hülye meg perverz alakokkal. Csupa homokos.

Nagyon ócska szobát adtak, az ablakból csak a szálloda másik szárnyát lehetett látni. Nem sokat izgatott, túlságosan levert voltam ahhoz, hogy érdekeljen a jó kilátás. A szállóinas, aki megmutatta a szobámat, lehetett vagy hatvanöt éves. Ő még a szobánál is nyomasztóbb volt. Olyan kopasz, aki az egyik oldalon megnöveszti a kevés kis haját, és átnyalja a másikra, hogy takarjon. Én inkább hagynám kopaszon. Különbén is, fényes állás hatvanöt éves korban csomagokat cipelni és borravalót várni. Nem hiszem, hogy különösebben intelligens lett volna, de még akkor is rémes.

Mikor kiment, úgy, ahogy voltam, kabátban, kikönyököltem egy kicsit az ablakba. Más dolgom nem volt. Csodálkozni fogsz, mit láttam a másik szárnyon. És még csak le se húzták a redőnyt. Egy öszülő, nagyon komoly kinézésű férfit egy szál gatyában, és olyasmit csinált, hogy el se hiszed. Először is egy bőröndöt tett az ágyára, aztán mindenféle női ruhát húzott elő, és magára vette. Igazi női ruhákat: nylonharisnyát, magas sarkú cipőt, melltartót és fűzőt pántokkal meg minden, aztán egy állati szűk, fekete estélyi ruhát. Bizony isten! Aztán elkezdett fel-alá sétálni, vagyis inkább tipegni, ahogy a nők szoktak, cigarettázott, és nézte magát a tükörben. És teljesen egyedül volt. Hacsak nem volt valaki a fürdőszobában, odáig nem láttam. Aztán pontosan a fölötte levő ablakban egy férfi és egy nő vizet köpködött egymásra, csak úgy, a szájukból. Valószínűleg whisky lehetett, nem víz, nem láttam, mi volt a poharukban. Szóval először a pali vett a szájába, és lefröcskölte a nőt, aztán a nő a palit - és szépen kivárták egymást, az istenit! Azt látnod kellett volna! Egészen be voltak gerjedve, mintha ez lenne a világon a legklasszabb dolog. Komolyan mondom, az a szálloda tele volt perverz alakokkal. Én lehettem az egyetlen normális lény, nem túlzok. Majdnem táviratoztam Stradlaternek, hogy a legelső vonattal jöjjön New Yorkba. Biztos őt választják a szálloda királyának.

A baj az, hogy az ilyen ocsmányságot akkor is izgalmas nézni, ha az ember maga nem szeretné csinálni. Például az a köpködős lány nagyon jó bőr volt. Ez az én fő bajom. Gondolatban én vagyok a legnagyobb szatír, aki valaha is élt a földön. Néha olyan ocsmány dolgok jutnak az eszembe, és azt hiszem, meg is csinálnám, ha alkalmam volna. Még azt is el bírom képzelni, hogy egész jó lehet; hülye, de jó, ha az ember részeg, fogni egy nőt, és vizet vagy mit egymás pofájába köpködni vele. Azzal együtt az ötlet nem tetszik. Undorító, ha belegondol az ember. Azt hiszem, ha az ember nem szereti a lányt, akkor jobb, ha egyáltalán nem vacakol vele, viszont ha szereti, akkor biztosan az arcát is szereti, és ha szereti az arcát, akkor nem csinál vele ócska dolgokat, például nem köpköd rá vizet. Az a baj, hogy az ilyen ócska dolgok néha nagyon szórakoztatóak. És a lányok se sokat érnek, ha az ember nem akar túl ócska lenni; ha nem akar elrontani valami igazán jót. Ismertem egy lányt pár évvel ezelőtt, aki még nálam is ócskább volt. Egészen közönséges, öregem! Egy ideig kellemes volt, olyan pizsokul kellemes. Ezt az egész szexualitást tulajdonképpen nem értem tökéletesen. Az ember soha nem tudja, hányadán áll. Felállítok magamnak szabályokat, aztán nem tartom be. Tavaly például elhatároztam, hogy olyan lányokkal nem foglalkozom, akiktől végül is felfordul a gyomrom. Nem tartottam be, még azon a héten, illetőleg még aznap, egész éjjel smároltam egy irtó ócska lánnyal: Anne Louise Shermannel. Ezt az egész szexualitást még most sem értem tökéletesen. Esküszöm, nem értem!

Játszottam a gondolattal, hogy fölcsengetem Jane-t, mármint hogy felhívom interurbán az iskolában, ahelyett, hogy az anyját kérdezném meg, mikor jön haza. Nem valószínű, hogy

késő éjjel diákokat fel lehessen hívni, de azért én szépen elterveztem a dolgot. Akárki venné fel a kagylót, azt mondanám, hogy a nagybátyja vagyok, és hogy a nagynénjét autóbaleset érte, meghalt, és nekem feltétlenül beszélnem kell vele, mégpedig azonnal.

Biztos, hogy ez a duma bevált volna. Csak azért nem próbáltam meg, mert nem volt hozzá hangulatom. Ha pedig az ember nincs hangolva, akkor nem is tudja az ilyesmit megcsinálni.

Egy darabig még ücsörögtem, és elszívtam egy pár cigit. Piszokul kanos voltam, ez az igazság. Aztán hirtelen támadt egy ötletem. Előkapartam a tárcámat, és megkerestem azt a címet, amit tavaly nyáron egy házibulin kaptam egy tagtól, aki Princetonba járt. Nagy nehezen előkapartam. Kicsit megfogta a tárcám, de azért ki lehetett olvasni. Egy nőnek a címe, nem éppen kurva, de olyan, aki nem sokat okoskodik, az a princetoni tag mondta. Egyszer elvitte magával Princetonba csörögni, és majdnem kicsapták miatta. Vetkőzőlány valami mulatóban vagy valami ilyesmi. Mindenesetre felvettem a telefont, és felhívtam. Faith Cavendishnek hívták, a címe Stradford Arms Hotel, Broadway. Nyilván valami kupi.

Egy darabig azt hittem, nincs otthon, senki sem vette fel a kagylót. Aztán végül valaki felvette.

- Halló? - szoltam jó mély hangon, nehogy a koromra kezdjen gyanakodni vagy ilyesmi. Különb is elég mély a hangom.

- Halló? - felelte egy nem éppen barátságos női hang.

- Faith Cavendish beszél?

- Ott ki beszél? Ki az, aki ilyen hülye időpontban telefonál?

Kicsit megijedtem. - Igen, tudom, hogy nagyon késő van - mondtam megfontolt, férfias hangon -, de remélem, azért megbocsát, már égtem a vágytól, hogy magával beszélhessek. - Fenemód udvarias voltam. Tényleg.

- Ki beszél?

- Úgyse ismer, Eddie Birdsell egyik barátja vagyok. Eddie mondta, hogyha New Yorkba jövök, feltétlenül hívjam meg egy-két koktétra.

- Kicsoda? Kinek vagy a barátja? - Öregem, kész nőstény tigris volt így telefonon keresztül, majdnem üvöltött.

- Edmund Birdsell. Eddie Birdsell. - Nem emlékeztem pontosan, Edmundnak vagy Edwardnak hívták. Csak egyszer találkoztunk, azon a hülye bulin.

- Én, apuskám, ilyen nevű embert nem ismerek. És ha azt hiszed, hogy nagyon örülök, ha az éjszaka kellős közepén...

- Eddie Birdsell, Princetonból!

Szinte érezni lehetett, hogy kutat az emlékezetében.

- Birdsell, Birdsell... Princetonból... Princetonból, a kollégiumból?

- Ez az.

- Te is onnan vagy?

- Hát körülbelül.

- Aha... Eddie hogy van? Azzal együtt elég disznóság ilyenkor felhívni valakit, a szentségedet!

- Jól van. Kérte, adjam át üdvözetét.

- Köszönöm. Te is add át neki az üdvözetemet. Nagyszerű fickó! Most mit csinál?

Egyszerre fenemód barátságos lett.

- Hát, tudja, hogy van az. Ugyanazt - mondtam. Honnan a pokolból tudhatnám, mit csinál? Hisz alig ismerem. Abban se voltam biztos, Princetonban van-e még. - Mondja, lenne kedve összefutni velem egy koktéllra valahol?

- Van fogalma róla, hány óra van? - kérdezte. - Egyébként hogy hívják, ha szabad érdeklődnöm? - Hirtelen magázni kezdett. - A hangja fiatalemberre vall.

Nevettem. - Köszönöm a bókot! - mondtam pokoli udvariasan. - Holden Caulfield vagyok. - Más nevet kellett volna mondani, de nem gondoltam rá.

- Hát figyeljen ide, Mr. Cawffle. Én nem szoktam randevúzni az éjszaka kellős közepén. Én dolgozó nő vagyok.

- Holnap vasárnap - mondtam.

- És különben is. Ilyenkor a legfontosabb az alvás. Tudja, hogy van.

- Gondoltam, egy koktélt azért megihatnánk. Nincs még olyan késő.

- Nagyon édes. Honnan beszél? Hol van most tulajdonképpen?

- Én? Egy telefonfülkében.

- Aha - mondta, aztán hosszú szünet. - Hát, tudja, én nagyon szívesen találkoznék magával valamikor, Mr. Cawffle. A hangja roppant vonzó. Biztos nagyon rokonszenves fiú, de most késő van.

- Fölmehetnék magához.

- Erre általában azt mondanám, hogy nagyszerű. Szóval azt hiszem, nagyon kellemes lenne, ha felszaladna egy koktéllra, de sajnós a szobatársnőm beteg. Egész éjjel le nem hunyta a szemét, csak épp ebben a percben aludt el, meg minden. Ez van.

- Uh. Ez pech.

- Hol lakik? Esetleg holnap találkozhatnánk egy koktéllra.

- Holnap nem tudok - mondtam. - Csak ma éjjel érek rá.

Milyen hülye voltam! Ezt nem kellett volna mondani.

- Nahát. Rémesen sajnálom.

- Megmondom Eddie-nek, hogy üdvözlí.

- Tegye meg, jó? Remélem, kellemesen érzi magát New Yorkban. Nagyszerű hely.

- Igen, tudom. Köszönöm. Jó éjszakát - mondtam, és letettem a kagylót.

Öregem, ezt aztán elcsesztem. Legalábbis koktélpartnernek meg kellett volna szerezni, vagy mit tudom én.

TIZEDIK FEJEZET

Még mindig nagyon korán volt. Nem emlékszem, hány óra lehetett, de nem volt túl késő. Gyűlölök lefeküdni, ha nem vagyok fáradt. Így aztán kinyitottam a bőröndöm, kihúztam egy tiszta inget, bementem a fürdőszobába, megmosakodtam, és inget váltottam. Gondoltam, lemegyek és megnézem, mi van a Leanderban. Így hívták a bárt a szállodában.

Miközben öltöztem, majdnem felhívtam mégis Phoebét, a húgomat. Kedvem lett volna eldumálni vele telefonon. Valakivel, akinek van esze, meg minden. De nem kockáztathattam meg, mert Phoebe még gyerek, nyilván nincs fönn, pláne nem a telefon közelében. Azt gondoltam, ha a szüleim veszik fel a kagylót, akkor leteszem, de az se lenne jó. Még kitalálnák, hogy én vagyok. Az anyám mindig megérzi, ha én telefonálok. Irtó jó megérzései vannak. Pedig Phoebével szívesen eldumáltam volna egy kicsit.

Phoebét ismerned kellene. Az életben még olyan szép és okos kis kölket nem láttál. Tényleg okos. Tiszta jeles, mióta iskolába jár. Az igazság az, hogy én vagyok az egyetlen süket alak az egész családban. D. B., a bátyám, író, meg minden, az öcsém, Allie, akiről már beszéltem, aki meghalt, egyenesen lángész volt. Én vagyok az egyetlen igazán süket alak. De Phoebét ismerni kell. Kicsit vöröses a haja, majdnem olyan, mint Allie-é volt, és nyáron egészen rövid, és a füle mögé fésüli. Irtó szép, egész kicsi füle van. Télen meg hosszú a haja. Néha az anyám befonja, nem mindig. Tényleg szép. És még csak tízéves. Egészen sovány, mint én, de szépen sovány. Olyan görkorszolyázó-soványság. Egyszer figyeltem az ablakból, amint átvágott a Fifth Avenue-n, s ment befelé a parkba, igen, mint a görkorszók, olyan sovány. Tetszene neked. Ha az ember mond neki valamit, ő pontosan megérti, miről van szó. És akárhova elviheted magaddal. Ha elviszed, mondjuk egy tetű filmbe, akkor tudja, hogy ez tetű film. De ha jó filmbe viszed, akkor pontosan tudja, hogy ez jó film. D. B. meg én elvittük *A pék felesége*-t megnézni, azt a francia filmet, Raimuval. Megörült érte. De a kedvence mégis a *Harminckilenc lépés* Robert Donattal. Fejből tudja az egész istenverte filmet, mert elvittem vagy tízszer megnézni. Mikor például Donat kimegy arra a farmra, mikor rohan a hekusok elől, meg minden, Phoebe hangosan mondja a moziban, pont mikor a skót pofa a vásznon: „Meg tudja enni a heringet?” Az összes párbeszédet tudja fejből. És mikor az a professzor, aki tulajdonképpen német kém, felemeli a csonka kisujját, hogy megmutassa Robert Donatnak, Phoebe megelőzi; ő is felemeli a kisujját a sötétben, és az orrom alá dugja. Nagyon klassz kis kölök. Tetszene neked. Az egyetlen baja, hogy kicsit túl ragaszkodó néha. Ahhoz képest, hogy még gyerek, túl sok érzés van benne. Tényleg. A másik az, hogy folyton könyveket ír. Csak soha nem fejezi be egyiket se. Mind ugyanarról a gyerekről szól, egy bizonyos Hazel Weatherfieldről, csak ő Hazle-nak írja. Hazle Weatherfield leánydetektív. Árvának hiszik, de az apja a végén mindig előkerül. Az apáról mindig úgy ír, hogy „magas, vonzó, húsz év körüli úr”. Ettől a falra mászok. Phoebe! Esküszöm, biztos tetszene neked! Már egész csöpp kölyök korában is okos volt. Mikor még egész kicsi volt, Allie-vel sokszor elvittük a parkba, főleg vasárnap. Allie-nek volt egy kis vitorlása, amivel szeretett hülyéskedni vasárnaponként, és Phoebét is magunkkal vittük. Fehér kesztyűt hordott, és úgy viselkedett ott köztünk, mint valami dáma. És ha Allie-vel valamiről tárgyaltunk, úgy általánosságban, ő mindig figyelt. Néha az ember elfelejtette, hogy ő is ott van, olyan kicsi volt, de ő gondoskodott róla, hogy felhívja magára a figyelmet, folyton közbeszólt. Allie-t vagy engem oldalba bökött, vagy mit tudom én, és ilyeneket mondott: „Ki? Azt ki mondta? Bobby vagy a nő?” Akkor megmondtuk, hogy ki mondta, mire ő: „ja”, és figyelt tovább, meg minden. Allie-t is megörjítette. Úgy értem, ő is szerette. Most Phoebe már tízéves, és már nem is olyan csöpp, de még most is mindenkit megörjít; mindenkit, akinek csak egy kis esze is van.

Egyébként ő az, akivel mindig szívesen beszélget az ember telefonon. De hát féltem, hogy a szüleim veszik fel a kagylót, és rájönnek, hogy New Yorkban vagyok, hogy kirúgtak Penceyből, meg minden. Szóval végül is felvettem az ingem, felöltöztem, aztán lementem a liften a hallba, hogy megszemléljem, mi ott a nagy helyzet.

Egy-két pattanásos mókust és platinaszőke kurvát kivéve, elég üres volt a hall. Viszont a Leanderből behallatszott a zene. Átmentem oda. Nem volt zsúfolt, mégis tetű asztalt adtak, egész hátul. Meg kellett volna lobogtatnom egy tízest a főpincér orra alatt. New Yorkban, öregem, csak a pénz beszél, nem vice.

Lepra volt a zenekar. Az énekes fiatal srác, nagyon pimasz, de nem belevalóan pimasz, ócskán pimasz. És hozzám hasonló korúak alig voltak, vagyis pontosabban senki sem. Nagyrészt öreg, ki-ha-én-nem alakok a nőikkel. Kivéve a pont szomszédos asztalt. Ennél az asztalnál három nő ült, harminc körüliek. Meglehetősen ronda volt mind a három, és a kalapjukról látszott, hogy nem igazi New York-iak, de az egyik, a szőke, azért nem volt rossz. Dörzsölt nő lehetett, kicsit elkezdtem vele szemezni, de aztán jött a pincér, hogy mit kérek. Whiskyt kértem szódával, és mondtam, hogy ne keverje össze. Olyan gyorsan beszéltem, ahogy csak tudtam, mert ha az ember totójázik, rögtön gondolják, hogy még nincs huszonegy éves, és nem adnak szeszes italt. Még így is baj volt. - Bocsánat, uram - mondta -, tudja igazolni a korát valahogy? A jogosítványával például?

Pokoli hidegen néztem rá, mintha legalábbis megsértett volna, és azt mondtam:

- Úgy nézek ki, mintha még nem lennék huszonegy éves?

- Nagyon sajnálom, uram, de kénytelenek vagyunk...

- Jól van, jól van - mondtam. Sajnos, számoltam ezzel. - Hozzon egy Coca-Colát. - Elindult, de visszahívtam. - Nem tudna beledobni egy kis rumot vagy valamit? - mondtam állati kedvesen, meg minden. - Nem szeretek ilyen lepra helyen tökjózanul üldögegni. Dobjon bele egy kis rumot vagy valamit...

- Nagyon sajnálom, uram... - És széttárta a karját. Tudtam, hogy tényleg nem tehet róla. Kirúgják őket, ha kiskorúakat kiszolgálnak. Én meg kiskorú vagyok, mint a huzat.

Újra stirkálni kezdtem a három öreglányt a szomszéd asztalnál. Pontosabban a szőkét. A másik kettő szigorúan lepra volt. Nem csináltam túl feltűnően a dolgot, csak hidegen végigjártam a szemem mind a hármon. Erre tudod, mit csináltak? Elkezdtek vihogni, mint a hülyék. Nyilván azt gondolták, túl fiatal vagyok ahhoz, hogy valakit stíroljek. Ettől kiborultam. Mintha legalábbis feleségül akarnám őket venni vagy mi! Hagyni kellett volna őket ezek után a francba, a baj csak az volt, hogy szerettem volna egyet rázni. Néha nagyon rám jön, mint például ezúttal is. Szóval egyszerre csak áthajoltam, és megkérdeztem: - Volna valamelyik kislánynak kedve egyet táncolni? - Nem volt közönséges a kérdés, vagy ilyesmi, nagyon is udvarias volt. Erre, az istenit neki, megint meghülyültek. Újra vihogtak. - Nos? Táncolnék mindegyikükkel egyet. Rendben van? Mit szólnának hozzá? - Tényleg szerettem volna csörögni egyet.

Végre a szőke felállt, mert lehetett látni, hogy tulajdonképpen neki beszélek. Elindultunk a parkett felé. A másik kettő erre szinte hisztériás rohamot kapott. Nagyon is be lehettem gerjedve, hogy egyáltalán izgattak.

Azzal együtt megérte. Az a nő, öregem, az táncolt! Azt hiszem, életemben még olyan partnerem nem volt. Nem vice, néha ezek a buta libák őrijtőek tudnak lenni a parketten. És esetleg egy igazán értelmes lány a táncparketten összevissza ráncigál, vezetni akar, vagy olyan pocsékul táncol, hogy a legjobb az asztalnál maradni vele, és berúgni.

- Maga aztán tud táncolni! - mondtam a szőkének. - Táncosnőnek kellene mennie. Nem viccelek. Egyszer táncoltam eggyel, de maga kétszer olyan jó, mint az. Hallott már Marcóról és Mirandáról?

- Mi? - Nem is figyelt rám. Körbenézegetett, figyelte a terepet.

- Azt kérdeztem, hallott-e már Marcóról és Mirandáról?

- Nem tudom. Nem. Nem tudom.

- Táncospár. A nő nem túl klassz. Mindent úgy csinál, ahogy kell, mégse igazán klassz. Tudja, mikor tud igazán klasszul táncolni egy nő?

- Mit mond? - Egyáltalán nem figyelt. A terep foglalta le a figyelmét.

- Azt kérdeztem, tudja-e, mikor tud igazán klasszul táncolni egy nő.

- Na?

- Ide figyeljen! Amikor a kezem a hátán van, mint most magának, és úgy érzem, hogy a kezem alatt nincsen semmi; se fenék, se láb, se semmi, akkor a nő igazán belevaló táncos.

Ez se érdekelte. Erre aztán egy darabig én se vettem tudomást róla. Csak táncoltunk. Istenem, hogy tudott ez a zsibbadt nő táncolni! Tetű a zenekar, fiatal srác az énekes - *Május, szerelem kell nekem...* -, és mindez együtt se bírta lerobbantani. A szám különben oltári. Nem figuráztam vele, utálom azokat a krapekokat, akik táncbemutatót tartanak a nézőknek, de erősen ráztam, és végig ritmusban maradt. A röhejes az, hogy azt hittem, ő is élvezi, amíg egyszer csak nem tett egy állati süket megjegyzést: - Tegnap este láttuk a lányokkal Peter Lorrét. A filmszínészt. Személyesen. Újságot vett. Édes!

- Szerencséje van - mondtam -, igazán szerencséje van, tudja? - Komplet hűlye volt. De hogy táncolt! Nem tudtam megállni, hogy meg ne csókoljam azt a zsibbadt fejét, tudod, ott, azon a bizonyos ponton. Erre begurult.

- Hé! Ez meg mi?

- Semmi. Egyáltalán. Maga istenien táncol. Nekem van egy húgom, még csak nyavalyás kis negyedikes. Maga legalább olyan jól emelgeti a pálcáit, mint ő, pedig ő a világon mindenkinél jobban táncol.

- Vigyázzon a szájára, jó?

Micsoda dáma, öregem! Istenemre, valódi csillagkeresztes hölgy!

- Maguk, kislányok, honnan valók? - kérdeztem.

Nem felelt. Azt hiszem, Peter Lorrét kereste a szemével, hátha fel talál bukkanni.

- Maguk honnan valók? - kérdeztem újra.

- Mi? - kérdezte.

- Hogy hová valósiak? De ha nincs kedve, ne válaszoljon. A világért sem akarnám, hogy megerőltesse magát.

- Seattle-be - bökte ki végül nagy kegyesen.

- Magával nagyon jól lehet beszélgetni, tudja?

- Mi?

Hagytam. Különben is már magas lett volna neki.

- Lenne kedve egy kicsit megrázni, ha valami gyorsat játszanak? Csak szép simán. Ha gyors szám jön, úgylis mindenki leül, kivéve az öregeket és a kövéreket, lesz elég helyünk. Jó?

- Nekem mindegy. Mondja csak, maga tulajdonképpen hány éves?

Valamiért bosszantott a kérdés. - Ne rontsa el, a jézusmáriáját! - nyögtem. - Tizenkettő vagyok, kicsit nagy a koromhoz képest.

- Ide figyeljen! Már mondtam! Velem nem lehet így dumálni. Ha így dumál velem, vegye tudomásul, hogy visszamegyek a barátnőimhez, és leülök, érti?

Mint egy örült kértem bocsánatot, mert épp gyors számot kezdett a zenekar. Nekiállt rázni, nagyon szépen és könnyedén, nem volt cikis, igazán jól csinálta. Csak épp hogy érinteni kellett. És mikor fordult egyet, akkor a kis feneke irtó klasszul megcsavarodott, meg minden. Ki kellett borulni. Úgy értem, mire leültünk, körülbelül félig már beleestem. Így van ez a nőkkal. Valamit mindig jól csinálnak, még ha nem is olyan nagyon szépek, vagy ha éppen hülyék is, és az ember félig-meddig beléjük esik, aztán már nem tudja, hányadán áll. Nők. Jézusmária! Meg tudják őrjíteni az embert. Tényleg.

Nem hívtak meg az asztalukhoz, nyilván mert ostoba libák voltak, de azért odaültem. A szökét, akivel táncoltam, valami Berenice-nek hívták, Crabs vagy Krebs. A két rondát Marty-nak és Laverne-nek. Én azt mondtam, Jim Steele vagyok, csak úgy heccből. Próbáltam valami intelligens társalgást kezdeni, de egyszerűen lehetetlen volt. Csavargatni kellett volna a karjukat. Meg nem lehetett mondani, melyik a legostobább a három közül. És mind a három folyton tekergette a fejét, mintha egy tucat moziszínészt várnának minden pillanatban. Biztos azt hitték, hogy a sztárok, ha New Yorkba jönnek, a Leanderban lötyögnek, a Stork Club vagy az El Morocco helyett. Egyébként körülbelül félóraig tartott, amíg kiderítettem, hol dolgoznak Seattle-ben, meg minden. Ugyanabban a biztosítási irodában dolgozott mind a három. Kérdeztem, szeretik-e, hát azt hiszed, ki lehetett szedni valami értelmes választ ebből a három süketből? A két rondáról, Martyról és Laverne-ről, azt hittem, testvérek, de nagyon felháborodtak, mikor megkérdeztem. Egyik se akart olyan lenni, mint a másik, nem is csodálom. Azzal együtt röhejesek voltak.

Mind a hárommal táncoltam azért egyet. Az egyik ronda, Laverne, nem táncolt rosszul, a másik, Marty, halálrosszul. Mintha a Szabadság-szobrot vonszoltam volna a parketten. Hogy azért nekem is legyen valami kis örömöm a dologban, magamat kellett szórakoztatnom. Azt mondtam neki, épp az előbb láttam Gary Coopert a parkett másik oldalán.

- Hol? - kérdezte pokoli izgatottan. - Hol?

- Á, pont elkéste. Most ment ki. Miért nem néz oda, mikor mondom?

Egyszerűen abbahagyta a táncot, és a fejek fölött kezdett nézelődni, hátha mégis meglátja. - Á, eltűnt - mondta. Egészen lehervasztottam, tényleg. Már bántam, mint a fene, hogy ugrattam. Vannak emberek, akiket nem szabad ugratni, még akkor se, ha megérdemlik.

Azért mégis jó szám volt. Mikor visszamentünk az asztalhoz, azt mondta a másik kettőnek, hogy Gary Cooper épp az előbb ment ki. Öregem, Laverne és Berenice majdnem öngyilkos lett, mikor meghallotta. Izgatottan kérdezték Martyt, hogy látta-e, meg minden. Marty azt mondta, csak épp egy fél pillanatra. Meg kellett döglenni!

Jött a záróra, így aztán hozattam még két pohárral fejenként, gyorsan, mielőtt bezárnak, magamnak meg rendeltem még két Coca-Colát. Az egész asztal tele volt már poharakkal. Az egyik ronda, Laverne, folyton ugratott, amiért csak Coca-Colát iszom. Marha jó humora volt. Marty meg ő Tom Collinsot ittak, december közepén, teremő atyám! Annál jobbat nem

ismertek. A szőke, Berenice, whiskyt ivott szódával. Csak úgy gurította le egyiket a másik után. És mind a három egész idő alatt a sztárok után forgatta a fejét. Alig beszéltek, még egymáshoz se. Marty beszélt a másik kettő helyett is. Olyan unalmas, szakállas hülyeségeket mondott, például a végét „kislányok szobájá”-nak nevezte, és úgy gondolta, hogy az a viharvert klarinétos, aki az énekest kísérte, halálosan játszik, mert felállt, és egypár cikis keverést bedobott. És a klarinétot medvecukornak nevezte. Meg kellett dögleni! A másik ronda, Laverne, azt hitte magáról, hogy szellemes. Folyton azt mondta, hívjam fel az apámat, és kérdezzem meg, mit csinál. És azt is kérdezte, van-e az apámnak nője. Négyyszer is megkérdezte, határozottan szellemes volt. Berenice, a szőke, jóformán egy szót se szólt. Ahányszor kérdeztem tőle valamit, mindig azt mondta: „Mi?” Egy idő után az ember idegeire ment.

Mikor mindent megittak, hirtelen mind a három felállt, és azt mondták, most már el kell menniük, ideje lefeküdni. Azt mondták, korán akarnak kelni, hogy megnézzék az első előadást a Radio City hangversenytermében. Még próbáltam marasztalni egy kicsit őket, de nem akartak. Így aztán elbúcsúztunk, meg minden. Mondtam, meglátogatom őket Seattle-ben, ha egyszer arra járok, de kétlem, hogy erre sor kerül. Mármost a látogatásra, úgy értem.

Cigarettával és mindennel együtt tizenhárom dollár lett a számla. Azt hiszem, legalább illet volna felajánlaniuk, hogy kifizetik, amit még előttem ittak; persze, úgyse hagytam volna, de legalább felajánlották volna. Ámbár nem izgatott nagyon. Olyan buták voltak, és olyan sajnálnivalóan nevetséges kalapjuk volt, meg minden. És ez a dolog a korai felkeléssel, hogy megnézzék a Radio City hangversenytermében az első előadást - lehangoló. Ha valaki, például valami lány, egy rémes kalapban feljön Seattle-ből New Yorkba, és ott úgy fejezi be, hogy korán reggel felkel a Radio City Hangversenyterem első előadását megnézni, az engem annyira lehervaszt, hogy nem lehet elviselni. Legalább száz pohárral fizettem volna nekik, csak ezt ne árulták volna el.

Utánuk aztán én is elég hamar leléptem. Különbö is záróra volt, a zenekar már rég abba-hagyta. Először is olyan hely volt, ahol rettenetes, ha csak nincs az embernek egy jó partnere, vagy legalább a pincér adott volna rendes piát, nemcsak Coca-Colát. Nincs a világon olyan bár, ahol sokáig bír az ember ücsörögni, ha nem ihat valami komolyat, hogy berúgjon. Vagy ha nem olyan lánnyal van az ember, aki tényleg izgalmas.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Az előcsarnok felé menet hirtelen megint Jane Gallagher jutott az eszembe. Eszembe jutott, és aztán már nem bírtam kiverni a fejemből. A hallban leültem egy lehánytforma székre, és Stradlaterre gondoltam meg Jane-re, hogy ott ültek Ed Banky átkozott kocsijában, és bár biztos voltam benne, hogy Stradlater nem vágta be neki, tudniillik ismertem Jane-t, mint a tenyeremet, mégse tudtam kiverni a fejemből. Úgy ismertem, mint a tenyeremet. Tényleg. Szerette a sakkozáson kívül a többi sportot is, a megismerkedésünk után egész nyáron együtt teniszeztünk majdnem minden reggel, és együtt golfoztunk majdnem minden délután. Alaposan megismertem. Nem testileg vagy ilyesmi, nem, csak folyton együtt jártunk. Nemcsak szexuálisan lehet egy lányt kiismerni.

Úgy ismerkedtünk meg, hogy a dobermanja mindig átjött, és lebrunzolta a füvet, és az anyámat ez nagyon idegesítette. Felhívta Jane anyját, és kiverte a dilit. Az ilyesimből az anyám rém nagy ügyet bír csinálni. Aztán mi történt: pár nappal később megláttam Jane-t a klubban, a medence mellett hasalt. Odaköszöntem neki. Tudtam, hogy a szomszéd házban lakik, de addig soha nem beszéltünk, vagy ilyesmi. A vér megfagyott az ereimben, úgy nézett vissza, mikor ráköszöntem aznap. Pokoli soká tartott, míg meggyőztem, hogy nekem tökmindegy, hol brunzol az ő kutyája, tőlem akár a szobában is csinálhatja, amennyire az engem izgat. Egyébként aztán jó barátok lettünk, meg minden. Már aznap délután együtt golfoztunk. Nyolc labdát elrontott, emlékszem. Nyolcat! Rém nehéz volt rávenni, hogy legalább kinyissa a szemét, mikor beleüt a labdába. De még így is óriásit javítottam a játékán. Én ugyanis nagyon jól játszom. El se hinnéd, milyen eredményeim vannak. Egyszer majdnem belekerültem egy kisfilmbe, de aztán az utolsó pillanatban meggondoltam magam. Rájöttem, hogy ha valaki annyira utálja a mozit, mint én, akkor a legnagyobb linkség filmen szerepelni.

Furcsa egy lány volt ez a Jane. Nem mondom, hogy tökéletes szépség, de engem kiborított, az tény. Olyan izgága nagy szája volt. Úgy értem, ha beszélt, és valamitől izgalomba jött, ötvenfelé rángatta a száját. Ez megörjített! És sose csukta be egészen, kicsit mindig nyitva hagyta, főleg golfban, indulásnál, vagy ha olvasott. Folyton olvasott, mégpedig nagyon jó könyveket. Rengeteg verset, meg mindent. Ő volt az egyetlen a családomon kívül, akinek megmutattam Allie baseballkesztyűjét, amire a verseket írta. Jane nem ismerte Allie-t, mert akkor volt először Maine-ben, azelőtt Cape Codban nyaralt, de én rengeteget meséltem neki Allie-ről. Érdekelték az ilyen dolgok.

Az anyám nem bírta túlzottan. Mindig azt gondolta, hogy Jane meg az anyja lenézik őt, vagy mi, mert nem köszönnek neki. Sokszor találkozott velük a faluban, mert Jane odajárt az anyjával a piacra, a nyitott kocsijukon. Az anyám szerint Jane nem is volt szép. Szerintem igen. Illetőleg szerettem, hogy olyan, amilyen, ez az egész.

Emlékszem egy délutánra. Az egyetlen eset volt, hogy majdnem smároltunk. Vasárnap volt, baromian zuhogott az eső, és én odaát voltam náluk a teraszon. Olyan nagy, zölddel befuttatott teraszuk volt. Sakkoztunk. Rendszerint húztam, hogy a tisztjeit nem mozdítja ki a hátsó sorból. De nem húztam nagyon. Jane az a fajta leány volt, akit nem szívesen húz az ember. Azt hiszem, a legjobb az, mikor az ember addig húz egy lányt, amíg a bugyiját lehúzza, ha alkalom adódik, viszont ez egy kényes dolog. Legjobban azokat a lányokat szeretem, akiket nincs kedvem húzni. Néha azt hiszem, szeretnék is, ha az ember húzná őket, igen, tudom, hogy tényleg szeretnék, csak nehéz elkezdeni, ha egyszer már jó sokáig ismerte, és nem húzta őket az ember. Egyébként arról a délutánról kezdtem beszélni, mikor Jane meg én majdnem smároltunk. Pokolian zuhogott az eső, és mi kinn ültünk a teraszon. Hirtelen az a részes

állat, az anyja második férje jött ki, és azt kérdezte Jane-től, van-e otthon cigaretta? Én alig ismertem a palit, de kinéztem belőle, hogy csak akkor szól az emberhez, ha valamit akar. Tetű alak volt. Egyébként Jane nem felelt, mikor kérdezte, van-e otthon cigaretta. Erre a pali újra megkérdezte, de Jane újra nem felelt. Fel se nézett a sakktábláról. Végül is a pali bement. Akkor megkérdeztem Jane-t, hogy ez meg mi a fene volt. Nekem se felelt. Úgy csinált, mintha a következő lépésen törné a fejét, meg minden. Aztán hirtelen egy könnycsepp pottyant a sakktáblára. Az egyik fekete kockára, öregem, még most is látom. Szétkente az ujjával. Nem tudom, miért, de pokolian kiborított. Odamentem hozzá, és mondtam, csússzon beljebb, hogy melléülhessek, de tulajdonképpen az ölébe ültem, ez az igazság. Erre aztán elkezdett zokogni, utána már csak azt tudom, hogy összevissza csókoltam, mindenütt, a szemét, az orrát, a homlokát, a szempilláit meg mindent, a fülét, az egész arcát, kivéve a száját. Azt nem engedte. Szóval ez volt a maximum, ameddig elmentünk.

Egy idő múlva felállt, bement, felvette azt a piros-fehér kardigánt, amiben megőrzített, és elmentünk moziba. Útközben megkérdeztem, hogy Cudahy, így hívták azt a részeges állatot, próbált-e már okoskodni vele. Jane ugyan még nagyon fiatal, de rém jó alakú, és azt a barom Cudahyt se ringatták kőbölcsőben. Jane azt felelte, hogy nem. Soha nem jöttem rá, mi a fene volt az akkor. Vannak lányok, akiknél az ember néha nem érti, mi bajuk.

Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy Jane valami istenverte jégcsap volt, vagy ilyesmi, amiért soha nem smároltunk. Nem volt jégcsap. Például mindig fogtuk egymás kezét. Tudom, hogy ez így nem hangzik valami nagy dolognak, de Jane-nek halálos volt a kezét fogni. A legtöbb lány keze egyszerűen ráfagy az ember kezére, vagy ellenkezőleg, azt képzelik, folyton mozgatniuk kell, mintha félnének, hogy különben unalmasak. Jane más volt. Ha moziba mentünk, vagy ilyesmi, elejétől kezdve fogtuk egymás kezét, és a film végéig nem engedték el. És nem is mozgattuk, és nem csináltunk nagy dolgot az egészből. Jane-nel soha nem idegeskedtem, hogy izzad-e a kezem vagy nem. Vele csak azt érezte az ember, hogy boldog. Tényleg.

Most még valami jut az eszembe. Egyszer a moziban valami olyat csinált, amitől majdnem a falra másztam. A híradó ment, vagy valami ilyesmi, amikor hirtelen egy kezét éreztem hátul a nyakamon. Jane volt. Rém furcsa volt tőle. Úgy értem, Jane nagyon fiatal, meg minden, és a legtöbb nő, ha az ember látja, hogy a kezét valakinek a nyakára teszi, legalább huszonöt-harminc éves, és rendszerint a férjével csinálja vagy a gyerekével. Én is szoktam például a húgommal, Phoebével, néha. De ha egy lány még egészen fiatal, és ezt csinálja, az olyan isteni, hogy attól a falra lehet mászni!

Szóval ezeken gondolkodtam, amíg azon a lehánytféle széken ültem a hallban. Jane! Mikor odáig jutottam, hogy ő meg Stradlater annak az átkozott Ed Bankynek a kocsijában voltak, majd beleőrültem. Tudtam, hogy Jane biztos nem hagyta magát, de mégis majd beleőrültem. Nem is szeretek erről beszélni, ha éppen tudni akarod az igazat.

Már szinte senki se volt a hallban, még a szőke áruk is eltűntek. Hirtelen eszembe jutott, hogy én is lelécelek, de sürgősen, olyan nyomasztó volt. Én nem voltam fáradt, vagy ilyesmi. Felmentem a szobámba, és felvettem a kabátomat. Kinéztem az ablakon is, hogy a perverzek működnek-e még, de már mindenütt leoltották a villanyt. Aztán megint lelifteztem, taxiba ültem, és mondtam a sofőrnek, vigyen az Ernie-hez.

Az Ernie egy éjszakai bár Greenwich Village-ben, ahova D. B., a bátyám elég gyakran lejárt, mielőtt Hollywoodba ment és elkurvult. Néha engem is magával vitt. Ernie, a zongorista egy nagy, kövér néger. Iszonyú sznob, alig beszél az emberhez, hacsak nem valami nagy fejcs vagy híresség az illető, viszont zongorázni, azt tud. Olyan jó, hogy már majdnem rossz, így

van. Nem tudom pontosan, mit értek ezen, de én értem. Én mindenesetre szeretem hallgatni, bár néha az embernek kedve lenne ráborítani a zongorát. Azt hiszem, azért, mert mikor játszik, időnként egész tisztán kihallani a játékából, hogy olyan alak, aki nem beszél az emberrel, hacsak nem valami nagymenő.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Igazi vén tragacs volt a taxi, és olyan bűdös, mintha valaki épp az előbb dobta volna el benne a rókabőrt. Mindig ilyen hányadék taxit kapok, ha késő éjjel megyek valahová. És ami még rosszabb, olyan csendes és kihalt volt mindenütt, pedig szombat éjjel volt. Alig láttam valakit az utcán. Csak néha egy-egy pár összeölelkezve, meg minden, vagy egy csomó kasszafűró képű tag a nőikkel, és nyerítettek, mint a hiénák, le merném fogadni, hogy valami olyanon, ami egyáltalán nem is vicces. New Yorkban iszonyú, ha valaki késő éjjel hangosan röhög az utcán. Kilométerekre elhallatszik. És az ember olyan egyedül érzi magát tőle; olyan lehangoló. Szerettem volna hazamenni, és Phoebével dumálni egy kicsit.

Végül aztán, mikor már egy jó darabot megtettünk, a sofőrrel kezdtem valami beszélgetés-félét. Horwitznak hívták. Sokkal belevalóbb volt, mint az előző sofőröm. Gondoltam, hátha ez tud valamit a kacsákról.

- Mondja, Horwitz - mondom neki -, járt már a Central Parkban, a lagúna környékén? Arra, a park déli részén.

- Minek a környékén?

- A lagúna környékén. Olyan kis tóféle. Ahol a kacsák vannak. Tudja.

- Na és? Mi van vele?

- Emlékszik, hogy a kacsák tavasszal ott úszkálnak, meg minden. Nem tudja véletlenül, télen hova mennek?

- Kik hova mennek?

- A kacsák. Nem tudja véletlenül? Úgy értem, hogy valaki értük jön-e talicskával és elviszi őket, vagy maguktól elrepülnek, délre költöznek, vagy mi?

A jó öreg Horwitz egészen hátrafordult, és rám meredt. Ideges típus volt, de nem rossz. - Honnan a nyavalyából tudhatnám én azt? Honnan a nyavalyából tudhatnék én ilyen marhaságot?

- Jó, azért nem kell begurulni - mondtam. Egészen begurult ettől.

- Ki gurult be? Senki se gurult be.

Nem folytattam a beszélgetést, ha már ilyen átkozottul sértődős. Ő kezdte újra. Megint hátrafordult, és azt mondta: - A hal az nem megyen sehova se. Az ott marad, ahol éppen van. Az ott marad a tóban.

- A hal, az más. Az különbség. Én a kacsákról beszéltem.

- Mi a különbség? Semmi különbség. - Úgy beszélt, mintha valamiért dühös lenne. - A halnak csak nehezebb a tél, mint a kacsáknak, az istenit! Gondolkodjon már!

Hallgattam egy percig. Aztán azt mondtam: - Hát jó, rendben van. És mit csinálnak a halak, ha az a kis tó fenéig befagy, és korcsolyáznak rajta?

Horwitz megint hátrafordult. - Hát mit gondol, mi a fenét csinálnak? - ordította. - Hát csak ott maradnak, ahol vannak, az istenit!

- De az lehetetlen, hogy ne zavarja őket a jég. Az lehetetlen.

- Hát kit nem zavar az? Mindenkit zavar. - Annyira begurult, hogy attól féltem, nekimegy egy lámpaoszlopnak. - Ott vannak befagyva, jégbe. Ilyen a természetük, az istenit neki! Megfagnak, és úgy maradnak egész télen.

- Igen? És akkor mit esznek? Mert ha keményre fagnak, akkor nem tudnak úszkálni, meg élelem után nézni.

- Hát arra van a testük, az istenit! Mi baja magának? A testüket jól telizabálják, meg minden. A hínáron meg minden vacakon át, ami a jégben van. A pikkelyeiket nyitva tartják. Ilyen a természetük, az istenit! Érti már? - Újra hátrafordult, és rám nézett.

- Ja! - mondtam, és hagytam a témát. Féltem, hogy fejre állunk ezzel a rohadt taxival. Különb is olyan sértődös volt, hogy nem volt élvezet vele vitázni. - Nem állnánk meg valahol, és akkor tankolnánk mind a ketten, jó?

Nem felelt. Azt hiszem, még mindig gondolkodott. Megismételtem a meghívást. Olyan rendes tag volt. És egészen szórakoztató, meg minden.

- Én az ivásra sose szakítok időt, öcsi. Különb is, hány éves maga? Miért nincs már otthon az ágyában?

- Nem vagyok fáradt.

Mikor az Ernie előtt kiszálltam és fizettem, a jó öreg Horwitz újra felhozta a halakat. Biztos egész úton ezen spekulált.

- Ide hallgasson! Ha maga hal volna, az anyatermészet magáról is gondoskodna. Igaz vagy nem? Csak nem gondolja, hogy a hal megdöglik télen?

- Nem, csak...

- Na látja! - mondta Horwitz, és elviharzott. Ilyen sértődös sofőrt még nem pipáltam. Akármit mondott neki az ember, rögtön begurult.

Hiába volt késő, az Ernie tömve volt. Főleg gimnazistákkal meg egyetemistákkal. Majdnem minden istenverte iskola a világon előbb adja ki a szünetet, mint az, ahova éppen én járok. Alig tudtam leadni a kabátom, olyan tömeg volt. Viszont meglehetősen csönd volt, mert Ernie játszott. Ha leül a zongorához, akkor úgy néznek rá, mint valami szentre. Senki más nem tud úgy. Rajtam kívül még körülbelül három pár várt asztalra, és mindenki lökdösődött meg lábujjhegyre állt, hogy lássa Ernie-t, ahogy játszik. Böhöm nagy tükör állt a zongora előtt, és erős reflektorfény világította meg Ernie-t, hogy mindenki láthassa az arcát játék közben. Az ujjait nem, csak óriási arcát. Nagy dolog! Nem tudom pontosan, mi a címe annak a számnak, amit akkor játszott, amikor bementem, de akármi is volt, irtó ócskán játszott, annyi biztos. Egy csomó olyan cikis futamot bedobott, és a magas hangoknál csilingeltette, meg más trükköket is, amitől egyből lerohadok. Mégis hallanod kellett volna a jó népet, mikor befejezte. Szétmentél volna. Tisztára megőrültek! Ugyanazok a süket alakok, akik a moziban is nyerítenek, mint a hiéna, mikor nincs is min röhögni. Esküszöm, ha zongorista lennék vagy színész, vagy ehhez hasonló, és minden süket alak csodálna, azt gyűlölném. Még azt se szeretném, hogy tapsoljanak. Az emberek mindig a rossz dolgoknak tapsolnak. Ha zongorista lennék, a vécebe mennék játszani, esküszöm. Egyébként, mikor befejezte, és mindenki véresre tapsolta a tenyerét, Ernie megfordult a széken, és olyan megjátszott alázattal meghajolt. Mintha pokolian alázatos is lenne, nemcsak iszonyú nagy zongorista. Megjátszotta magát, tiszta sznob volt, meg minden. Furcsa módon kicsit azért sajnáltam, mikor befejezte. Azt hiszem, már nem is tudja, mikor játszik jól és mikor nem. És ez nemcsak az ő hibája. Ezeknek a süketeknek a hibája is, akik véresre tapsolják a tenyerüket, és mindenkit meghülyítenének,

ha lehetne. Egyébként ez megint annyira lehervasztott, hogy majdnem vettem a kabátom, és indultam vissza a szállodába, csak még túl korán volt, meg aztán nem éreztem semmi kedvet az egyedülléthez.

Végül is kaptam egy ócska asztalt, pont a fal mellett, egy dög oszlop mögött, hogy semmit nem láttam. Olyan csöpp kis asztal, ami mellé csak bemászni lehet, ha a szomszéd asztalnál nem állnak fel, persze a dögök soha nem állnak fel. Whiskyt rendeltem szódával, az a kedven-cem, a jeges koktélon kívül. Ernie-nél azt hiszem, még a pólyások is kapnak szeszes italt, olyan sötét hely, senkit se izgat, ki hány éves. Itt még ópiumot is szívhatnak, az se érdekelné senkit.

Csupa hülye alak ült körülöttem. Nem vicc! A másik kis asztalnál, balról, körülbelül a fejem tetején, egy állati röhejes tag ült, egy állati röhejes lánnyal. Velem egykorúak lehettek, legfel-jebb valamivel idősebbek. Röhejes volt, ahogy mondom. Állatian vigyáztak, nehogy túl gyorsan igyák meg a lehető legkevesebbet, amivel még itt maradhatnak. Kicsit odafüleltem, mit beszélnek, miután nem volt más dolgom. Valami profi meccsről magyarázott a lánynak a tag, amit délután látott. Részletesen elmagyarázta az egész nyomor meccset, nem vicc. A legunalmasabb tag volt, akit valaha is hallottam. És a fejem rá, hogy a lányt se érdekelte az a vacak meccs, de ő még a fiúnál is röhejesebb figura volt, szóval neki muszáj volt hallgatni.

Az igazán ronda lányoknak elég rohadt lehet. Néha tényleg sajnálom őket. Máskor viszont rájuk se bírok nézni, főleg ha ilyen nyomott alakokkal vannak, akik egy istenverte futball-meccsről mesélnek nekik. Jobb felől különben még undorítóbb duma folyt. Ott egy kiköpött yale-i alak ült, sűrű flanelöltönyben és zokémellényben. Ezek az elit kollégista barmok mind egyformák. Az apám Yale-be vagy Princetonba akar küldeni, de esküszöm, nem megyek azokba az elit kollégiumokba, inkább megdöglök. Egyébként ez a yale-i alak egy fantasztikus nővel ült. Öregem, jó bőr volt! De azt a beszélgetést hallani kellett volna. Először is mind a kettőben több volt egy atmoszférával. A tag az asztal alatt tapizta a nőt, és ugyanakkor arról beszélt, hogy az ő hálójukban valaki öngyilkossági szándékból megevett egy egész doboz aszpirint, és majdnem meghalt. A nő meg azt hajtogatta: „Milyen iszonyú... Ne, édes! Kérlek, ne, ne itt!” Képzeld el, tapizza a nőt, és közben arról magyaráz, hogy valaki öngyilkos akart lenni. Ez fáj!

Tény az, hogy lassan seggfejnek kezdtem érezni magamat, amiért csak ücsörögtem ott egyedül. Nem volt mit tenni, ittam, bagóztam, és kész. Aztán mégis a pincérrel meghívtam Ernie-t az asztalomhoz. Úgy üzentem, hogy D. B. öccse vagyok.

De azt hiszem, a pincér nem adta át az üzenetet. Ezek az állatok soha nem adják át az ember üzenetét.

Egyszer csak egy nő jött oda. - Holden Caulfield! - Lillian Simmons volt. D. B. mászkált vele egy időben. Egész estét betöltő feneke volt.

- Szia - mondtam. Persze megpróbáltam felállni, de akkora helyen nem olyan egyszerű tiszte-ségesen felállni. Valami tengerésztiszttel volt. A pali olyan mereven állt, mintha partvisnyelet dugtak volna föl neki.

- Nagyszerű, hogy találkozunk - jelentette ki Lillian Simmons. Hogy megjátszotta magát! - Hogy van az a nagyszerű bátyád? - Szóval ezt akarta tudni!

- Kösz, jól. Hollywoodban van.

- Hollywoodban! Milyen nagyszerű! Mit csinál?

- Nem tudom. Ír.

Semmi hangulatom nem volt erről tárgyalni. A fejem rá, hogy ez a nő nagy dolognak tartotta, hogy a bátyám Hollywoodban van. Majdnem mindenki annak tartja. Főleg azok, akik nem olvassák, mit ír. Ettől a falra mászok!

- Milyen izgalmas! - mondta, aztán bemutatott a tengerésznek. Blop kapitánynak vagy micsodának hívták. Azok közé az alakok közé tartozott, akik kötelességüknek érzik össze-roppantani négy-öt ujjadat kézfogás közben, nehogy homokosnak nézd őket. Hogy utálok! - Egészen egyedül vagy, fiúka? - érdeklődött Lillian. Teljesen elállta az utat az asztalok közt. Lehetett látni, hogy élvezi, ha a forgalmat föltartóztatja. A pincér csak állt, és várta, mikor engedi át, de ő rá se hederített. Röhejes volt. Tuti, hogy a pincérnek nem tetszett, de a tengerésznek se tetszett nagyon, pedig fűzte. Nekem se nagyon tetszett. Egyáltalán senkinek. Direkt sajnálni kellett. - Nincs kislány, fiúka? - kérdezte. Addigra már sikerült felállnom, de még csak azt se mondta, hogy üljek le. Az ilyen órákig hagyja állni az embert. - Hát nem csini? - fordult a tengerészhez. - Te, Holden, te napról napra csinibb leszel. - A tengerész mondta neki, hogy menjenek, már útban vannak. - Gyere, Holden, ülj át hozzánk, hozd a poharad! - hívott Lillian.

- Megyek már el, valakivel találkozom. - Nyilvánvaló volt, hogy barátkozni akar velem. Hogy aztán mondjam el D. B.-nek.

- Jól van, izékém, minden jót. Mondd meg a bátyádnak, ha találkoztok, hogy gyűlölöm.

Aztán elment. A tengerésszel biztosítottuk egymást, hogy nagyon örültünk a szerencsének. Ettől mindig falra mászok. Mindig azt mondom: „Örültem a szerencsének” - olyanoknak is, akikkel megismerkedni kész szerencsétlenség. De ha élni akar az ember, ilyen dumákat kell bevágni.

Azt mondtam az öreglánynak, hogy valakivel találkozom, tehát muszáj volt elmennem. Meg se várhattam, hogy Ernie majd csak bedob valami datolyaérlelő számot. De hát semmi esetre se akartam Lillian Simmonsszal és azzal a tengerésszel halálra untatni magam. Így aztán elmentem. De majd megőrültem, mikor megkaptam a kabátom. Az emberek mindent elrontanak az embernek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Gyalog indultam vissza a szállodába. Negyvenegy mafla nagy háztömb. Nem mintha kedvem lett volna sétálni. Inkább taxiba be, taxiból ki nem volt kedvem mászkálni. Néha az ember a taxit is megunja, éppúgy, mint a liftet. Hirtelen úgy érzi az ember, hogy gyalog kell mennie, akármilyen messzire vagy akármilyen magasra. Mikor kis srác voltam, otthon nagyon sokszor gyalog mentem fel. Tizenkét emeletet.

Nem lehetett látni, hogy az előbb még havazott. A járdákon alig maradt belőle valami. Viszont dermesztő hideg volt. Kivettem a piros szarvaslövő sapkám a zsebemből, és feltettem; fűtültem rá, hogy áll, a fülvédőt is lehajtottam. Szerettem volna tudni, ki léptette meg a kesztyűmet Penceyben, mert a kezem majd lefagyott. Nem mintha bármit is tettem volna, ha tudom, ki volt. Én ugyanis majrés gyerek vagyok. Igyekszem nem mutatni, de mégis. Például ha a Penceyben rájöttem volna, ki léptette meg a kesztyűm, biztos lemegyek a szobájába, és azt mondom: - Minden rendben, de mi lenne, ha ideadnád a kesztyűm? - Akkor aki megléptette, ártatlan hangon azt mondaná: - Miféle kesztyűt? - Akkor odamennék a szekrényéhez, és valahol megtalálnám a kesztyűt. Bedugva a koszos sárcipőjébe, mondjuk, vagy valami hasonló helyen. Kivenném, és odamutatnám a tagnak: - Gondolom, ez a te kesztyűd, nem? - Akkor a tolvaj megjátssza magát, ártatlan pofával rám néz, és azt mondja: - Sohase láttam ezt a kesztyűt. Ha a tied, hát vidd el. Nekem nem kell a te vacak kesztyűd! - Akkor én valószínűleg ott állok vagy öt percig, a kesztyű a kezemben, és úgy érzem, szájon kellene vágnom a tagot, vagy mit tudom én, szétverni azt a rohadt pofáját, talán az a legjobb. Csakhogy majrézok, és csak állok, és elszánt pofát vágok. Azt esetleg megteszem, hogy teszek valami nagyon éles és ingerült megjegyzést, hogy feldühítem, ahelyett, hogy szétverném a pofáját. Ha teszek valami nagyon éles és ingerült megjegyzést, akkor a tag felkel, odajön, és azt mondja: - Ide figyelj, Caulfield, csirkefogónak nevezted? - Mire én, ahelyett, hogy: „Milyen igazad van, azt mondtam, hogy piszkos csirkefogó, állat vagy!” - csak azt mondom: - Csak azt tudom, hogy a kesztyűmet a te sárcipődben találtam meg. - Erre a tag már biztosra veszi, hogy nem ütök, erre azt mondja: - Ide figyelj, tisztázzuk a dolgot, szóval szerinted én tolvaj vagyok? - Mire én azt felelem: - Senki se mondja, hogy tolvaj vagy. Csak azt mondom, hogy a kesztyűmet a te sárcipődben találtam meg. - És ez így megy órákig. Végül aztán kimegyek bunyó nélkül. Valószínűleg bemegyek a fürdőszobába, elszívok egy cigarettát, és figyelem magam a tükörben, ahogy egyre elszántabb srác leszek.

Ezen gondolkodtam útközben a szálloda felé. Rossz vicc, ha valaki majrés. Lehet, hogy én nem vagyok egészen, nem tudom. Azt hiszem, részben vagyok az, másrészt meg olyan, aki rá se ránt, ha elveszti a kesztyűjét. Ez az egyik bajom. Nem nagyon izgat, ha elvesztek valamit. Mikor még kis srác voltam, az anyám ettől teljesen kiborult. Van, aki napokig képes keresni valami elveszett holmit. Nekem olyan holmim soha nem volt, ami különösebben izgatott volna, ha elvész. Részben talán ezért vagyok majrés. Ez persze nem mentség. Egyáltalán nem. Egyáltalán nem lenne szabad majrésnak lenni. Ha valakinek szét kell verni a pofáját, ha egyszer úgy érzed, akkor szét is kell verni. Ez a baj velem. Inkább kidobnék valakit az ablakon, vagy leütném a fejét baltával, mint hogy szétverjem a pofáját. Utálok bokszozni. Ha nekem húznak be, az nem izgat különösebben, persze nem rajongok érte, de ami engem főleg idegesít a bokszban, az a tagnak a pofája. Nem bírok senkinek hosszan belebámulni a pofájába, ez a bajom. Nem lenne olyan rossz, ha mindkettőnknek be lenne kötve a szeme, vagy valami hasonló. Furi egy majré ez, ha az ember jól belegondol, de az, majré, mint a vöcsök. Magamat csak nem ámítom.

Mennél többet gondolkodtam a kesztyűn meg a majrén, annál rosszabb lett a hangulatom, és elhatároztam, hogy megállok valahol tankolni. Összesen három whiskyt ittam Ernie-nél, és az utolsót már csak félig. Inni rengeteget bírok. Ha formában vagyok, egész éjjel bírom, és meg se látszik rajtam. Egyszer a Whooton Schoolban Raymond Goldfarbbal, az egyik taggal, vettünk egy fél liter whiskyt, és szombat este megittuk a kápolnában, ahol senki se látta. A tag teljesen elázott, rajtam meg alig látszott. Csak rendkívül hűvös és közönyös lettem. Lefekvés előtt hánytam, de tulajdonképpen nem kellett volna, csak erőltettem.

Egyébként mielőtt visszamentem volna a szállodába, be akartam menni még egy ócska lebujba, de éppen két hullasiker alak támolygott ki, és megkérdezték, merre van a földalatti. Az egyik olyan kubai figura volt, és egyfolytában a pofámba fújta az alkoholbűzt, amíg útbaigazítottam őket. Végül inkább nem mentem be, egyenesen visszamentem a szállodába.

A hall tiszta üres volt. Az áporodott szivarbűzt kenyérre lehetett volna kenni, nem túlzás. Álmos nem voltam, csak tetű rosszul éreztem magam. Teljesen lehervadtam meg minden. Legszívesebben megdöglöttem volna.

Aztán hirtelen egy zűrös ügybe bonyolódtam.

Először is, mikor beszálltam a liftbe, azt mondja a liftes: - Szeretne egy jó félórát szerezni magának, nagyfőnök? Vagy már túl késő van?

- Hogy gondolja? - Nem értettem, mire akar kilyukadni.

- Bevágná még a lompost ma éjszaka?

- Én? - Elég süket válasz volt, de hát meglehetősen kellemetlen, ha valakitől ilyen egyenesen megkérdezik.

- Hány éves maga, nagyfőnök? - kérdezte a liftes.

- Miért? Huszonkettő.

- Hm, hm. No, mit szól hozzá? Érdekli? Öt dollár egy fuvar. Tizenöt az egész éjszaka. - Az órájára nézett. - Délig. Öt egy fuvar, tizenöt délig.

- Jó. - Elveimmel ellenkezett ugyan, de hát olyan rossz hangulatban voltam, meg se gondoltam. Ez a legnagyobb baj. Ha az ember nagyon le van lombozva, nem is gondolkodik.

- Mi a jó? Egy fuvar, vagy délig? Azt tudnom kell.

- Csak egy fuvar.

- Rendben. Hányas szobában lakik?

Megnéztem a piros fityegőt a kulcon. - 1222 - mondtam. Bántam már, hogy belementem, de már késő volt.

- Rendben. Tizenöt percen belül felküldöm a nőt. - Kinyitotta az ajtót, kiszálltam.

- Mondja, jó nő? Nem akarok valami ronda öreglányt!

- Nem lesz ronda öreglány, nyugi, nagyfőnök.

- Kinek fizessek?

- Neki. Na megyek. - Becsapta az ajtót az orrom előtt.

Bementem a szobába, és bevizeztem egy kicsit a hajam, de az ilyen borotvafrizurát nem lehet tisztességesen megfésülni. Aztán azt próbáltam kideríteni, hogy a pofám a sok bagótól vagy a whiskytől bűdös-e, amit Ernie-nél ittam. Ezt úgy kell csinálni, hogy az ember a kezét a szája

elé teszi, belelehel, és aztán az orra felé viszi a leheletét. Nem volt nagyon bűdös, de azért kimostam.

Aztán újra tiszta inget vettem. Tudtam, hogy kár nagy felhajtást csinálni egy cafka miatt, de hát valamivel csak el kellett tölteni az időt. Kicsit ideges voltam. Kezdttem begerjedni, meg minden, de kicsit ideges is voltam. Az az igazság, ha tudni akarod, hogy én szűz vagyok. Tényleg. Lett volna már egy-két alkalom elveszíteni a szüzességemet, meg minden, mégse jutottam el odáig. Valami mindig közbejön. Például ha az ember egy lánynál van, a szülők mindig pont a legrosszabbkor jönnek haza, vagy az ember fél, hogy jönnek. Vagy ha az ember valakinek a kocsijában ül a hátsó ülésen, akkor annak a valakinek a nője az első ülésen feltétlenül tudni akarja, mi történik a hátsó ülésen. Úgy értem, hogy folyton forgatja a fejét, kíváncsi, mi folyik hátul. De valami azért mindig történik. Egypárszor azért már egész közel voltam hozzá. Egyszer különösen, még jól emlékszem. Valahogy mégis rosszul jött ki a lépés, hogy hogyan, az már nem jut eszembe. Az a baj, hogy a legtöbb lány, hacsak nem kurva, amikor már nagyon belemelegsünk, akkor azt mondja: „Hagyjuk abba.” Velem pedig az a baj, hogy én abbahagyom. A legtöbben nem hagyják abba. Nem tehetek róla. Soha nem lehet tudni, azért mondják-e, mert tényleg azt akarják, hogy hagyd abba, vagy csak begyulladnak, vagy esetleg éppen azért mondják, hogy igenis csak csináld, de te vagy a felelős, nem ők. Mindegy, én abbahagyom. Az a baj, hogy megsajnálom őket. A legtöbb lány olyan süket, meg minden. Ha az ember egy ideig smárol velük, látni lehet rajtuk, hogy begerjednek. És ha egyszer igazán begerjed egy lány, már nincs az eszénél. Nem tudom. Azt mondják, hagyd abba, és én abbahagyom. Mindig megbánom, mikor már hazavittem őket, mégis mindig ezt csinálom.

Egyébként amíg húztam fel a tiszta inget, arra gondoltam, hogy itt a nagy alkalom. Még ha kurva is, meg minden, akkor is jó lesz gyakorlatnak arra az esetre, ha egyszer megnősülök, vagy mit tudom én. Néha izgat ez a kérdés. Egyszer olvastam a Whooton Schoolban egy könyvet, volt benne egy olyan rém kifinomult, sima modorú, érzéki állat. Monsieur Blanchard, így hívták, még most is emlékszek. Tetű könyv volt, de ezt a Blanchard-t komáltam. Volt egy nagy villája a Riviérán, Európában, meg minden, és a szabad idejében bottal verte le magáról a nőket. Igazi szívdöglesztő szivar volt, meg minden, a nők buktak rá. Egy helyen azt írja, hogy a nők teste olyan, mint a hegedű, és fantasztikusan jó zenésznek kell lenni, hogy az ember jól tudjon játszani rajta. Ócska könyv volt, tudom, de ezt a hegedű dolgot mégse bírom kivenni a fejemből. Részben ezért akartam egy kis gyakorlatot szerezni, arra az esetre, ha megnősülök. Caulfield és az ő Bűvös Hegedűje, öregem! Ócska, tudom, de azért nem túlzottan. Nem lenne rossz nagyon érteni ezekhez a dolgokhoz. Legtöbbször, ha éppen tudni akarod a teljes igazságot, ha egy lánnyal hülyéskedek, állati nehezen találom meg, a szentségit, amit keresek, érted egyáltalán, mire gondolok? Vegyük például azt a bizonyos lányt, akivel aztán mégse lett viszonyom, akiről az előbb beszéltem. Legalább egy óráig tartott, amíg lehámoztam azt a rohadt melltartót róla. Mire sikerült, már azt hiszem, legszívesebben szembeköpött volna.

Egyébként járkáltam a szobában, és vártam a kurvát. Reméltem, hogy jó bőr lesz. Ámbár nem nagyon izgatott. Csak szerettem volna már túl lenni rajta. Végül kopogtak az ajtón, és mikor mentem kinyitni, a bőröndöm épp útban volt, keresztülestem rajta, és majdnem a térdem törtem. Mindig a legjobbkor bírok keresztülesni a bőröndömön, meg minden.

Kinyitottam az ajtót, kinn állt a kurva. Kabátban, kalap nélkül. Szőke volt, de látni lehetett, hogy festett szőke. Viszont tényleg nem volt valami hervadt öreglány.

- Jó estét kívánok - mondtam. Fenemód udvarias voltam, öregem.

- Te vagy, akit Maurice mondott? - érdeklődött nem túl barátságosan.

- A liftes?

- Aha.

- Igen, én. Tessék bejönni. - Egyre kevésbé izgatott az egész, ahogy belejöttem. Tényleg.

Bejött, rögtön levetette a kabátját, és az ágyra dobta. Alatta zöld ruha volt. Aztán leült féloldalt az asztalhoz, a székre, és elkezdett ütemesen kopogni a lábával. Keresztbe tette a lábait, és az alsóval kopogott. Kurvának túl ideges volt. Tényleg. Azt hiszem, azért, mert állati fiatal volt, körülbelül velem egyidős. Leültem a karosszékbe mellé, és cigarettával kínáltam. - Nem dohányzom - mondta incifinci, nyafogós hangon. Alig lehetett hallani. És nem köszönte meg, ha az ember valamivel megkínálta. Biztos nem is tudta, hogy illik.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Jim Steele vagyok.

- Van rajtad óra? - kérdezte. Persze abszolút nem izgatta, hogy hívnak. - Különben hány éves vagy?

- Én? Huszonkettő.

- Ne viccelj!

Az volt a vicces, hogy ezt mondta. Mint egy gyerek! Az ember azt várná egy kurvától, hogy: „Vágd át a nénikédet!”, vagy „Na, ne játszd meg a hülyét, mert úgy maradsz!”, ahelyett, hogy „Ne viccelj!”

- És maga hány éves? - érdeklődtem.

- Elég öreg ahhoz, hogy tudjak! - felelte. Rém szellemes! - Van rajtad óra? - kérdezte újra, aztán felállt, és a fején keresztül lehúzta a ruháját.

Igazán furcsán éreztem magam erre. Tudniillik olyan hirtelen kezdte, meg minden. Tudom, hogy általában azt hiszik, az ember egyből begerjed, ha egy nő feláll, és lehúzza a ruháját a fején át, de én nem. Eszembe se jutott, hogy most kanos lehetnék. Inkább tisztára le voltam lombozva.

- Van rajtad óra, mi?

- Nincs. Nem, nincs. - mondtam. Öregem, furán éreztem magam. - Hogy hívják? - Nem volt rajta csak egy rózsaszín kombiné, semmi más. Kínos helyzet volt, tényleg kínos.

- Sunnynak... Na, gyerünk már!

- Nem volna kedve előbb beszélgetni egy kicsit? - Gyerekség ilyet mondani, de átkozottul furcsán éreztem magam. - Siet?

Úgy nézett rám, mintha örült lennék. - Mi a fenéről akarsz beszélgetni?

- Nem tudom. Semmi különösről, csak gondoltam, biztos szeretne egy kicsit beszélgetni.

Erre visszaült az asztal mellé. De szemmel láthatóan nem tetszett neki a dolog. Újra elkezdett dobolni a lábával, öregem, milyen ideges volt ez a lány!

- Parancsol egy cigarettát? - Elfelejtettem, hogy nem dohányzik.

- Nem dohányzom. Ide figyelj, ha beszélgetni akarsz, akkor beszélj. Nekem dolgom van.

De semmi se jutott eszembe. Gondoltam, megkérdezem, hogy lett kurva, meg minden, de féltem megkérdezni. Valószínűleg úgyse mondta volna el.

- Maga nem New York-i, ugye? - kérdeztem végül. Ennyi jutott mindössze az eszembe.

- Hollywoodi. - Aztán felugrott, és odament az ágyhoz, ahova a ruháját tette. - Van egy vállfád? Nem szeretném, ha a ruhám teljesen összegyűrődne. Most hoztam haza a tisztítóból.

- Persze hogy - vágtam rá. Örültem, hogy végre felállhatok, és csinálom valamit. Beakasztottam a ruháját a szekrénybe. Érdekes. Ebben is volt valami szomorú. Arra gondoltam, mikor bement az áruházba és megvette a ruhát, és ott senki se tudta, hogy kurva, meg minden. A kiszolgáló biztos azt hitte, hogy rendes lány. Pokolian lehervasztott, pontosan nem is tudom, miért.

Újra leültem, és igyekeztem fenntartani a beszélgetést. Nem alkalmaztam volna társalkodónőnek. - Minden éjjel dolgozik? - Rettenetesen hatott, mikor már kimondtam.

- Igen. - Körbesétált a szobában. Felemelte az étlapot az asztalról, és azt olvasta.

- És nappal mit csinál?

Vállat rántott. Jó sovány volt. - Alszom. Moziba megyek. - Letette az étlapot, és nézett rám. - Hallod, kezdjük már! Nem akarok egész...

- Figyeljen ide - mondtam. - Nem érzem magam valami acélosan ma éjjel. Rohadt egy éjszakám volt, bizony isten! Én kifizetem magát, meg minden, de nem bánja nagyon, ugye, ha nem csinálunk semmit? Vagy baj?

A baj inkább az volt, hogy semmi kedvem nem volt a dologhoz. Sokkal inkább hervadt voltam, mint kanos, ha tudni akarod az igazat. A nő volt hervasztó. A zöld ruhája a szekrényben, meg minden. És azonkívül nem hiszem, hogy valaha is bírnék valakivel, aki egész nap valami hülye moziban ücsörög. Tényleg nem bírnék.

Odajött hozzám, olyan furcsa arccal, mintha nem hinné, amit mondok. - Mi bajod?

- Semmi. - Öregem, kezdtem ideges lenni. - Az a helyzet, hogy nemrég operáltak.

- Igen? Midet?

- A, na hogyismondjáromat... a szaxofonomat.

- Igen? Hát az hol a francban van?

- A szaxofon? Hát, az a gerinccsatornában. Azt hiszem, jól lenn a gerinccsatorna vége felé.

- Tényleg? Hát az rázós. - Az ölembe ült. - Édes vagy!

Annyira ideges lettem, hogy még dobtam be a sóderből. - Még lábadozok.

- Olyan vagy, mint a filmen. Tudod. A hogyishívják. Tudod, kit gondolok! Hogy a francba hívják?

- Nem tudom. - Az istennek ki nem szállt volna az ölemből.

- Biztos tudod. Abban a filmben játszott Melvin Douglasszel. Aki Melvin Douglas kisöccse volt. Aki kiesik a csónakból. Tudod, kit gondolok?

- Nem, nem tudom. Olyan ritkán megyek moziba, amilyen ritkán csak lehet.

Aztán olyan furcsa kezdett lenni. Közönséges, meg minden.

- Nem hagyná abba? Nem vagyok hangolva - mondtam. - Nemrég operáltak.

Nem kelt fel az ölemből, csak állati disznó módon meredt rám. - Ide figyelj, éppen aludtam, amikor az a hülye Maurice felvert. Ha azt hiszed, hogy én...

- Megmondtam, hogy kifizetem, meg minden. Ki is fizetem, van dohányom bőven. Csak az van, hogy gyógyulófélben vagyok egy súlyos...

- Akkor mi a francnak mondtad annak a baromállat Maurice-nak, hogy nő kell? Ha nemrég operálták azt a rohadt mit tudom én, midet? Mi?

- Gondoltam, jobban fogom magam érezni. Kicsit elspekuláltam magam. Nem vicc. Sajnálom. Ha felkel egy percre, előveszem a tárcám. Szeretném.

Rém meg volt sértve, de felállt. Odamentem a szekrényhez a tárcámért. Kivettem egy ötdolláros, és odaadtam neki. - Köszönöm, nagyon köszönöm. Ezer hála.

- Ez öt. Tízbe kerül.

Látszott rajta, hogy okos akar lenni. Tudtam, hogy valami ilyesmi lesz belőle. Tényleg tudtam.

- Maurice ötöt mondott. Tizenöt délig, és öt egy fuvar.

- Tíz egy fuvar.

- Maurice ötöt mondott. Sajnálom, tényleg sajnálom, de többet nem lehet rólam leszakítani.

Vállat rántott, ahogy az előbb, aztán rém hidegen azt mondta: - Ideadná a ruhámat? Vagy túl nagy fáradtság lenne? - Fel volt vágva a nyelve. Azzal a kis vékony hangjával szinte beleszúrt az emberbe. Ha valami vén kurva lett volna egy kiló festékkal az arcán, akkor se bírt volna így szúrni.

Mentem, és odaadtam a ruháját. Felvette, meg minden, aztán felemelte a kulikabátját az ágyról.

- Viszlát, te fatökű!

- Viszlát! - Nem köszöntem meg semmit. Örülök, hogy nem.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mikor elment, még ültem a karosszékekben egy darabig, és elszívtam egypár cigit.

Kinn már virradt. Öregem, szerencsétlenül éreztem magam. Olyan hervadt voltam, hogy el se bírod képzelni. Elkezdtem Allie-hez beszélni, hangosan. Néha szoktam, ha nagyon le vagyok rohadva. Ilyenkor azt mondom neki, hogy menjen haza, vegye a bringáját, és találkozzunk a Bobby Fallon háza előtt. Bobby Fallon valamikor egész közel lakott hozzánk Maine-ben, de ennek már jó pár éve. Egyszer az történt, hogy Bobby és én elmentünk bringázni a Sedebegótóhoz. Ebédet is akartunk vinni, meg minden, és a vízipuskáinkat is vittük, mert kis tagok voltunk még, meg minden, és azt hittük, lehet vele valamit löni. Egyébként Allie hallotta a megbeszélést, és ő is akart jönni, de nem engedtem. Azt mondtam, hogy ő még kicsi. Néha aztán, mikor nagyon lehervadok, azt mondogatom neki magamban: „Rendben van. Menj haza, hozd a bringád, és a Bobbyék háza előtt találkozunk. Siess!” Nem mintha általában nem vittem volna magammal, ha mentem valahova. Vittem. De akkor egyszer nem. Nem sértődött meg, soha semmin nem sértődött meg, de én mindig erre gondolok, ha nagyon lehervadok.

Végül mégis levetkőztem és lefeküdtem.

Mikor már az ágyban feküdtem, úgy éreztem, jó volna imádkozni, vagy valami, de nem sikerült. Nem mindig bírok imádkozni, még ha akarok, akkor se. Először is én amolyan ateista vagyok. Jézust szeretem, meg minden, de a többi bibliai duma általában nem érdekel. Vegyük a tanítványokat például. Mindig kihoznak a sodromból, ha tudni akarod az igazat. Jézus halála után rendben van, de addig, amíg élt, addig annyi szükség volt rájuk, mint halottnak a nap-szemüvegre. Csak arra voltak jók, hogy lebuktassák. Majdnem mindenkit jobban szeretek a Bibliában, mint az apostolokat. Ha tudni akarod az igazat, én Jézus után a legjobban a Bibliából azt az örültet szeretem, aki a kriptában lakott, és kövekkel vagdosta magát. Ezt a szerencsétlen nyomorultat tízszer jobban szeretem, mint a tanítványokat. Volt is egy-két vitám a Whooton Schoolban Arthur Childsszal - az egy srác, ott lakott a folyosó végén. Childs kvéker volt, és folyton a Bibliát olvasta. Rendes srác volt, komáltam is, de a Biblia körül egy csomó dologban nem értettünk egyet, főleg a tanítványokkal kapcsolatban. Mindig azt mondta, hogy ha nem szeretem a tanítványokat, akkor nem szeretem Jézust se, meg minden. Azt mondta, Jézus maga választotta ki a tanítványait, nyilván szerette hát őket. Mondtam neki, tudom, hogy ő választotta ki őket, de vaktában. Nem volt ideje mindenkit kianalizálni. Mondtam azt is, hogy én nem hibáztatok ezért, vagy ilyesmi. Nem az ő hibája, hogy nem volt elég ideje. Emlékszem, megkérdeztem Childst, mit gondol, Júdás, aki elárulta Jézust, a pokolba került-e az öngyilkossága után. Childs szerint feltétlenül. Pontosan ez az, amiben nem értettünk egyet. Van rá ezer dollárom, mondtam, hogy Jézus egyáltalán nem küldte Júdást a pokolba. Most is rátenném még, ha lenne ezer dollárom. Azt hiszem, akármelyik tanítványa a pokolba küldte volna, meg minden, még hozzá gyorsan, de fogadni merek rá, hogy Jézus nem. Childs szerint velem az a baj, hogy nem járok templomba, meg minden. Részben igaza volt. Nem járok. Először is a szüleim különböző vallásúak, és a mi családukban minden gyerek ateista. Ha tudni akarod az igazat, még a papokat is utálok. Valamennyi iskolában, ahova jártam, minden papnak olyan ájtatosmanó-hangja volt, mikor prédikált. Istenem, hogy utálok! Nem értem, mi a fenének nem tudnak a rendes hangjukon beszélni. Megjátsszák magukat, mikor prédikálnak.

Szóval egyszerűen képtelen voltam imádkozni, mikor lefeküdtem. Ha elkezdtem, rögtön magam előtt láttam Sunnyt, amint az ajtóból visszaszól, hogy „te fatökű”. Végül felültem, és

elszívtam még egy cigit. Tetű íze volt. Legalább két csomaggal szívtam már el, mióta eljöttem Penceyből.

Hirtelen, ahogy ott fekszek és cigarettázok, kopognak az ajtón. Egy ideig reméltem, hogy nem az én ajtómon, bár pontosan tudtam, hogy azon. Nem tudom, hogy tudtam, de tudtam. Azt is tudtam, ki kopog. Vannak megérzéseim.

- Ki az? - Meglehetősen be voltam gyulladva. Ilyenkor általában megmajrézok.

Újra kopogtak. Hangosabban.

Végül felkeltem, és úgy, ahogy voltam, pizsamában, kinyitottam az ajtót. Villanyt se kellett gyújtani, már világos volt. Sunny és Maurice, a liftes-kerítő állt ott.

- Mi baj? Mit akarnak? - Öregem, fenemód remegett a hangom.

- Nem sokat - mondta Maurice. - Csak öt dollárt. - Mindezt kettőjük nevében mondta. Sunny csak állt mellette, tátott szájjal meg minden.

- Már kifizettem. Öt dollárt adtam neki. Kérdezze meg tőle - mondtam. Öregem, remegett a hangom.

- Tíz dollárba kerül, nagyfőnök. Mondtam. Tíz egy fuvar, tizenöt délig. Megmondtam.

- Nem így mondta. Azt mondta, öt egy fuvar. Tizenöt délig, az rendben van, de én jól hallottam azt is, hogy...

- Nyissa csak ki, nagyfőnök!

- Minek? - Biz' isten, a szívem majd kikalapált a szobából, úgy dobogott. Ha legalább fel vagyok öltözve! Rémes ilyenkor pizsamában lenni.

- Gyerünk, nagyfőnök! - mondta, aztán nagyot lökött rajtam azzal a lapát kezével. Majdnem seggre ültem, marha nagy dög volt. Aztán azon vettem észre magam, hogy már bent is vannak a szobában. Csak úgy otthoniasan. Sunny felült az ablakpárkányra. Maurice leült a karos-székbe, kigombolta a gallérját, meg minden. Olyan liftes egyenruha volt rajta. Öregem, marhára ideges lettem.

- Na, rendben van, nagyfőnök, ide a lével! Nekem vissza kell mennem dolgozni.

- Már vagy tízszer mondtam, hogy nem tartozom magának egy centtel se. Már odaadtam neki az öt...

- Ne höbörögjön. Ide a lével.

- Hogy jövök én ahhoz, hogy még öt dollárt adjak neki? - Összevissza repedezett a hangom. - Maguk engem át akarnak verni!

Maurice erre végig kigombolta a kabátját. A kabát alatt csak egy szál keménygallér volt, ing nem, se semmi, csak a nagy szőrös hasa. - Senki se akar itt átverni senkit. Na... ide vele, nagyfőnök!

- Nem!

Erre felállt, és elindult felém, meg minden. Nagyon-nagyon fáradtnak vagy legalábbis nagyon-nagyon unottnak látszott. Állatian megmajréztam. Emlékszem, keresztbe tettem a karom. Nem is lett volna olyan rossz, ha nem az az átkozott pizsama van rajtam.

- Na, ide vele, nagyfőnök! - Egészen rám mászott. Nem tudott mást mondani, csak azt, hogy: - Na, ide vele, nagyfőnök! - Tiszta hülye volt.

- Nem!

- Arra kényszerít, nagyfőnök, hogy megkopogtassam egy kicsit. Nem akarom, de úgy néz ki. Öt dollárral sáros!

- Nem tartozok öt dollárral. Ha hozzám nyúl, üvöltök, mint a sakál! Mindenkit felébreszttek a hotelben. A rendőrséget meg mindenkit. - Remegett a hangom, mint a nyavalya.

- Rajta! Üvölts, ahogy bírsz. Csak rajta, ha azt akarod, hogy a szüleid megtudják, hogy egy kurvával töltötted az éjszakát? Egy ilyen úrifiú, mint te? - A hülyeségével együtt volt neki esze. Tényleg volt.

- Hagyjon békén! Ha tízet mondott volna, az más. De maga határozottan...

- Na, meglesz már? - Egészen nekiszorított az ajtónak. Már majdnem a fejem tetején állt az otromba szőrös hasával, meg minden.

- Hagyjon békén. Takarodjanak a szobámból! - Még mindig keresztbe volt fonva a karom. Istenem, milyen marha voltam!

Aztán Sunny szólalt meg, akkor először:

- Maurice! Vegyem ki a tárcájából? Ott van a hogyishívjákon.

- Helyes! Vedd ki!

- Hagyja a tárcámat békén!

- Már megvan - mondta Sunny, és öt dollárt lobogtatott felém. - Látod? Csak az öt dolláromat vettem el, amivel tartoztál. Én nem vagyok franka!

Hirtelen elkezdtem bögni. Mindent megadtam volna érte, ha le bírom nyelni, de nem bírtam. - Dehogynem vagytok tolvajok, csak elloptatok öt...

- Pofa be! - mondta Maurice, és behúzott egyet.

- Ne bánts, hé! - mondta Sunny. - El van intézve. Levettük a lét, amivel tartozott. Most már menjünk. Hallottad?

- Megyek! - De nem ment.

- Tényleg, Maurice. Hagyd békén.

- Ki bánt itt valakit? - kérdezte nagy ártatlanul. Aztán állati erősen megfricskázta a pizsamát. Nem mondom meg, hol, de pokolian fájt. Mondtam neki, hogy rohadt, mocskos hülye. - Micsoda? - kérdezte. A kezét füle mögé emelte, mint aki süket. - Mi? Mi vagyok én?

Még mindig bögtem. Olyan dühös voltam, meg ideges, meg minden. - Hülye, mocskos állat! Hülye, barom, tolvaj vagy, két éven belül te is olyan lepusztult pali leszel, mint akik az utcán csikket dariznak. És csupa takony lesz a koszos kabátod, és...

Erre behúzott. Nem is próbáltam félreugrani, vagy elkapni a fejem, vagy ilyesmi. Csak egy iszonyú ütést éreztem a gyomromban.

Nem ájultam el, vagy ilyesmi, mert emlékszem, felnéztem a padlóról, láttam, mikor kimennek, és becsukják az ajtót. Aztán ott maradtam még egy jó ideig, ahogy a Stradlater-esetnél is. De most úgy éreztem, megdöglök. Tényleg. Mintha vízben fulladoztam volna, vagy ilyesmi. Alig kaptam levegőt, az volt a baj. Mikor végre feltápászkodtam, egész meggörnyedve mentem a fürdőszobába, és a kezem a gyomromra szorítottam, meg minden.

De én hülye vagyok, esküszöm. Félúton a fürdőszoba felé kezdtem megjátszani, mintha golyó volna a gyomromban. Belém lőtt ez a Maurice. Most megyek a fürdőszobába, beveszek két féldeci erőset, vagy valamit, hogy kicsit megnyugtassam az idegeimet, és aztán tényleg munkához látok. Elképzeltem magam, amint kijövök a fürdőszobából, felöltözve, meg minden, automata pisztollyal a zsebemben, és egy kicsit tántorgok. Aztán lépcsőn megyek le, nem liften. A korlátba kapaszkodom, meg minden, és időnként vér csöppen a szájam szélén. Azt csinálnám, hogy lemennék pár emeletet, a kezemet a hasamra szorítanám, vér folyna körül, és csak akkor nyomnám meg a liftcsengőt. Ahogy Maurice kinyitná az ajtót, és meglátna az automata pisztollyal a kezemben, elkezdene üvölteni, olyan állati magas, majrés gyomorhangan, hogy ne bántsam. Azzal együtt beleeresztenék. Hatot abba a kövér, szőrös hasába. Aztán bedobnám a pisztolyt a liftaknába, de előbb letörölném az ujjnyomokat, meg minden. Aztán visszamásznék a szobámba, és felhívnám Jane-t, hogy jöjjön és kötözzön be. Elképzeltem, hogy cigarettát gyújt nekem, miközben folyik a vérem, meg minden.

Rohadt filmek! Tönkreteszik az embert. Nem vicc.

Vagy egy órát voltam a fürdőszobában, fürödtem, meg minden. Aztán újra lefeküdtem. Jó ideig tartott, míg el bírtam aludni, nem voltam fáradt, de végül mégis elaludtam. Az öngyilkossághoz lett volna igazán kedvem. Kiugrani az ablakon. Valószínűleg meg is csináltam volna, ha biztos vagyok benne, hogy rögtön betakarnak. Azt utáltam volna, hogy egy csomó szivar körülálljon, a szemük kocsányon lógjon, én meg ott fekszem vérbe fagyva.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Nem aludtam túl sokat, mert azt hiszem, tíz óra körül lehetett, mikor felébredtem. Elszívtam egy cigarettát, mire marha éhes lettem. Utoljára azt a két szendvicset ettem, mikor Brossarddal és Ackleyvel voltam Agerstownban moziban. Rég volt. Mintha ötven év telt volna el azóta. Ott volt mellettem a telefon, már neki is álltam tárcsázni, gondoltam, felhozatok egy kis reggelit, de azután féltem, hogy esetleg az öreg Maurice hozza. Hülye lennél, ha azt hinnéd, hogy vágyódtam utána. Így aztán csak feküdtem tovább, és elszívtam még egy cigit. Gondoltam, felhívom Jane-t, megnézem, otthon van-e már, meg minden, de nem volt hozzá hangulatom.

Az lett, hogy Sally Hayest hívtam fel. Sally a Mary A. Woodruffba járt, tudtam, hogy már otthon van, mert pár hete kaptam tőle levelet. Nem rajongtam érte túlzottan, de már évek óta ismertem. Régen azt hittem, egész intelligens - és hülye. Azért hittem, mert színházról, darabokról, irodalomról, meg ilyesmikről elég sokat tudott. Ha pedig valaki ezekről a dolgokról elég sokat tud, akkor időbe kerül kideríteni, hogy valójában buta-e vagy nem. Sally esetében évek kellettek hozzá. Azt hiszem, jóval hamarabb rájöttem volna, ha nem smárolunk olyan állati sokat. Az az én bajom, hogy akivel smárolok, arról mindig azt hiszem, nagyon értelmes. Semmi köze egymáshoz a kettőnek, mégis mindig azt hiszem.

Mindenesetre felhívtam. Először a cselédlány vette fel. Aztán az apja vette át, aztán ő. - Sally? - kérdeztem.

- Igen. Ki beszél? - Eléggé megjátszotta magát. Az apjának már megmondtam, ki beszél.

- Holden Caulfield. Hogy vagy?

- Holden! Kösz, jól vagyok! Hát te?

- Klasszul. Ide hallgass, és egyébként hogy vagy? Például az iskolával?

- Jól. Vagyis... tudod.

- Klassz. Hát hallgass ide, ráérsz ma? Ma ugyan vasárnap van, de azért egy-két matiné vasárnap is akad. Jutalomjáték meg hasonló. Van kedved?

- Pompás!

Pompás. Ha valamit, hát ezt a szót gyűlölöm. Hazug. Egy pillanatig kedvem lett volna leszoktatni a matiné gondolatáról, de egy ideig még csevegtünk, illetőleg ő csevegett. Nem bírtam tőle szóhoz jutni. Először valami harvardi srácról beszélt, hogy az döglük utána. Nyilván gólya, de ezt persze nem mondta. Hogy éjjel-nappal felhívja. Éjjel-nappal - ez fáj! Aztán valami West Point-i kadét következett, aki szintén döglük utána. Nagy dolog! Mondtam, legyen Biltmore-ban, az óra alatt, kettőkor, de ne késsen el, mert biztos fél háromkor kezdődik az előadás. Rendszerint elkésett. Aztán letettem a kagylót. Lerohadok ettől a lánytól, de azzal együtt nagyon jó bőr.

Miután megbeszéltem a randit Sallyvel, felkeltem, felöltöztem és összecsomagoltam. Még egyszer kinéztem az ablakon, kíváncsiságból, hogy vannak a perverzek, de minden redőny le volt húzva. A szoliditás mintaképei ezek reggel. Aztán lementem a liften, és kijelentkeztem. Maurice-t sehol se láttam. Persze nem is törtem magam, hogy találkozzak vele, a bűdössel.

A szálloda előtt taxiba ültem, bár halvány gőzöm se volt róla, hova megyek. Egyszerűen nem volt hová mennem. Még csak vasárnap volt, és szerdáig nem mehettem haza, vagy legkorábban keddig. És persze másik szállodához se volt nagy kedvem, hogy ott is laposra verjenek. Így aztán azt mondtam a sofőrnek, vigyen a Grand Central vasútállomásra. Ez közvetlenül a

Biltmore mellett van, ahová Sallyvel megbeszéltem. Kitaláltam, mit csinállok. Beadom a bőröndöm a megőrzőbe, kapok rá számot, aztán megreggelizem. Mintha éhes lettem volna. A taxiban elővettem a tárcám, és megszámloltam a dohányt. Nem emlékszem már, mennyi maradt, de nem vetett föl már a pénz. Egy királyi váltságdíjra valót költöttem két tetű hét alatt. Tényleg. Szívem szerint iszonyúan könnyelmű vagyok. Amit nem költök el, azt viszont elvesztem. Egy csomószor például elfelejtem elvenni, ami visszajár a vendéglőben vagy bárban, meg minden. A szüleim megőrülnek ettől. Nem lehet csodálni. Pedig az apám elég gazdag. Nem tudom ugyan, mennyit keres, erről soha nem beszélt velem, de el tudom képzelni, hogy meglehetősen sokat. Részvénytársasági ügyész. Azoknál kalapra mérik a dohányt. A másik, ahonnan tudom, hogy egész jól megy neki, mert mindig befektet mindenféle színdarabokra a Broadwayn. Azzal együtt mindig megbuknak, az anyám megőrül ezektől a befektetésektől. Mióta Allie meghalt, az anyám nem túl egészséges. Rém ideges. Ez a másik ok, amiért pokolian utáltam, hogy megint meg kell tudnia, hogy bementem az unalmast.

Miután betettem a bőröndjeimét az állomáson a megőrzőbe, bementem egy kis büfébe és megreggeliztem, mégpedig szokásomtól eltérően jó vastagon, narancsszörpöt, szalonnát tojással, pirítóst és kávét. Általában csak narancsszörpöt iszom. Nem vagyok nagy kajás, tényleg nem. Azért vagyok ilyen fenemód nyeszlett. Tulajdonképpen előírtak egy hízókúrát, sok szénhidrátot meg egyéb vacakot, hogy kicsit felszedjek, meg minden, de sose tartottam be. Ha el is megyek valahová, rendszerint sajtos szendvicset és tejeskávét eszem. Nem sok, de sok benne a vitamin. H. V. Caulfield, Holden Vitamin Caulfield.

Míg a tojást ettem, két apáca jött be bőröndökkel, meg minden, leültek a pulthoz, közel hozzám. Gondoltam, egyik zárdából a másikba utaznak, és a vonatot várják. Szemmel láthatóan nem tudták, mi a szentséget kezdjenek a bőröndjeikkel, én segítettem nekik. Olyan nagyon olcsó bőröndjeik voltak, nem valódi bőr. Nem lényeges, tudom, de utálok, ha valakinek olcsó bőröndje van. Iszonyú lehet, hogy ilyet mondok, de még azt is egyből képes vagyok megutálni, akinek olcsó bőröndje van. Egyszer történt valami. Elkton Hillsben egy darabig egy szobában laktam egy sráccal, Dick Slaglelel, neki volt olyan nagyon olcsóforma bőröndje. Az ágy alatt tartotta, nem a polcon, hogy senki se lássa ott, az enyém mellett. Ez engem fenemód lehervasztott, és szerettem volna az enyémet kivágni, vagy akár elcserélni vele. Az enyém Mark Crossból való, tiszta marhabőr, meg minden, és azt hiszem, jó drága lehetett. Furcsa dolog volt. Ugyanis mi történt? Az történt, hogy végül én is az ágyam alá tettem a bőröndömet, nem a polcra, hogy ne legyen kisebbségi érzése emiatt. Erre mit csinált? Azután, hogy az ágy alá tettem, másnap ő kivette, és visszatette a polcra. Egy darabig eltartott, amíg rájöttem, miért. Azt akarta, hogy azt higgyék, hogy az övé. Tényleg. Rém furcsa srác volt ebben az egyben. És mindig ingerült megjegyzéseket tett a bőröndjeimre. Azt mondogatta, hogy túl újak és burzsoák. Ez volt a hülye szavajárása. Olvasta vagy hallotta valahol. Mindennem burzsoá volt. A töltőtollam is burzsoá volt. Mindentől eltekintve folyton kölcsönkérte, de azért burzsoá volt. Csak körülbelül két hónapig laktunk együtt. Aztán mind a ketten átkértük magunkat máshová. És ami a legfurcsább, miután külön mentünk, szinte hiányzott. Pokoli jó humora volt, jó heccket csináltunk időnként. Nem csodálnám, ha neki is hiányoztam volna. Először csak húzott, amikor a dolgaimat burzsoának nevezte, rá se rántottam, még röhejes is volt. Aztán egy idő múlva már nem. Az a helyzet, hogy tényleg nehéz valakivel együtt lakni, ha az embernek sokkal jobb a bőröndje, mint a másiknak - ha a tied igazán jó, a másiké meg nem. Az ember azt hinné, hogy ha az illető intelligens meg minden, és van némi humorérzéke, akkor fűtyül rá, kinek jobb a bőröndje. De nem. Tényleg nem. Ez az egyik ok, amiért inkább egy ilyen hülye barommal laktam, mint Stradlater. Neki legalább a bőröndjei voltak olyan jók, mint nekem.

Szóval az a két apáca ott ült mellettem, és valahogyan beszélgetésbe keveredtünk. Az egyiknek, aki közvetlenül mellettem ült, olyan fonott kosara volt, amit apácáknál és az üdvhad-seregi pipiknél látni, mikor karácsony körül gyűjtenek. Látni őket, az utcasarkokon állnak, főleg a Fifth Avenue-n, a nagy áruházak előtt, meg minden. Szóval ez az apáca ott mellettem leejtette a földre, én lehajoltam, és felvettem neki. Kérdeztem, gyűjtenek-e jótékony célra, meg minden. Mondta, nem, csak nem fért be a bőröndjébe, azért viszi úgy. Szépen mosolygott, ha az emberre nézett. Nagy orra volt, és olyan fémkeretes szemüvege, ami nem túl vonzó, de irtó kedves volt az arca. - Gondoltam, ha gyűjtenek, egy kis hozzájárulást tudnék adni. Eltehetik akkorra, amikor majd tényleg gyűjtenek.

- Ó, milyen kedves magától! - mondta, és a másik is rám nézett. Az a másik egy kis fekete könyvet olvasott kávézás közben. Mintha Biblia lett volna, csak túl vékony. Mindenesetre olyan Biblia-jellegű könyv volt. Kávét és piritózt evett mind a kettő. Ez lehervasztott. Utálom, ha én szalonnát eszem tojással, más meg csak piritózt és kávét.

Elfogadtak tíz dollár hozzájárulást. Többször megkérdezték, hogy igazán, biztosan telik-e rá, meg minden. Mondtam, hogy van nálam elég pénz, de meglehetősen hitetlenül néztek rám. Végül azért elfogadták. Annyira köszönték, hogy egész zavarba jöttem. Aztán áterteltem a beszélgetést általános témákra, megkérdeztem, hová mennek. Mondták, hogy tanítónők, most érkeztek Chicagóból. Egy zárdában fognak tanítani, a 168. vagy 186. utcában, arra fenn valahol a fenében. Amelyik közelebb ült, a fémkeretes szemüvegével, az angolt, a másik meg történelmet és alkotmánytant tanított... Azon kezdtem tűnődni a mocskos fantáziámmal, hogy az a mellettem ülő, amelyik angolt tanít és apáca meg minden, mit gondol, mikor angol irodalmat olvas. Nem éppen szexuális témákról, de szerelmesekről, meg minden. Vegyük például csak Eustacia Vye-t a *Hazatérés* című Thomas Hardy-regényből. Nem volt éppen túl érzéki csaj vagy ilyesmi, de még így is önkéntelenül eltűnődik rajta az ember, mit gondolhat egy apáca, amikor Eustaciáról olvas. Persze, nem szóltam semmit. Csak azt, hogy az angol a kedvenc tárgyam.

- Igazán? Nagyon örülök! - mondta a szemüveges, aki angolt tanít. - Mit olvastak ebben az évben? Nagyon érdekelne. - Igazán kedves volt.

- Hát nagyrészt régi angol irodalmat. Beowulf, Grendel, Lord Randall, meg ezeket. És ráadásul még a kötelező olvasmányokat. Én olvastam a *Hazatérés* című Hardy-könyvet, és a *Romeo és Júlia*-t és a *Julius*...

- Ó, *Romeo és Júlia*! Hát nem édes? Nem imádni való? - Nem beszélt kimondottan apácásan.

- Igen, tetszett. Nagyon. Volt benne ugyan egy s más, ami nem tetszett, de nagyon megható volt úgy az egész.

- Mi nem tetszett? Vissza tud emlékezni?

Az igazat megvallva, eléggé kínos volt a *Romeo és Júlia*-ról beszélgetni vele. Mert néhol rém érzéki a darab, és mégis egy apáca, meg minden, de hát ő kérdezte, így aztán beszélgetni kezdtem vele róla. - Hát, nem vagyok túlságosan megveszve Romeóért és Júliáért. Szeretem őket, de... nem is tudom. Néha olyan bosszantóak. Sokkal jobban sajnáltam Mercutiót, mikor megölték, mint Romeót és Júliát. Tény az, hogy Romeót már nem nagyon szerettem azután, hogy Mercutiót leszúrta az az ember... Júlia unokabátyja... hogy is hívják?

- Tybalt.

- Ez az, Tybalt. - Mindig elfelejtem ennek a szivarnak a nevét. - Az Romeo hibája volt. A darabban a legjobban ezt a Mercutiót szerettem. Nem tudom. Ezek a Montague-k és Capuletek csak hagyján... főleg Júlia... de Mercutio, ő a... ezt nehéz megmagyarázni. Rém

okos és szellemes és szórakoztató, meg minden. Arról van szó, hogy engem lelomboz, ha valakit megölnek... pláne ha rém okos meg szórakoztató, meg minden... és pláne, ha más hibájából! Romeo és Júlia... ők legalább a saját hibájukból...

- Melyik iskolába jár, kedves? - Nyilván be akarta rekeszteni a Romeo és Júlia témát.

Mondtam, a Penceybe. Hallott már róla. Mondta, hogy az nagyon jó iskola. Hagytam. Aztán a másik, aki történelmet és alkotmánytant tanított, azt mondta, hogy ideje lesz menni. Elkértem a számlájukat, de nem engedték kifizetni. A szemüveges visszakérte.

- Ez több, mint nagylelkűség. Maga nagyon kedves fiú. - Ő mindenesetre kedves volt. Kicsit Ernest Morrow anyjára emlékeztetett, akivel a vonaton ismerkedtem össze. Főleg, mikor mosolygott. - Igazán nagyon élveztük a beszélgetést!

Mondtam, hogy én is nagyon élveztem. Tényleg. Így is élveztem, bár még jobban élveztem volna, azt hiszem, ha nem félek az egész beszélgetés alatt, hogy hirtelen megkérdezik, katolikus vagyok-e. A katolikusok mindig megkérdezik, hogy katolikus vagy-e. Velem ez gyakran előfordul, tudom, részben talán azért, mert ír nevem van, és a legtöbb ír származék katolikus.

Az apám tényleg katolikus volt valamikor, azzal együtt kitért, amikor az anyámat elvette. De a katolikusok még akkor is ki akarják deríteni, hogy katolikus-e az ember, ha nem tudják a nevét. Ismertem egy katolikus fiút, Louis Germant a Whooton Schoolban. Ő volt az első, akit ott megismertem. Ő meg én ültünk az első két széken a rendelő előtt, aznap kezdődött az iskola, vizsgálatra vártunk, és hát beszélgettünk a teniszről. Őt is nagyon érdekelte a tenisz, meg engem is. Mondta, hogy minden nyáron megnézi az országos bajnokságot Forest Hillben, mondtam, hogy én is, aztán egy ideig menő teniszezőkről beszélgettünk. Korához képest jól értett a teniszhez. Tényleg. Aztán egy idő múlva, pont a beszélgetés kellős közepén, azt kérdi: - Nem láttad véletlenül, hol van a városban katolikus templom? - A pláne persze az volt benne, hogy kiderítse, katolikus vagyok-e, azt látni lehetett. Tényleg azt akarta. Nem mintha előítéletei lettek volna, vagy valami, csak éppen tudni akarta. Élvezte a beszélgetést a teniszről, meg minden, de látni lehetett, hogy még jobban élvezte volna, ha én is katolikus vagyok, meg minden. Megörülök az ilyesmitől. Nem ölte meg éppen a beszélgetést, azt nem mondhatnám, de biztos, hogy nem használt neki. Ezért örültem, hogy a két apáca nem kérdezte meg, katolikus vagyok-e. Nem ölte volna meg a beszélgetést, ha meg is kérdezik, de biztosan más lett volna. Nem hibáztatom a katolikusokat, azt nem mondhatnám. Nem. Biztos én is ilyen lennék, ha katolikus lennék. Ez valahogy épp olyan, mint azok a bőröndök, amikről beszéltem. Csak azt mondom, hogy ez nem tesz jót egy kellemes beszélgetésnek. Csak ennyi az egész.

Amikor felálltak, hogy mennek, valami nagyon hülye és kellemetlen dolgot műveltem. Bagóztam, és mikor felálltam elbúcsúzni, véletlenül az arcukba fújtam a füstöt. Nem akartam, de mégis. Állati zavartan kértem bocsánatot, és ők udvariasak és kedvesek voltak, de mégis rém kellemetlen volt.

Mikor elmentek, kezdtem sajnálni, hogy csak tíz dollárt adtam, de az volt a helyzet, hogy megbeszéltem Sally Hayesszel a matinét, és kellett egy kis dohány a jegyre, meg mit tudom én. De azért sajnáltam. Rohadt pénz. Mindig így végződik, hogy pokolian lehervasztja az embert.

TIZENHATODIK FEJEZET

Dél lett, mire megreggeliztem, és Sallyvel csak fél kettőre beszéltem meg, elkezdtem hát lődörögni. Folyton a két apáca járt a fejemben. Az az ütött-kopott kosár, amivel gyűjteni járnak, ha nincs tanítás. Megpróbáltam elképzelni az anyámat vagy akárki mást, a nagynénimet vagy Sally Hayes hülye mamáját, hogy áll egy áruház előtt, és pénzt gyűjt a szegényeknek egy viharvert fonott kosárba. Nehéz volt elképzelni.

Nem is annyira az anyámat, inkább a másik kettőt. A nagynénim szörnyen jótekonkodó, dolgozik a Vöröskeresztben, meg minden, de nagyon elegáns, és ha jótekonkodik, akkor is mindig elegáns, és állatian ki van kenve.

Nem tudom elképzelni, hogy fekete ruhában, rúzs nélkül is hajlandó lenne jótekonkodni. És Sally Hayes mamája! Jézusmária! Az egyetlen mód, ahogy elmenne gyűjteni egy ilyen kosárral, ha mindenki benyalna neki csontig, mikor felajánlanak valamit. Ha csak egyszerűen bedobnák a pénzt a kosárba, aztán szó nélkül továbbállnának, tudomást se véve róla, meg minden, egy órán belül beszüntetné a gyűjtést. Elege lenne. Leadná a kosarat, aztán elvonulna valami elegáns helyre vacsorázni. Ezt szerettem ezekben az apákban. Először is, az biztos, hogy ők soha nem mennek elegáns helyre vacsorázni. Ez a gondolat le is hervasztott. Az, hogy ők soha nem mennek elegáns helyekre vacsorázni, meg minden. Tudom, hogy ez nem olyan lényeges dolog, mégis lehervasztott.

Elindultam a Broadway felé, csak úgy, heccből, mert már évek óta nem jártam arra. Azonkívül olyan lemezboltot kerestem, ami vasárnap is nyitva tart. Phoebének akartam venni egy lemezt, az *Egérfogak*-at. Nehéz volt megszerezni. Egy kis krapekról szól, aki nem megy el otthonról, mert szégyelli, hogy a két első foga kiesett. Penceyben hallottam, az egyik tagnak megvolt, meg akartam venni tőle, tudtam, hogy Phoebe odalenne érte, de a tag nem adta. Fantasztikus régi lemez volt, Estelle Fletchernek, annak a néger nőnek körülbelül húsz év előtti felvétele. Kicsit dixieland-, kicsit kupleráj stílusban, de egyáltalán nem érzélgősen. Ha fehér nő énekl, biztosan pokolian édeskés lett volna, de Estelle Fletcher tudta, hogy kell csinálni. Egyik legjobb lemez, amit valaha hallottam. Gondoltam, megveszem valamelyik üzletben, ami vasárnap is nyitva tart, aztán magammal viszem a parkba. Vasárnap volt, és Phoebe vasárnap rendszerint kinn görkorcsolyázik a parkban. Azt is tudtam, merre szokott.

Nem volt olyan hideg, mint előző nap, de a nap még mindig nem süttött, sétálni semmiképpen nem volt kellemes. Valami viszont jó volt. Elöttem sétált egy család, egész biztos a templomból jöttek, apa, anya és egy hat év körüli kis krapek. Szegények lehettek. Az apán galambszürke kalap, amelyet a szegények viselnek, mikor nagyon kiöltöznek. Csak úgy sétálgattak a feleségével, beszélgettek, nem is figyeltek a gyerekre. Klassz kis kölyök volt; az úttesten ment, nem a járdán, de egész a szélén. Igyekezett nagyon egyenes vonalban menni, ahogy a kis srácok szoktak, és közben dúdolt és énekelt. Közelebb mentem, hogy halljam, mit. Ezt a számot énekelte: „Ha valaki zabot hegyez a zabföldeken...” Egész jó hangja volt. Csak úgy magában énekelgetett. Autók húztak el mellette, fékek csikorogtak, a szülei nem figyeltek rá, ő meg csak ment a járda mellett, és énekelt: „Ha valaki zabot hegyez a zabföldeken...” Ettől kezdtem magam jobban érezni, végre nem voltam már annyira letört.

A Broadway zsúfolt volt és piszkos. Vasárnap déli tizenkettő körül volt, s csak úgy nyüzsgött a rengeteg ember: mentek a moziba, a Paramountba, az Astorba, a Strandba, a Capitolba, és más hasonló hülye helyekre. Mindenki ki volt nyalva, miután vasárnap volt, és ettől még rosszabb lett. De a legrosszabb az volt, hogy nyilván mindnek a mozi volt a vasárnapi programja. Utáltam rájuk nézni. Azt meg tudom érteni, ha valaki moziba megy, mert nincs jobb

dolga, de hogy valakinek egyetlen vágya, hogy moziba menjen, és még siet is, hogy jegyet kapjon, az pokoli hervasztó. Főleg, ha látom, hogy kismillióan állnak sorban kint az utcán, le egészen a sarokig, és állati türelemmel jegyre várnak, meg minden. Öregem, nem tudtam elég gyorsan lelécelni arról az átok Broadwayről. Egyébként mázlim volt. Az első lemezboltban megkaptam az *Egérfogak*-at, öt dollárt kértek érte, mert ritka példány volt, de nem izgatott. Öregem, hirtelen boldoggá tett az a lemez. Alig bírtam a parkig. Ott akartam Phoebét megkeresni, hogy odaadjam neki.

Kijöttem a lemezboltból, és egy büfé előtt mentem el. Bementem, gondoltam, fölcsemetem Jane-t, megnézem, hazament-e már a szünetre. Aztán átmentem inkább egy telefonfülkébe. Az volt az egyetlen baj, hogy az anyja vette fel, kénytelen voltam letenni. Nem volt hangulatom hosszadalmas eszmecserebe bocsátkozni az anyjával. Különben is utálok a lányok mamájával csevegni telefonon. Azt persze megkérdezhettem volna, hogy Jane otthon van-e már, nem haltam volna bele, csak éppen nem volt hangulatom. Az ilyesmihez hangulat kell.

Még meg kellett vennem azokat a rohadt színházjegyeket is. Szereztem egy újságot, mivel vasárnap volt. Így aztán elmentem és vettem két zsöllyét az *Ismersz, szívem?*-be. Valami jutalomjáték volt. Engem nem nagyon érdekelt, de tudtam, hogy Sally, aki megjátssza magát, mint a bazári majom, ujjongani fog, ha megtudja, mert a Luntok játszanak benne, meg minden. Sally rém bírta az ilyen nagyon finom, száraz humorú dolgokat. Én meg tulajdonképpen semmiféle darabért nem nagyon rajongok, ha tudni akarod az igazat. Nem annyira rosszak, mint a filmek, de azért nem kennek a falhoz. Először is, utálok a színészeket. Mintha nem is emberek lennének, úgy játszanak. És ennek az ellenkezőjét képzelik magukról. Alig egy-kettő játszik igazán jól, a legjobbak közül, de még az sem olyan érdekes. Csak azt hisszük, hogy - pedig dehogy. A jók közül egypáran tényleg jól játszanak, nem mintha valami nagy öröm volna nézni azt is. És ha a színész igazán jó, akkor azt ő maga is tudja, és akkor már lőttek az egésznek. Vegyük például Sir Laurence Oliviert. Láttam a *Hamlet*-ben. D. B. vitt el tavaly, Phoebével. Előtte megebédeltetett minket valahol, aztán mentünk. D. B. már látta, és ahogy ebédnél beszélt róla, rém izgatottan vártam, hogy én is láthassam. De nem voltam oda érte. Nem tudom, mi olyan isteni Sir Laurence Olivierben, ez az egész. Fantasztikus hangja van, és fenemód jó fej, és nagyon jó nézni, mikor járkál vagy párbajozik, de nem volt egészen olyan, mint amilyennek D. B. előadása nyomán Hamletet képzeltem. Inkább volt tábornok, mint valami szomorú, becsavarodott tag. A legjobb az egészben az, amikor Ophelia bátyja, aki a legvégén Hamlettel párbajozik, elmegy, és az apja egy csomó tanácsot ad neki. És amíg az apja adja a tanácsot, addig Ophelia a bátyjával hülyül, kihúzza a törét a tokból, és piszkálja vele, a bátyja meg igyekszik arra a sok marhaságra figyelni, amit az apja prédikál. Ez klassz volt. Marhára élveztem. Csak ilyesmit ritkán látni. Phoebének meg az az egy tetszett, amikor Hamlet megveregette a kutya fejét. Azt mondta, az vicces volt meg klassz; az is volt. Hiába, nekem olvasni kell a darabokat, igen, azt kell csinálni. Velem az a baj, hogy nekem magamnak kell elolvasni. Ha a színész mondja, nem bírok figyelni. Minden pillanatban attól félek, hogy most megjátssza magát.

Megvettem a jegyet a Lunt-féle előadásra, és aztán taxival mentem a parkba. Igazság szerint földalattin kellett volna mennem, vagy mit tudom én, mert egy csomó pénzt már elvertem, de minél előbb ki akartam jutni arról az átok Broadwayről.

Tiszta nyomor volt a park. Nem volt nagyon hideg, bár a nap még mindig nem sütött. Inkább üres volt, teljesen üres, nem láttam mást, csak kutyagumit, köpéseket meg csikket, és a padok mintha mind nedvesek lettek volna, amikor az ember le akart ülni. Ez annyira nyomasztó volt, hogy egyik percről a másikra végigszaladt rajtam a hideg. Egyáltalán nem lehetett érezni, hogy közeledik a karácsony. Mintha semmi se közeledett volna. Ennek ellenére elmentem a Mallig,

mert az Phoebe kedvenc helye. Ott szeret korizni a kiosk közelében. Furi. Én is ott szerettem korizni gyerekkoromban.

Odaértem, de sehol se láttam. Lézengett egypár gyerek, koriztak, meg minden, két kis krapek labdázott, de Phoebének nyoma se volt. Láttam egy hasonló korú kis spinkót, egyedül ült egy padon, és a korcsolyáját csatolta. Gondoltam, talán ismeri Phoebét, és meg tudja mondani, hol találom, vagy mit tudom én. Odamentem, leültem mellé a padra. - Nem ismered véletlenül Phoebe Caulfieldet?

- Kit? - Cowboynadrág volt rajta, meg vagy húsz pulóver. Látszott, hogy az anyja kötötte, pokoli nagyok voltak neki.

- Phoebe Caulfieldet. A 71. utcában lakik, negyedikes, a...

- Te ismered Phoebét?

- Igen, a bátyja vagyok. Tudod, hol van?

- Miss Gallon osztályába jár, ugye?

- Nem tudom. De igen, azt hiszem.

- Akkor valószínűleg a múzeumban van. Mi múlt szombaton voltunk.

- Melyik múzeumban?

Megrántotta a vállát. - Nem tudom. A múzeumban.

- Tudom, de ott, ahol a képek vannak, vagy ott, ahol az indiánok?

- Ahol az indiánok.

- Kösz szépen. - Felugrottam és indultam, de aztán hirtelen eszembe jutott, hogy vasárnap van.

- Te, ma vasárnap van!

Rám bambult. - Ja, akkor nem.

Pokoli, milyen soká tekerte fel a korcsolyáját. Kesztyűje nem volt, a keze vörös lett és jég-hideg. Segítettem neki. Öregem, évek óta nem volt korcsolyakulcs a kezemben, mégse volt szokatlan. Nekem ötven év múlva, szuroksötétben a kezembe nyomhatsz egy korikulcsot, akkor is meg fogom mondani, mi az. Megköszönte, hogy felcsatoltam, meg minden. Kedves, udvarias kis kölyök volt. Istenem, szeretem, ha egy gyerek kedves és udvarias, mikor az ember felcsatolja a korcsolyáját, vagy mit tudom én. A legtöbb az. Tényleg. Kérdeztem, inna-e velem egy csésze forró csokoládét vagy valamit, de azt mondta, köszöni szépen, nem kér, mert a barátnőjével találkozik. Ezek a kis spinkók mindig találkoznak a barátnőikkel. Ettől mászok a falra.

Annak ellenére, hogy vasárnap volt, és Phoebe nem lehetett az osztályával, és minden nyirkos volt és tetű, mégis végig gyalog tettem meg az utat a parkon át a Természettörténeti Múzeumhoz. Tudtam, hogy erre gondolt a korcsolyakulcsos kis spinkó. Ismertem az egész múzeumi anyagot, mint a tenyeremet.

Phoebe ugyanabba az iskolába járt, mint én elemista koromban, mi is folyton idejártunk. Miss Aigletinger volt a tanítónőnk, és majdnem minden istenverte szombaton átvitt minket. Néha az állatokat néztük meg, néha azokat a cuccokat, amiket az indiánok csináltak valamikor az ősidőkben. Agyagedények, szalmakosarak, meg minden ilyesmi. Rém jó erre visszagondolni. Még most is. Emlékszem, mikor már végignéztük az összes indián cuccot, akkor rendszerint lementünk filmet nézni a nagy előadóterembe. Kolumbus. Mindig Kolumbust láttuk, mikor felfedezi Amerikát, pokoli hosszú ideig kéri Ferdinándot és Izabellát, hogy adjanak dohányt

hajóra, aztán a lázadó matrózokat mutatják, meg minden. Különösebben senkit se érdekelt az öreg Kolumbus, viszont mindig volt nálunk cukor meg rágógumi, meg minden, meg aztán az előadóteremben olyan jó szag volt! Olyan, mintha kinn esett volna az eső, akkor is, ha nem esett, és az ember egyetlen biztonságos, száraz helyen lenne. Szerettem azt a rohadt múzeumot. Emlékszem, az indiántermen kell keresztülmenni a nagy előadóba. Irto hosszú terem, és csak suttogni szabad. Elöl megy a tanítónő, aztán az osztály, két oszlopban, párosával. Az én párom legtöbbször Gertrude Levine volt. Mindig meg akarta fogni a kezemet, de az övé rendszerint ragadt vagy izzadt, vagy valami. A teremben köpadló volt. Ha volt az embernél néhány üveggolyó és leejtette, akkor összevissza pattogtak, és örült zajt csaptak, aztán a tanítónő megállította az osztályt, hátrament, és megnézte, mi a fene történt. De Miss Aigletinger soha nem izgult. Aztán végigmentünk a mellett a fantasztikusan hosszú harci kenu mellett, legalább olyan hosszú volt, mint három nagy dög Cadillac egy sorban, benne vagy húsz indián, egyik része evez, a többi meg csak úgy áll és néz dühösen, és harci jelek vannak az arcukra festve. És egy rém kísérteties fickó ült a kenu hátuljában, maszk volt rajta. A varázsló doktor. A hideg szaladgált a hátamon tőle, de azért bírtam. Aztán ha az ember hozzáért egy evezőhöz vagy akármilyenhez, az őr rögtön rászólt: „Semmihez sem szabad hozzányúlni, gyerekek!” - de kedvesen, nem mint valami rohadt zsaru, vagy mit tudom én. A kenu után jön egy nagy üvegvitrin, indiánok ülnek benne, és pálcákat dörzsölnek össze, tüzet csiholnak, meg egy indián nő. Ez az indián nő takarót sző, és közben előrehajlik, lehet látni a mellét, meg minden. Mindig jól megstírkáltuk, a lányok is, mert kis spinkók voltak még, és semmivel se volt több mellük, mint nekünk. Aztán, mielőtt az ember bemegy az előadóba, közvetlenül az ajtó mellett van az eszkimó. Jeges tapon ül egy lék fölött, és halászik. A lék mellett közvetlenül fekszik két hal.

Öregem, tele van a múzeum üvegvitrinnel. Fönn még több is volt, például tócsákból ivó szarvasok és a tél elől délre repülő madarak. Az első sorban a kitömött madarak dróton felakasztva, hátrább meg csak a falra festve, de tényleg mintha éppen repülnének délre a tél elől. Ha az ember lehajtja a fejét, és úgy néz lassan alulról felfelé, akkor olyan, mintha még gyorsabban repülnének délre. A legjobb abban a múzeumban mégis az, hogy minden mindig ott marad a helyén, ahol van. Semmi nem mozdul. Százezerszer is odamehetsz, és az eszkimó mindig éppen akkor fogja ki a két halat, a madarak még mindig délre repülnek, a szarvasok isznak a tócsából, a szép kis agancsukkal és a sovány lábukkal, és az indián nő, meztelen mellével, még mindig ugyanazt a takarót szövi. Semmi nem változik; ami változik: az ember saját maga. Nem az, hogy idősebb lesz, vagy ilyesmi. Nem éppen azért. Csak éppen megváltozik. Mondjuk, most kabátban megy. Vagy az, aki legutóbb a párja volt, skarlátot kapott, és most más a párja. Vagy a Miss Aigletinger helyettese viszi az osztályt. Vagy az ember hallotta, hogy a szülei reggel állati nagy parádét rendeztek a fürdőszobában. Vagy az ember csak elment az utcán egy pocsolya mellett, amin szivárványszínű benzinfoltok úsznak. Úgy értem, az ember kicsit mindig más, nem tudom ezt pontosan megmagyarázni. És még ha tudnám is, nem biztos, hogy akarnám.

Előhúztam a szarvaslövő sapkát, és feltettem. Tudtam, hogy nemigen találkozom senki ismerőssel, és olyan nyirkos volt a levegő. Csak mentem és mentem, és közben arra gondoltam, hogy Phoebe szombatonként ugyanabba a múzeumba jár, ahova én is jártam. És ő is úgy nézi ugyanazokat a dolgokat, ahogy én néztem, és talán ő is minden alkalommal más és más lesz, amikor nézi. Ez nem volt éppen lehangoló gondolat, de nem is valami vidám. Bizonyos dolgokat úgy kell hagyni, ahogy vannak. Bár be lehetne dugni az egyik nagy üvegvitrinbe, és egyszerűen békében hagyni. Tudom, hogy lehetetlen, de elég kár. Mindenesetre ezen járt az eszem séta közben, folyton.

Elmentem a játszótér mellett, megálltam, figyeltem a kis krapekokat a mérleghintán. Az egyik kövérebb volt, odatettem a kezem a kis girnyónak a fenéke mögé, hogy nagyobb legyen a súlya, de láttam, hogy nem nagyon örülnek nekem, inkább hagytam őket.

Aztán furi dolog történt. Mikor odaértem a múzeumhoz, egyszerre csak egy félmillióért se mentem volna be. Megszűnt a vonzóereje, pedig azért gyalogoltam végig az egész rohadék parkon, és már előre örültem neki, meg minden. Ha Phoebe ott lett volna, nyilván bemegyek, de nem volt. Így aztán a múzeum előtt fogtam egy taxit, és lementem a Biltmore-ra. Nem volt nagy kedvem, de hát megbeszéltem Sallyvel azt a fene randit.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Korán érkeztem, így aztán leültem a hallban egy bőrkanapéra az óra mellett, és stíroltem a lányokat. Egy csomó iskola már kiadta a szünetet, és rengeteg lány ücsörgött meg ácsorgott, várták a srácukat. Lányok keresztbe vetett lábbal, lányok nem keresztbe vetett lábbal, lányok isteni lábbal, lányok eltörni való lábbal, csini babák meg kis kurvák, legalábbis gondolom, hogy azok. Fantasztikus látvány volt, ha érted, mire gondolok. Másrészt hervasztó, mert állandóan az járt az eszemben, mi minden történik majd velük később. Mikor majd befejezik az iskolát, a kollégiumot, úgy értem. El bírom képzelni, hogy a legtöbbjük majd mindenféle süket palihoz megy férjhez. Olyan palihoz, aki állandóan arról beszél, hány liter benzint fogyaszt kilométerenként a kocsija. Meg olyanhoz, aki gyerekesen elkeseredik, ha a golfban veszít, vagy más ostoba játékban, például pingpongban. Nagyon kisstilú emberekhez, akik soha egy könyvet nem olvasnak. Akik dög unalmasak. Persze ezzel a kérdéssel vigyázni kell. Mármint azzal, hogy egyeseket unalmasnak nevezek. Én tulajdonképpen nem is értem az unalmas embereket. Tényleg nem. Mikor Elkton Hillsben voltam, kábé két hónapig laktam együtt Harris Macklinnel. Nagyon intelligens tag volt, meg minden, de a világ legunalmasabb embere. Repedtfazék hangja volt, és állandóan jártatta a száját, az istennek se fogta volna be. Állandóan jártatta a száját, és ami még rosszabb, mindig olyasmiről beszélt, ami az embert egyáltalán nem érdekelt. Viszont valamihez értett. Az a barom jobban tudott füttyülni, mint bárki más, akit valaha is hallottam. Ágyazott, vagy valamit beakasztott a szekrénybe - állandóan volt valami beakasztanivalója a szekrénybe, ez is dühített -, és közben füttyült, ha éppen nem tartott előadást a repedtfazék hangján. Klasszikusokat is tudott füttyülni, de azért többnyire csak dzsesszt füttyült. És hogy tudott dzsesszesíteni, például a *Navajók csapásán*-t olyan klasszul és könnyen füttyülte, miközben valamit beakasztott a szekrénybe - az ember a falra mászott tőle! Persze sose mondtam neki, hogy fantasztikusan tud füttyülni. Az ember nem megy oda valakihez azzal, hogy: „Te fantasztikusan füttyülsz!” Mégis majdnem két egész hónapig laktam vele, pedig annyira untam, hogy majd beleőrültem, és csak azért maradtam vele, mert ilyen jól bírt füttyülni. Szóval magam se tudom, hogy van ezekkel az unalmas alakokkal. Lehet, hogy felesleges sajnálni a belevaló lányokat, ha ilyenekhez mennek férjhez. Nem ártanak ezek senkinek, és talán titokban mind fantasztikusan tudnak füttyülni, vagy mit tudom én. Ki a fene tudja? Én nem.

Végül Sally jött felfelé a lépcsőn, én meg indultam lefelé elébe. Piszokul jól nézett ki. Tényleg. Fekete kabát, fekete sapka. Általában nem hordott kalapot, de ez a svájcisapka csodásan állt neki. Furcsa, de abban a percben, mikor megláttam, menten feleségül vettem volna. Hülye vagyok. Nem is nagyon szerettem, és mégis, hirtelen úgy éreztem, szerelmes vagyok belé, és jó lenne feleségül venni. Esküszöm, hülye vagyok. Belátom.

- Holden! Örülök, hogy találkozunk! Ezer éve nem láttalak! - Mikor az ember találkozott vele, mindig hangos és kellemetlen volt a hangja. Megtehetette, mert olyan piszok jó bőr volt, de én egyből lerohadtam tőle.

- Klassz, hogy láthatlak - mondtam, és úgy is gondoltam. - Hogy vagy egyébként?

- Istenien. Késtem?

Mondtam, nem, pedig késett vagy tíz percet. Rá se rántottam. Az a sok marhaság, ami a *Saturday Evening Post* karikatúráiban van: lehervadt palik az utcasarkon, mert a nő késik, az azért túlzás. Ha klassz a nő, kit izgat, hogy késik? Senkit. - Jó lesz sietni, fél háromkor kezdődik az előadás! - Lefelé indultunk a lépcsőn a taxiállomáshoz.

- Mit nézünk meg?

- Nem tudom. A Luntokat. Csak oda kaptam jegyet.

- A Luntokat! Isteni!

Tudtam, hogy elájul a gyönyörűségtől, ha meghallja.

A taxiban egy kicsit hülyéskedtünk a színházig. Először nem akart, mert ki volt festve a szája, meg minden, de pokolian bedobtam magam, úgyhogy nem lehetett okos. Útközben kétszer is fékezett az az átok kocsí, majdnem legurultam az ülésről. Ezek a barom sofőrök, esküszöm, nem nézik, merre mennek. Aztán, ezt csak azért mondom el, hogy lásd, milyen örült voltam: mikor kikeveredtünk egymásból, mondtam, hogy szeretem, meg minden. Persze hazugság volt, de a helyzet az, hogy amikor mondtam, tényleg úgy is gondoltam. Örült vagyok. Esküszöm, örült!

- Édes vagy, én is szeretlek! - mondta ő, aztán egy szuszra hozzátette: - Ígérd meg, hogy megnöveszted a hajad. Ez a borotvahaj már unalmas. És neked olyan édes hajad van. - Édes! Hogy oda ne rohanjak!

Nem is volt olyan rossz a darab, mint általában. Azért persze elég lepra volt. Öregem, az a vén pár legalább ötszázezer évig élt. A fiatalságukkal kezdődik, a lány szülei nem akarják a fiúhoz adni, persze mégis hozzámegy. Aztán egyre öregszenek. A férj elmegy a háborúba, az asszonynak van egy részeges bátyja. Nem érdekelt valami nagyon. Úgy értem, nem izgatott például, ha valaki meghalt a családból, vagy mit tudom én. Hiszen csak színészek. A férj és a feleség kedves öreg pár volt - szellemesek, meg minden - mégse izgattak túlzottan. Például a darabban végig ittak valamit, teát vagy valamit. Ahányszor megjelentek, az inas hozta és tolta eléjük a teát, vagy az asszony maga töltött valakinek. És folyton bejöttek meg kimentek, és már az ember szédülve nézte ezt a folytonos felállást-leülést. Az öreg párt Alfred Lunt és Lynn Fontanne játszották, tényleg jól, és mégse nagyon tetszettek. Valahogy mások voltak, csak ezt tudom mondani. Nem úgy játszottak, mintha emberek lennének, se nem úgy, mintha színészek. Nehéz ezt megmagyarázni. Úgy játszottak, mint, igen, mint akik tudják magukról, hogy híresek, meg minden. Szóval jól, de talán túl jól. Ha az egyik levágott valami nagy dumát, a másik gyorsan folytatta. És úgy gondolták, ez olyan, mint mikor az emberek a valóságban beszélgetnek, és belevágnak egymás szavába. A baj az volt, hogy túlságosan olyanra sikerült, ahogy az emberek beszélgetnek, és egymás szavába vágnak. Kicsit úgy játszottak, ahogy Ernie zongorázik a Village-ben. Ha valaki túl jól csinál valamit, akkor egy idő múlva, ha nem vigyáz, kezdi megjátszani magát. És akkor már nem olyan klassz. Viszont az egész darabban csak bennük, csak a Luntokban volt némi spiritusz. Azt meg kell hagyni.

Az első felvonás után kimentünk rágyújtani a többi fejjel együtt. Micsoda népség! Az életben még annyi genny alakot nem láttál. Telebagózták az előcsarnokot, és a darabról tárgyaltak, persze úgy, hogy lehetőleg mindenki hallja, milyen szemfüles kritikusok. Mellettük egy süket filmszínész bagózott. A nevét nem tudom, de a háborús filmekben mindig ő játssza azt, aki a döntő pillanatban begyullad, és nem mer kiugrani. Egy szőke döggel volt, igyekeztek mind a ketten rendkívül unott arcot vágni, meg minden, mintha nem vennék észre, hogy bámulják őket. Micsoda szerénység! Rém jól szórakoztam rajtuk. Sally nem beszélt sokat, csak a Luntokról ömlengett, azonkívül figyelte a terepet, és igyekezett hódító lenni. Aztán egyszerre az előcsarnok másik oldalán észrevett egy ismerős tagot. Sötétszürke öltönyben, kockás mellényben, tipikus elit kollégista. Nagymenő. A fal mellett állt, erősen bagózott, és pokoli unott pofát vágott. Sally meg egyre azt hajtogatta: - Ismerem ezt a srácot valahonnan. - Mindig ismert valakit, vagy legalábbis azt hitte, hogy ismer, akárhová vitte az ember. Addig ismételte, míg végre halálosan meguntam, és azt mondtam: - Miért nem rohansz oda, és borulsz a

tüdejére, ha ismered? Élvezné! - Erre felhúzta az orrát. Végül aztán a tag is meglátta, odajött és köszönt Sallynek. Azt láttad volna, hogy üdvözölték egymást! Mintha húsz éve nem találkoztak volna. Mintha gyermekkorukban egy fürdőkádban lubickoltak volna, vagy mit tudom én. Régi jó pajtások! Hányinger volt! A röhejes az, hogy nyilván összesen egyszer találkoztak valami rohadt házibulin. Mikor kellőképpen kiérzelegték magukat, Sally bemutatta. Valami George-nak hívták, már nem emlékszem, és Andoverbe járt. Ménkü nagy dolog. Azt is látnod kellett volna, mikor Sally megkérdezte, hogy tetszett neki a darab. A tag iszonyúan megjátszotta magát, mint akinek megfelelő hely kell ahhoz, hogy egy ilyen kérdésre válaszoljon. Hátralépett, pontosan a mögötte álló nő lábára, biztos összetiporta a lábujjait. Azt felelte, hogy a darab maga nem remekmű, de a Luntok persze angyaliak. Angyaliak! Atya-úrsten, angyaliak! Ez fáj! Aztán közös ismerősökről kezdtek csevegni, a legócskább beszélgetés volt, amit csak el bírsz képzelni. Köpték a különböző helyeket, amilyen gyorsan csak tudták, és az embereket, akik azokon a helyeken laknak. Majd szétvetett a düh, mire újra bementünk. Tényleg. És aztán a második felvonás után még folytatták ezt a dögletes beszélgetést. Tovább köpték a helyeket és az embereket, akik ott laknak. És a legrosszabb az volt, hogy az a hólyag elit kollégista hangon beszélt, fáradt, sznob hangon, mint valami nő. Volt pofája az én nőmmel foglalkozni, a dögnek. Egy pillanatig azt hittem, még abba a taxiba is beszáll velünk, az előadás után, mert két sarkot jött velünk, de aztán azt mondta, valakikkel randevúja van koktéltre. Szinte láttam a gennyes barátait, amint egy bárban ücsörögnek kockás mellényben, és színdarabokat, könyveket meg nőket kritizálnak azon a fáradt, sznob hangon. Kiborítanak az ilyen alakok.

Szinte utáltam Sallyt, mire a taxiba kerültünk. Hogy volt képes ezt a gennyes alakot annyi ideig hallgatni! Elhatároztam, hogy hazaviszem, meg minden, de akkor azt mondja: - Van egy remek ötletem! - Mindig van valami remek ötlete. - Ide figyelj, mikor vacsoráztok? Borzasztóan sietsz? Megmondták, hányra menj haza?

- Nekem? Nem. Legalábbis percre, órára nem. - Ez szent igaz volt, öregem. - Miért?

- Menjünk korcsolyázni a Radio Citybe.

Mindig valami ilyen ötlete támadt.

- Korcsolyázni a Radio Citybe? Most?

- Csak egy órácskára. Nincs kedved? Mert ha nincs...

- Nem mondtam, hogy nincs. Persze hogy megyek, ha te akarsz.

- De igazán van kedved? Ne mondd, hogy van, ha nincs. Nekem tökmindegy, mit csinálunk.

Frászt volt neki tökmindegy.

- Tudod, lehet kölcsönözni olyan édes kis korcsolyaszoknyát. Jeanette Cultz mesélte a múlt héten.

Szóval ezért volt olyan fontos odamenni. Szerette volna megnézni magát olyan kis szoknyában, ami alig takarja a fenekét, meg minden.

Hát szóval odamentünk, adtak korcsolyát, és Sallynek kis kék seggfedőt. Tényleg pizsokul jó volt benne. El kell ismernem. Csak azt ne hidd, hogy nem tudta. Elöttem riszálta magát, hogy jól lássam a cseles kis fenekét. Tényleg pizsokul cseles volt, azt meg kell hagyni.

A röhejes csak az volt, hogy mi voltunk a legrosszabb korcsolyázók az egész terepen. A legrosszabbak. És volt egy-két nagymenő is. Sally bokája folyton befelé bicsaklott, hogy a végén már a bokáján korcsolyázott. Nemcsak hülyén nézett ki, hanem nyilván fájta is. Az enyém

mindenesetre. Majd a falra másztam! Istenien nézhettünk ki! És ami még rohadtabb, egy sereg bámészkodó ácsorgott, és figyelte, ki hogy esik hasra.

- Nem lenne jó, ha foglalnánk benn egy asztalt, és innánk valamit? - mondtam végül.

- Ez eddig a legjobb ötleted ma! - Már majd kinyúlt a nagy igyekezettől. Állati volt. Komolyan sajnáltam.

Levettük azt a dög korcsolyát, és bementünk a büfébe, ott lehet inni meg nézegetni a korcsolyázókat, zokniban. Amint leültünk, Sally lehúzta a kesztyűjét, én meg cigarettával kínáltam. Nem látszott valami boldognak. Jött a pincér, Sallynek Coca-Colát rendeltem, ő szeszes italt nem iszik, magamnak meg whiskyt és szódát, de az a barom nem akart hozni, így aztán én is Coca-Colát ittam. Elkezdtem gyufákat gyújtogatni. Bizonyos hangulatban ezt elég gyakran csinálom. Addig hagyom égni, amíg csak a körmömre nem ég, aztán bedobom a hamutartóba. Ideges szokás.

Aztán Sally egyszer csak, mint derült égből a villám, ezzel áll elő: - Ide figyelj! Tudnom kell. Jössz karácsonyfát díszíteni, vagy nem? Tudnom kell. - Még mindig dühöngött a bokái miatt.

- Írtam, hogy megyek. Már vagy hússzor megérdeklődted. Persze hogy megyek.

- Azért, mert nekem tudnom kell. - Aztán elkezdett nézelődni abban a rohadt büfében.

Hirtelen abbahagytam a gyufagyújtogatást, és kicsit közelebb hajoltam hozzá az asztal fölött. Egy egész csomó minden járt az eszemben.

- Ide figyelj, Sally!

- Mi van? - Valami lányt figyelt a büfé másik végében.

- Voltál te már teljesen torkig? Úgy értem, féltél-e már attól, hogy minden menthetetlenül elrohad körülötted, hacsak nem csinálsz sürgősen valamit? Például te szereted az iskolát, meg minden ilyesmit?

- Szörnyen unalmas.

- De gyűlölöd? Azt tudom, szörnyen unalmas, de az érdekel, hogy gyűlölöd-e?

- Hát azért nem gyűlölöm. Az embernek mindig kell...

- Hát én gyűlölöm. Én aztán gyűlölöm. És nemcsak azt. Mindent. Gyűlölök New Yorkban élni, meg minden. A taxikat és a Madison utcai buszokat, a kalauzaikkal együtt, akik folyton üvöltenek, hogy a hátsó ajtón szállj le, és gyűlölöm, hogy meg kell ismerkednem gennyes alakokkal, akik szerint a Luntok angyalok, és hogy mindig liftbe kell szállnom, ha egyszerűen csak ki akarok menni, és hogy reám igazítják a Brook áruházban a nadrágot, és az embereket, akik mindig...

- Ne üvölts, légy szíves. - Ez röhejes volt, mert nem is üvöltöttem.

- Vegyük például a kocsikat - folytattam nagyon csendesen. - A legtöbb ember meg van örülve a kocsijának. Ha egy kis karcolás van rajta, már odavan, és folyton arról beszél, mennyi benzint fogyaszt kilométerenként, és ha vadonatúj kocsija van, máris azon töri a fejét, hogy eladja, és vesz egy még újabbat. Én még az öreg kocsikat is utálom. Szóval engem nem izgatnak. Inkább szeretnék egy átkozott lovat. A ló legalább emberi, az istenért! A lovat legalább...

- Nem tudom, miről beszélsz tulajdonképpen. Ugrándozol egyik témáról...

- Mondok neked valamit. Kábé te vagy az egyedüli oka, hogy most New Yorkban vagyok. Ha te nem lennél itt, akkor én valahol a francban lennék. A dzsungelben, vagy valahol máshol, a balfenéken. Te vagy az egyetlen, ami itt tart.

- Édes vagy - ezt mondta, de éreztem, hogy szeretné másra terelni a szót.

- El kellene egyszer menned egy fiúiskolába. Próbáld meg egyszer. Mindenki megjátssza magát, és az ember csak azért tanul, hogy eléggé kirafinálódjon, és vegyen egy átkozott Cadillacet egyszer, és megjátssza, hogy rá se ránt, ha a kedvenc csapatát megruházzák, és egész nap nőkről, itálról, szexuális problémákról meg ilyesmikről tárgyaljon, és a rohadt, mocskos kis társaságával mindenki összetart. Összetartanak a kosárlabda-drukkerek, összetartanak a katolikusok, összetartanak a nagyokosok, összetartanak a bridzselők. Még a Könyvklub tagjai is összetartanak. Ha csak egy kicsit is értelmesen akarsz...

- Na de ide figyelj! Egy csomó fiú van, aki többet tanul ennél az iskolában.

- Igazad van. Igazad van, egypáran többet is megtanulnak. De én csak ennyit. Érted? Nekem ez a véleményem. Pontosan ez az én istenverte véleményem. Nekem semmi se jön ki a dolgokból. Rossz formában vagyok. Tetű formában.

- Ez biztos.

Aztán hirtelen támadt egy csuda jó ötletem.

- Ide figyelj, van egy ötletem. Mi lenne, ha elmennénk innen a francba? Figyelj ide. Ismerek egy srácot Greenwich Village-ben, aki kölcsönadná a kocsiját pár hétre. Ugyanoda járt, ahová én, és még most is tartozik nekem tíz dollárral. Holnap reggel felmehetnénk Massachusettsbe és Vermontba meg a környékére. Arra pokolian szép. - Minél tovább terveztem, annál jobban begerjedtem, átnyúltam és megfogtam Sally kezét. Milyen egy balfácán hülye voltam. - Nem vicc, száznyolcvan dollárom van a bankban. Reggel kivehetem, mikor kinyit, és akkor le tudok menni a kocsióért ahhoz a sráchoz. Nem vicc. Üdülünk a kempingekben, amíg tart a dohány, aztán ha elfogy, akkor keríték valami állást, és élhetünk a patak partján, meg minden, és később összeházasodhatunk. Én vágnám a fát télen, a magunkét, meg minden. Bizony isten, fantasztikusan jó lenne! Mit szólsz hozzá? Na? Mit szólsz? Eljössz velem, Sally?

- Ilyet nem lehet tenni - mondta Sally pokoli sértett hangon.

- Miért ne? Mi a fenéért ne lehetne?

- Velem ne kiabálj, jó? - Marhaság, nem is kiabáltam.

- Miért nem lehet megtenni? Miért?

- Mert nem lehet, és kész. Először is tulajdonképpen még mind a ketten gyerekek vagyunk. És arra nem gondolsz, mi lesz, ha elfogy a pénzed, és nem kapsz állást? Éhen halunk? Az egész annyira fantasztikus, egyáltalán nem...

- Nem fantasztikus. Kapok állást. Ezen ne töprengj. Ezért ne fájjon a fejed. Mi a hézag? Nem akarsz velem jönni? Mondd meg, ha nem.

- Nem erről van szó! Egyáltalán nem erről van szó. - Kezdttem gyűlölni. - Rengeteg időnk van arra, hogy ilyesmit csináljunk. Úgy értem, ha befejezted az iskolát, meg minden, és ha összeházasodunk. Akkor rengeteg időnk lesz, remek helyekre utazhatunk. Te csak...

- Nem, nem lesz. Egyáltalán nem lesz. Az úgy egészen más lenne. - Megint pokolian lehervadtam.

- Mi? Nem hallom, mit mondasz! Egyik percben kiabálsz, a következő percben meg...

- Azt mondtam, hogy nem. Egyáltalán nem lesz egy csomó remek hely, ahova majd utazhatunk, mikor befejezem az iskolát, meg minden. Nyisd ki a füled! Akkor már az egész más. Akkor például bőrröndökkel kellene lemenni, liften, meg mit tudom én. Akkor egy csomó embert fel kellene hívni elbúcsúzni, és aztán képeslapot küldeni nekik a szállodákból, meg minden. És én valami hivatalban dolgoznék, egy csomó pénzt keresnék, és taxin vagy a Madison utcai buszon járnék, és végignéznék egy csomó hülye hirdetést, előzetest és híradót. Híradók. Mindenható isten! Mindig van benne valami hülye lóverseny, meg hajószentelés pezsgősüveggel, meg bicikliző csimpánz nadrágban. Szóval úgy az egész más lenne. Szóval egyáltalán nem érted, mit beszélek.

- Talán nem. Talán te magad se. - Addigra már gyűlöttük egymást. Szemmel láthatóan hiábavaló lett volna további értelmes beszélgetéssel próbálkozni. Már rém sajnáltam, hogy elkezdtem az egészet.

- Á, menjünk innen. Le kell rohadni tőled, ez a helyzet.

Öregem, majdnem a plafonig ugrott mérgében. Tudom, ezt nem kellett volna mondanom, talán rendes körülmények között erre sor sem kerül, de tényleg állatian lehervasztott. Általában nem szoktam lányoknak ilyen gorombaságokat mondani. Öregem, a plafont kiütötte mérgében! Hiába kértem tőle bocsánatot, mint az örült, nem volt hajlandó megbocsátani. Még bögött is. Kicsit meg is ijedtem, mert tartottam tőle, hogy hazamegy és elmondja az apjának, hogy rohasztónak neveztem. Olyan nagydarab, hallgatag barom az apja, és egyébként sincs oda értem. Egyszer azt mondta Sallynek, hogy én túlságosan hangos vagyok.

- Nem vicc, tényleg sajnálom - ezt ismételtettem.

- Sajnálod. Sajnálod. Nevetséges. - Még mindig bögött, és hirtelen tényleg kezdtem sajnálni a dolgot.

- Gyere, hazaviszlek. Komolyan.

- Köszönöm, magam is hazatalálok. Örült vagy, ha azt képzeled, hogy hazakísérhetsz. Nekem ilyet fiú még soha életemben nem mondott.

Kicsit röhejes volt az egész, ha jól meggondolta az ember, és egyszerre olyat csináltam, amit megint csak nem kellett volna. Elröhögtem magam. És én olyan nagyon hangosan és hülyén röhögök. Ha valaha saját magam mögött ülnék a moziban, vagy mit tudom én, hol, biztosan megbökném magam, és azt mondanám, hogy hallja, de csúnya öröme van. Erre persze Sally még jobban begőzölt.

Egy darabig még ugráltam körülötte, bocsánatot kértem, próbáltam megbékíteni, de nem ment. Egyre azt hajtogatta, tűnjek el és hagyjam békén. Végül aztán tényleg otthagytam. Bementem, felhúztam a cipőm meg minden, és elmentem nélküle. Nem kellett volna, viszont addigra már torkig voltam vele.

Ha tudni akarod az igazat, fogalmam sincsen, miért kezdtem bele ebbe a témába. Mármint hogy menjünk el Massachusettsbe és Vermontba, meg minden. Hiszen akkor se vinném el magammal, ha akarná. Számításba se jönne. A rémes az, hogy amikor hívtam, akkor is úgy gondoltam. Ez a rémes. Esküszöm, örült vagyok.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Megéheztem, mire elvergődtem a jégpályáról. Bementem egy büfébe, ettem sajtos szendvicset meg tejet. Aztán átmentem egy telefonfülkébe, gondoltam, újra felhívom Jane-t, megnézem, otthon van-e már. Ugyanis teljesen lyukas az estém, gondoltam, és ha otthon van, elviszem valahova táncolni, vagy mit tudom én. Az egész ismeretségünk alatt egyetlenegyszer se táncoltam vele. Viszont egyszer láttam, hogy táncol. Úgy vettem észre, nagyon jól tud. A július 4-i ünnepi összejövetelen a klubban. Akkor még alig ismertem, és úgy éreztem, nem illik lecsapnom a fiúja kezéről. Al Pike-kal volt, aki a Choate-ba jár, és rémes alak. Őt is alig ismertem, csak mindig ott csellengett a strandon. Fehér lastex fürdőgatyája volt, és mindig szaltózott a toronyból. Illetőleg azt a tetű felszállót próbálgatta; de egész álló nap. Ez volt az egyetlen, amit tudott, és ettől már menőnek képzelte magát. Kongó fejű izompacsirta. Szóval ezzel volt Jane akkor este. Ezt nem bírtam megérteni. Esküszöm, nem. Mikor együtt kezdtünk járni, kérdeztem, hogy volt képes egy olyan nagyképű barommal randevúzni, mint Al Pike. Jane szerint nem volt nagyképű. Azt mondta róla, hogy kisebbrendűségi komplexusa van. Úgy csinált, mintha sajnálná is miatta, nem úgy, mintha csak feltételezné. Szóval ő úgy gondolta. Fura ez a lányoknál. Ha az ember megemlíti valami teljesen barom alakot, aki mondjuk aljas vagy nagyon beképzelt, vagy mit tudom én, szóval megemlíti egy lánynak, akkor a lány biztosan azt mondja róla, hogy az illetőnek kisebbrendűségi komplexusa van. Talán van is, de attól még barom, véleményem szerint. Lányok. Az ember soha nem tudja kiszámítani, mit gondolnak. Egyszer az egyik barátomnak randevúja volt ennek a Roberta Walshnek a szobatársával. Bob Robinsonnak hívták a srácot, és neki tényleg kisebbrendűségi komplexusa volt. Szégyellte a szüleit, meg minden, mert úgy beszélnek, hogy „láthassa”, „tudhassa”, meg minden, és elég szegények is. De nem volt barom, vagy ilyesmi. Nagyon rendes tag volt. De az a lány, a Roberta Walsh szobatársa, egyáltalán nem komálta. Azt mondta Robertának, hogy a srác rém beképzelt. És miért hitte, hogy beképzelt? Mert véletlenül megemlítette, hogy az önképzőkör elnöke. Egy ilyen kis semmiség, és rögtön azt hitte, hogy beképzelt. Ez a baj a lányoknál. Ha tetszik nekik a srác, mindegy, akármekkora barom is, azt mondják, kisebbrendűségi komplexusa van, ha viszont nem tetszik, akkor lehet akármilyen rendes, vagy lehet akármekkora kisebbrendűségi komplexusa, azt mondják, beképzelt. Még eszes lányok is.

Szóval újra feltárcsáztam Jane-t, de nem jelentkezett. Aztán kezdtem lapozgatni a noteszomban, ki a fenét lehetne ma estére mozgósítani. A baj csak az volt, hogy a noteszomban össz-vissz három szám szerepelt, Jane meg az a Mr. Antolini, aki Elkton Hillsben tanárom volt, és az apám hivatali száma. Mindig elfelejtem beírni az embereket. Végül aztán Carl Luce-t hívtam fel. Akkor érettségizett a Whooton Schoolban, mikor én eljöttem onnan. Körülbelül három évvel idősebb nálam, nem túlságosan szerettem, de rendkívül intelligens, neki volt a legmagasabb intelligencia-hányadosa az egész iskolában, és gondoltam, hátha van kedve velem vacsorázni valahol, és egy kicsit végre értelmesen eldumálni. Néha nagyon jó hatással volt rám. Ezért hívtam fel. Akkor már a Columbián járt, de a 65. utcában lakott, és tudtam, hogy otthon kell lennie. Mikor a telefonhoz jött, azt mondta, hogy vacsorára nem ér rá, de este tízkor találkozhatunk a Wicker bárban, az 54. utcában. Azt hiszem, marhára meglepődött, hogy felhívtam. Egyszer ugyanis nagyfenekű gennygócnak neveztem.

Marha sok időt kellett agyonütnöm tízig, ezért mentem moziba a Radio Citybe. Rosszabbat nem is tehettem volna, viszont közel volt, és más nem jutott az eszembe.

Mikor bementem, még az artistaműsor ment. A Rocketek éppen állatian rugdalóztak, már ahogy szoktak, egy sorban, karjukkal átfogva egymás derekát. A közönség örülten tapsolt, és

mögöttem egy alak azt mondogatta a feleségének: - Hát ehhez mit szólsz? Ez aztán precízió! - Ez fájt! A Rocketek után egy szmokingos alak jött ki görkorcsolyával, és elkezdett görkorcsolyázni egy csomó kis asztal alatt, és közben vicceket mondott. Nagyon klasszul csinálta, meg minden, de mégse tudtam élvezni, mert elképzeltem azt, mikor gyakorol, hogy fellépessen mint görkorcsolyázó. Olyan ostobaságnak éreztem. Azt hiszem, nem voltam megfelelő hangulatban az ilyesmihez. Aztán jött a karácsonyi szám, ami minden évben megy a Radio Cityben. Angyalok jönnek elő a páholyokból meg mindenhol, meg pasasok kereszttel meg mindenféle ízével a kezükben, de legalább ezren, és éneklik a *Mennyből az angyal*-t, mint az örültek. Nagy szám! Azt hiszik, ez pokolian vallásos, tudom, és nagyon szép, meg minden, de szerintem se nem vallásos, se nem szép, az istenért, ha egy csomó színész a színpadon kereszttel a kezében körbejár. Mikor befejezik és kimennek, esküszöm, már útközben nyúlnak a zsebükbe bagóért. Sally Hayesszel láttam tavaly, és ő folyton azt hajtogatta: milyen gyönyörű, a ruhák, meg minden. Én meg azt mondtam, hogy Jézus biztosan megpukkadna, ha látná ezeket a maskarasokat. Sally szerint én szentségtörő ateista vagyok. Ez szent igaz. Azt hiszem, ha valami Jézusnak tetszene, az már inkább az üstdobos lenne a zenekarból. Körülbelül nyolcéves korom óta figyelem azt a tagot. Allie, az öcsém, meg én, mikor még a szüleinkkel jártunk oda, mindig előrementünk, hogy lássuk. A legjobb dobos, akit valaha is láttam. Alig van alkalma egypárszor ráverni, de akkor se vág unott pofát, ha nem dobol. És aztán, mikor dobol, akkor olyan érzéssel csinálja, és olyan ideges. Egyszer, mikor apámmal Washingtonban voltunk, Allie küldött neki egy lapot, de fogadni mernék, hogy sose kapta meg. Nem tudtuk pontosan, hogy címezzük.

A karácsonyi szám után jött a film. Olyan lepra volt, hogy az már művészet. Egy angol fiúról, valamilyen Alecről szólt, aki részt vett a háborúban, és aztán a kórházban elveszti az emlékezőtehetségét, meg minden. Kijön a kórházból, bottal a kezében ide-oda sántikál, végig Londonon, és nem tudja magáról, hogy ki a fene lehet. Tulajdonképpen herceg, csak nem tudja. Aztán összeakad egy klassz, kedves, jószívű lánnyal, mikor éppen száll fel a buszra. A lány kalapja leesik, a fiú meg elkapja, aztán együtt szállnak fel. Leülnek, és elkezdnek Charles Dickensről beszélni. Mind a kettőjüknek a kedvenc írója. A fiúnál van is egy kötet *Twist Olivér*, és a lánynál is van. Majd megpukkadtam! Egyébként persze egymásba szeretnek, azért, mert mind a ketten bele vannak esve Dickensbe, és a fiú segít a lánynak a kiadvállalatát vezetni. A lánynak könyvkiadó vállalata van, csak már eléggé unja a banánt, mert a bátyja iszákos, és minden pénzüket elissza. Nagyon elkeseredett szivar a báty, mert a háborúban orvos volt, de már nem operálhat, mert tönkrementek az idegei, ezért folyton iszik, de nagyon szellemes, meg minden. Egyébként Alec ír egy könyvet, a lány kiadja, és egy kalap pénzt keresnek vele. Már éppen meg akarják tartani az esküvőt, mikor feltűnik a láthatáron a másik lány, Marcia. Ő volt Alec menyasszonya, mielőtt elvesztette az emlékezőtehetségét, és felismeri az üzletben, ahol dedikálja a könyvét. Megmondja Alecnek, hogy valójában herceg, meg minden, de Alec nem hisz neki, és nem akar elmenni a lánnyal még az anyjához se. Az anyja annyit sem lát, mint egy vakond. De a másik lány, a jószívű, rábeszéli, hogy menjen. Nagyon nemeslelkű, meg minden. Ezért aztán elmegy. De még akkor se tér vissza az emlékezőtehetsége, amikor a dán dogja ráugrik, és az anyja végigtapogatja az arcát, és odahozza neki a gyerekkori mackóját. De aztán egy szép napon gyerekek kriketteznek, és egy labda a fejéhez ütődik. Akkor hirtelen visszanyeri az emlékezőtehetségét, bemegy, és homlokon csókolja az anyját, meg minden. És akkor újra valódi herceg lesz, és elfelejti a jószívű lányt, akinek kiadója van. Elmondanám tovább is, csak félek, hogy megüt a guta. Nem arról van szó, hogy lelőném a poént. Nincs mit lelőni, az istenit neki. Szóval azzal végződik, hogy Alec és a jószívű lány összeházasodnak, a báty, a részeges, visszanyeri az idegei fölött az uralmat, megoperálja Alec anyját, hogy újra lásson, aztán a báty és Marcia szeret egymásba. Azzal végződik, hogy egy hosszú asztal körül ülnek, és röhögnek, mert a dán dog

bejön egy csomó kis kölyökkel a szájában. Mindenki azt hitte, hogy him, gondolom, vagy valami hasonló baromság. Csak annyit mondhatok, ne nézd meg, ha nem akarsz lerohadni.

És ami végképp kiborított, az az volt, hogy mellettem egy nő végigbőgte az egész átkozott filmet. Minél jobban bőgött, annál jobban láttam, hogy csak megjátssza magát. Azt gondolná az ember, azért bőg, mert marhára érzékeny a lelke, de én mellette ültem, és esküszöm, nem volt az. Egy kis krapek volt vele, szegény pokolian unatkozott, és ki kellett volna neki mennie a vécére, de a nő nem vitte ki. Egyre csak azt mondogatta, hogy üljön békén, és viselkedjen tisztességesen. Körülbelül annyira volt érzékeny lelkű, mint egy farkas. Figyeld meg, vannak ilyenek; vörösre bőgik a szemüket a moziban valami gennyes marhaságon, és tízből kilenc a szíve mélyén aljas barom. Nem vicc.

A mozi után elindultam a Wicker bár felé, ahol Carl Luce-szal volt randevúm. Séta közben a háborún gondolkodtam, meg minden. Az ilyen háborús filmeknek mindig ez az eredménye. Azt hiszem, nem bírnám ki, ha háborúba kellene mennem. Tényleg nem. Ha csak kivinnék az embert, és mindjárt lelőnék, az nem volna rossz, de annyi ideig a hadseregben lenni! Az rémes. D. B., a bátyám, négy istenverte éven át volt katona. A háborúban is harcolt - az invázió napján szállt partra, meg minden -, de azt hiszem, a hadsereget jobban gyűlölte, mint a háborút. Én akkor még gyerek voltam, de emlékszem, mikor időnként hazajött szabadságra, és mást se csinált, csak feküdt az ágyán. Még a nappaliba is alig jött be. Később, mikor a tengerentúlra ment, és ténylegesen részt vett a háborúban, meg minden, akkor se sebesült meg, és ő se lőtt le senkit. Csak az volt a dolga, hogy valami link tábornokot szállítson egész nap a parancsnoki kocsin. Egyszer mondta Allie-nek meg nekem, hogy ha le kellett volna lőnie valakit, azt se tudta volna, merre lőjön. D. B. szerint a hadsereg éppannyira tele volt rohadt alakokkal, mint a náciké. Emlékszem, Allie egyszer megkérdezte, nem volt-e valami jó is abban, hogy megjárta a háborút, mert mégis ő író, és a háború adott egy csomó témát, amiről írni lehet, meg minden. Akkor elküldte Allie-t a baseballkesztyűjéért, és aztán megkérdezte tőle, ki a jobb háborús költő: Rupert Brooke vagy Emily Dickinson. Allie azt felelte, hogy Emily Dickinson. Én magam nem sokat tudok erről, nemigen olvasok verseket, de azt nagyon jól tudom, hogy megörülnék, ha be kellene vonulnom, és olyan alakokkal kellene állandóan együtt lennem, mint Ackley, Stradlater vagy Maurice, velük kellene menetelni, meg minden. Egyszer voltam cserkész, körülbelül egy hétig, de a végén már látni se bírtam az előttem menetelő tag nyakát. Állandóan azt kiabálták, hogy mindenki az előtte menetelő tag tarkóját nézze. Ha még egyszer háború talál lenni, esküszöm, jobb lesz, ha engem rögtön kiemelnek az elején, és odaállítanak a kivégzőosztag elé. Nem ellenkeznék. Most jut eszembe, D. B. rémesen utálta a háborút, és mégis azt mondta tavaly nyáron, hogy olvassam el a *Búcsú a fegyverektől*-t, mert olyan isteni. Ez az, amit nem értek. Úgy szerepel benne ez a Henry hadnagy, mint valami rendes tag, meg minden. Nem értem, hogy D. B., aki annyira utálta a hadsereget és a háborút, hogy tudott szeretni egy ilyen gennyes könyvet. Például nem értem, hogy lehet szeretni egy ilyen nyavalyás könyvet is, meg Ring Lardner könyvét is, meg *A nagy Gatsby*-t is, amiért annyira odavan. D. B. megsértődött, mikor mondtam, és azt felelte, túl fiatal vagyok ahhoz, hogy helyesen értékelhessek, de én nem hiszem. Mondtam, én szeretem Ring Lardnert és *A nagy Gatsby*-t, meg minden. Így is van. Döglöttem *A nagy Gatsby*-ért. Az öreg Gatsby. Rendes szivar. A falra kell mászni tőle. Egyébként örülök, hogy feltalálták az atombombát. Ha újra háború lenne, ráülnék egy atombombára. Önként jelentkeznék. Esküszöm, megtenném.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Ha nem lennél New York-i, hogy tudd: a Wicker bár egy rongyrázós hotelban, a Setonban van. Régen sokat jártam oda, ma már nem. Fokozatosan leszoktam róla. Általában rendkívül választékos helynek tartják, meg minden, de tulajdonképpen dőlnek oda a gennyes alakok. Fellép ott két francia baba, Tina és Janine, egy este átlag háromszor jönnek ki, zongoráznak és énekelnek. Illetőleg az egyik zongorázik, állati pocsekul, a másik meg énekel. A legtöbb szám vagy nagyon disznó, vagy franciául van. Az énekes, a Janine, először mindig belesusog abba a mikrofonba, ilyeneket például: „Én most szérétnék bémutatni égy kis számot önöknék fransziául. Egy franszia kislányról lesz szó, aki olyan nagy város kerül, mint mondjuk New York, és szérét bélé égy brokklini fiúba. Réméljük, tétszén fog.” Aztán megfelelő suttogás és pokoli bájolgás után elénekel valami zsibbasztó számot, félig franciául, félig angolul, és a sok gennyes hólyag majd megőrül a gyönyörűségtől. Ha elég soká ül ott az ember, és hallja őket tapsolni, meg minden, esküszöm, megundorodik az egész világtól. És a tulaj is olyan tetű alak. Állati, milyen sznob. Szóba se áll az emberrel, hacsak nem valami nagyfejű vagy híres ember, vagy mit tudom én, micsoda. De ha valami ilyesmi vagy, akkor még undorítóbban viselkedik. Akkor felugrik, odaszalad, és kedélyesen mosolyog, mintha állatian rendes fickó lenne, csak jobban ismerni kellene, és azt mondja: - Nos, mi újság Connecticutban? - vagy: - Mi újság Floridában? - Rémes hely, na, nem vicc. Én fokozatosan leszoktam róla.

Korán érkeztem. Felültem az egyik bárszékre - már nagy volt a nyomor - és rendeltem két whiskyt szódával, még mielőtt Luce feltűnt volna a láthatáron. A rendelésnél felálltam, hadd lássák, milyen magas vagyok, nehogy eszükbe jusson, hogy esetleg még nem vagyok nagykorú. Aztán figyeltem a sok genny alakot körülöttem egy darabig. Mellettem egy pali teljesen rászállt a nőjére, azt ismételtette neki, hogy milyen arisztokratikus keze van. Ez fájt! A bár másik vége tele volt buzikkal. Nem voltak tipikusan buzi pofák, nem volt túl hosszú hajuk, meg minden, de mégis látszott, hogy buzik. Végül megjelent Luce. Halálos egy szivar. Whootonban ő volt a korrepetitorom. De semmi egyebet nem tett, mint hogy szexuális dolgokról beszélt, néha késő éjszakáig, és mindig egy csomó más srác is ott volt a szobájában. Jól értett a nemi problémákhoz, főleg a perverzításokhoz. Sokat beszélt ilyen hátborzongató alakokról, akiknek birkákkal van viszonyuk, meg olyanokról, akik a kalapuk bélésébe női bugyit varrnak, meg minden. Aztán férfi és női buzikról. Luce minden buzit ismert az Egyesült Államokban. Csak meg kellett említeni valakit, akárkit, és ő rögtön megmondta, hogy az vagy nem. Néha egész hihetetlen volt, színészekről és hasonlókról mondta, hogy buzi. Nős is volt köztük, az istenfáját! Mindig kérdeztük: „Tényleg azt mondd, hogy Joe Blow buzi? Az a nagy, deltás pali, aki mindig gengsztert vagy cowboyt játszik?” „Hogyne” - felelte ilyenkor. Az volt a szavajárása, hogy „hogyne”. Szerinte az mindegy, ha nős is valaki. Meg hogy a világon a nős férfiaknak a fele buzi, csak még nem tudják. És azt is, hogy egyik napról a másikra át lehet változni, ha az emberen a stigmák mind megvannak. Jól begyullasztott minket akárhányszor. Folyton lestem, mikor leszek buzi. A röhejes az volt, hogy mindig arra gondoltam, biztos ő buzi. Folyton azt mondta: „Fogd meg ezt, mekkora!” - csupa libabőr lett az ember, ha végiment vele a sötét folyosón. És ha bement a vécébe, mindig nyitva hagyta az ajtót, és előadást tartott közben, amíg az ember a fogát mosta, vagy mit tudom én. Ez olyan buzi szokás. Tényleg. Ismertem egy-két igazi buzit az iskolában, azok csináltak ilyen hecceket. Ezért volt nekem Luce mindig gyanús. Egyébként nagyon intelligens tag volt. Tényleg.

Sose mondta, hogy szervusz, ha találkozott valakivel. Az első mondata az volt, mikor leült, hogy csak pár percig maradhat, mert randevúja van. Aztán egy száraz martinit rendelt. Külön mondta a mixernek, hogy jó száraz legyen, olajbogyó nélkül.

- Te, szereztem neked egy buzit - mondtam neki. - Ott van a bár másik végén. Most ne nézz oda. Neked őrizgettem.

- Bombajó. Látom, a régi maradtál, Caulfield. Mikor nő már be a fejed lágya?

Kicsit untattam. Tényleg. Ő viszont mulattatott engem. Egyszerűen az a fajta tag volt, aki engem mindig mulattat.

- Hogy állsz a nemi étellel? - érdeklődtem. Utálta az ilyen kérdéseket.

- Nyugi! Ülj veszteg és nyugi, az istenért!

- Halálnyugodt vagyok. Milyen a Columbián? Bírod?

- Hogyne bírnám. Ha nem bírnám, nem járnék oda. - Néha ő is meglehetősen unalmas volt.

- Mi a fő szakod? A perverzítások? - Már csak hülyültem.

- Ne játszd meg a hülyét, mert egyszer úgy maradsz!

- Csak húzlak. Ide figyelj, Luce! Te intelligens tag vagy. Szükségem van a tanácsodra. Rettenetes...

Belenyögött a pofámba. - Ide figyelj, Caulfield. Ha van kedved nyugodtan ülni és inni és békésen beszél...

- Jó, jó, rendben van. Nyugi. - Szemmel láthatóan nem akart komoly dolgokról beszélni. Ez a difi ezekkel az intelligens tagokkal. Komoly dolgokról nem akarnak beszélni, csak ha nekik van rá kedvük. Erre aztán elkezdtem általánosságokról beszélgetni.

- Na, nem vicc, hogy áll a nemi életed? Még mindig azzal a lánnyal jársz, akivel a whootoni időkben? Akinek olyan jó...

- Te jó ég, dehogy!

- Hogyan? Mi lett vele?

- Gőzöm sincs. Csak azt tudom, hogy azóta ordas nagy kurva lett.

- Ez nem valami rendes tőled. Ha már engedte magát, legalább ne beszélj róla így.

- Ó, istenem! Ez megint egy tipikus Caulfield-beszélgetés lesz? Szeretném előre tudni.

- Nem, de azzal együtt ez nem volt rendes tőled. Ha már engedte magát...

- Muszáj ebben az ocsmány témakörben maradni?

Nem szóltam semmit. Félttem, hogy felugrik és faképnél hagy, ha nem fogom be a szám. Mindössze rendeltem még egy whiskyt. Kedvem lett volna jól leszívni magam.

- Most kivel jársz? Van kedved beszélni róla?

- Úgyse ismered.

- Jó, de mégis ki az? Hátha.

- Vidéken él. Szobrásznő. Ha már éppen tudni akarod.

- Igazán? Komolyan? Hány éves?

- Én sose kérdeztem meg tőle, az istenért!

- Jó, de körülbelül.
 - Gondolom, nincs messze a negyventől.
 - A negyventől? Igazán? Te ezt szereted? Szereted az ilyen öregeket? - Csak azért faggattam, mert olyan sokat tud szexuális dolgokról, meg minden. Azon kevesek közé tartozott, akikről biztosan tudtam. Tizennégy éves korában vesztette el a szüzességét, Nantucketben. Tényleg.
 - Szeretem az érett nőket, ha ezt gondolod. Hogyne...
 - Ne mondd! Miért? Jobban tudnak, meg minden?
 - Ide figyelj! Tisztázzunk valamit. Ma nem vagyok hajlandó semmiféle tipikus Caulfield-kérdésre válaszolni. Az ördögbe is, mikor nő már be a fejed lágya?
- Egy darabig hallgattam. Ejtettem a témát egy időre. Aztán Luce rendelt még egy martinit. Azt mondta a pincérnek, hogy csinálja még sokkal szárazabbra.
- Ide figyelj! Mióta jársz vele? Ezzel a szobrász pipivel? - Ez tényleg érdekelt. - Már Whootonban is ismerted?
 - Szó sincs róla. Csak pár hónapja jött Amerikába.
 - Igazán? Hova való?
 - Sanghajba.
 - Nem vicc? Kínai?
 - Nyilván.
 - Ez már nem vicc! Te szereted ezt? Hogy kínai?
 - Nyilván.
 - Miért? Érdekelne, ez komolyan érdekelne.
 - Egyszerűen azért, mert a keleti filozófiát sokkal megnyugtatóbbnak tartom, mint a nyugatit. Ha tudni akarod.
 - Tényleg? Mit értesz a filozófián? A nemi életet, meg mindent? Úgy érted, hogy az Kínában jobb? Így érted?
 - Nem pont Kínában, az istenért! Keleten, azt mondtam. Feltétlenül folytatni akarod ezt a bárgyú beszélgetést?
 - Ide figyelj! Komolyan beszélek. Nem vicc. Miért jobb keleten?
 - Túl bonyolult lenne részletezni, az istenért. Egész egyszerűen náluk a szexualitás fiziológiailag és szellemileg is átélt élmény. De ha azt hiszed, hogy én...
 - Nekem is! Szerintem is, hogy is mondjam, fizikailag és szellemileg átélt élmény, meg minden. Tényleg. De persze attól függ, kivel csinálom. Ha valaki olyannal, aki nem...
 - Az istenit, Caulfield, ne üvöls! Ha nem tudod moderálni magad, jobb lesz, ha hagyjuk az egész...
 - Jól van, figyelj ide. - Begerjedtem, azért beszéltem hangosabban. Ha begerjedek, néha hangosabban beszélek. - Szóval úgy értem, hogy nem csinálhatja az ember akárkivel, nem minden lánnyal, akivel smárol, nem mindig sikerül az úgy. Neked igen?
 - Hagyjuk, jó?

- Jó, de figyelj ide! Vegyünk például téged és a kínai nőt. Mi olyan jó benne?

- Hagyjuk, mondtam már!

Kicsit túlságosan személyes vizekre eveztem. Éreztem. De éppen ez volt az egyik dolog, ami mindig bosszantott Luce-szal kapcsolatban. Ő elvárta Whootonban, hogy az ember a saját személyes ügyeit kiteregesse neki, hogy ez meg az pontosan hogy és mint volt, de ha más érdeklődött az ő személyes ügyei iránt, akkor megsértődött. Ezek az intelligens alakok nem szeretnek intelligensen beszélgetni, csak ha ők beszélnek egész idő alatt. És mindig azt akarják, hogy az ember abban a percben fogja be a pofáját, amikor ők befogják, és menjen vissza a saját szobájába, amikor ők visszamennek. Mikor Whootonban voltunk, Luce iszonyúan utálta, ténylegesen utálta, ha az ő szexuális előadásai után még ott maradtunk a szobában, és csámcsogtunk a témán. Mármint a többi srác meg én. Valaki más szobájában.

Ezt iszonyúan utálta. Azt akarta, hogy mindenki menjen vissza a saját szobájába, és kussoljon, ha már nem ő a központ. Az az igazság, hogy félt, hátha valaki még nála is klasszabbat tud mondani. Engem mulattatott a fiú.

- Lehet, hogy elmegyek Kínába. Egy lepra a nemi életem - mondtam.

- Ez természetes. Még éretlen vagy.

- Igen. Tényleg. Tudom. Tudod, mi a baj velem? Nem tudok begerjedni... úgy értem, igazán begerjedni... olyan lánnyal, akibe nem vagyok totál beleesve. Úgy értem ezt, hogy nekem nagyon szerelmesnek kell lennem. Ha nem, akkor nem kívánom eléggé, meg minden, a fene egye meg! Öregem, ez lövi el az én nemi életemet! Ilyen egy tetű nemi életet te még nem láttál.

- Ez természetes, az istenért. Megmondtam, mikor legutóbb találkoztunk, mi kell neked.

- Hogy menjek pszichoanalitikushoz, meg minden? - Ezt mondta legutóbb. Az apja pszichoanalitikus.

- Te is tudod, az istenért. Nem az én dolgom, hogy mit művelsz az életeddel.

Egy ideig hallgattam. Gondolkodtam.

- És tételezzük fel, hogy elmegyek az apádhoz, és kianalizáltatom magam, meg minden. Mit csinálhat? Szóval mit csinálna velem?

- Semmit se csinálna. Csak beszélne veled, és te beszélhetnél neki. Egyet érhet el: segít, hogy megismerd lelki formációd milyenségét.

- Mit?

- A lelki formációd. A lelki élet... Ide figyelj, nem tartok neked előadást a pszichológia alapjairól. Ha érdekel, hívd fel az apámat, és jelentsd be magad. Ha nem, nem. Nekem őszintén szólva tökmindegy.

A vállára tettem a kezem. Öregem, mulattatott a fiú. - Mondja valaki, hogy nem szép dolog a barátság. Igaz?

Az órájára nézett. - Tépnem kell - mondtam és felállt. - Örülök, hogy láttalak. - Intett a pincérnek, hogy hozza a számlát.

- Mondd, téged már kianalizált az apád? - kérdeztem, mielőtt még elhúzta volna a csíkot.

- Engem? Miért kérded?

- Csak úgy. Szóval igen? Igen?

- Nem egészen. Bizonyos fokig segített kifejleszteni az egyéniségemet, de teljes analízisre nem volt szükség. Miért kérdezed?

- Csak úgy. Érdekelt.

- Hát, fel a fejjel! - Letette a borravalót, meg minden, és indult.

- Csak még egyet igyál! Kérlek! Olyan pokolian egyedül vagyok! Nem vicc!

Azt mondta, nem teheti. Már így is elkésett. Aztán eltűnt.

Luce határozottan hervasztó, de fantasztikus szókinccse van. Neki volt Whootonban a legnagyobb szókinccse. Kipróbálták.

HUSZADIK FEJEZET

Ücsörögtem ott tovább, és zsibbadtra ittam magam, amíg vártam, hogy jöjjön Tina és Janine és énekeljenek, de nem jöttek. Egy buzi képű, hullámos hajú pali zongorázott, és egy új nő, valami Valencia énekelt. Egyáltalán nem volt jó, de mégis jobb, mint Tina és Janine, mert legalább belevaló számokat énekelt. Tőlem jobbra állt a zongora, Valencia meg pont az orrom előtt. Stíröltem, de megjátszotta, hogy észre sem veszi. Valószínűleg nem stíröltem volna, de hát teljesen el voltam ázva. Mikor befejezte, olyan gyorsan elhúzta a csíkot, hogy meg se tudtam hívni egy féldecire. Odahívtam a főpincért, mondtam, kérdezze meg Valenciát, meginna-e velem valamit. Azt mondta, jó, de biztos nem kérdezte meg. Az emberek soha nem adják át az üzeneteket.

Öregem, ott ücsörögtem abban az átkozott bárban legalább egyig, úgy berúgtam, mint egy ló. Alig bírtam a szememet egyenesbe tartani. Egyre vigyáztam csak, hogy ne legyek hangos, vagy mit tudom én. Nem szerettem volna, ha valaki felfigyel, és megkérdezi, hány éves vagyok. De öregem, alig bírtam egyenesen nézni. Mikor már igazán részeg voltam, akkor újra elkezdtem azt a baromságot a golyóval a hasamban. Én voltam az egyetlen a bárban, akinek golyó van a hasában. A kezemet a jakom alatt tartottam, a gyomromon, nehogy mindent összevérezzek, meg minden. Nem szerettem volna, ha észreveszik, hogy meg vagyok löve. Titkoltam, hogy meglőtt állat vagyok. Végül eszembe jutott, hogy felhívom Jane-t, megkérdem, otthon van-e már. Fizettem, meg minden. Aztán fölálltam a pult mellől, és kimentem a telefonfülkébe. A kezem állandóan a jakom alatt tartottam, nehogy elfolyjon a vérem. Öregem, tökrészeg voltam.

De mire beértem a telefonfülkébe, már nem volt hangulatom felhívni Jane-t. Az a gyanúm, túl részeg voltam. Erre mit csináltam? Felhívtam Sally Hayest.

Vagy hússzor kellett tárcsáznom, mire sikerült. Öregem, alig láttam.

- Helló! - üvöltöttem, mikor felvette végre valaki azt a nyomorult telefont. Persze, mert részeg voltam.

- Ki beszél? - kérdezte egy roppant hűvös női hang.

- Én, Holden Caulfield. Hadd beszéljek Sallyvel!

- Sally alszik. Itt Sally nagymamája beszél. Miért telefonálsz ilyen későn, Holden? Tudod, hány óra van?

- Naná. Én Sallyvel akarok beszélni. Nagyon fontos. Tessék adni.

- Sally alszik, fiatalember. Hívd fel holnap. Jó éjszakát.

- Keltse fel! Tessék felkelteni, na! Hé!

Másik hang szólt bele: - Holden, én vagyok. - Sally volt. - Mi az a nagyon fontos?

- Sally? Te vagy?

- Igen. Ne ordíts. Részeg vagy?

- Naná. Ide figyelj! Ide figyelj, hé! Átjövök karácsonykor, jó? Feldíszítem azt az istenverte fát neked. Jó? Jó? Hé! Sally!

- Jó. Te részeg vagy. Most menj és feküdj le! Hol vagy? És kivel?

- Sally, átjövök és feldíszítem azt a fát neked, jó? Jó? Hé!

- Jó. De most menj és feküdj le! Hol vagy? És kivel?
- Senkivel. Én magam és én. - Öregem, tökrészeg voltam! Még mindig fogtam a belem. - Kikészítettek. A könyörtelen csőcselék kikészített. Érted? Sally, érted?
- Nem értem. Most menj, feküdj le. Le kell tennem a kagylót. Hívj fel holnap!
- Hé! Sally! Akarod, hogy feldíszítsem azt a fát neked? Akarod? Mi?
- Igen. Jó éjszakát! Menj haza, és feküdj le! Letette.
- Jó éjszakát. Jó éjszakát. Kicsi Sally. Sally, drága kis szerelmem.

El bírod képzelni, milyen részeg voltam? Aztán én is letettem a kagylót. Gondoltam, hogy éppen akkor ért haza valami randevúról. Magam elé képzeltem a Luntokkal, meg minden, mindenfelé, meg azzal az andoveri fickóval. Elképzeltem, hogy mind egy csésze teában úsznak, álbölcsességeket mondanak egymásnak, kedvesek, és persze mind megjátsszák magukat. Istenemre, már meg is bántam, hogy felhívtam! Tisztára bezsongok, ha részeg vagyok.

Egy darabig még maradtam abban az átok telefonfülkében. A telefonba kapaszkodtam, nem bírtam kimenni. Nem éreztem magam valami acélosan, az igazat megvallva. Végül aztán mégis kikecmeregtem, és átmentem a férfivécébe, támoltyogtam, mint egy hülye. Az egyik kagylót megtöltöttem hideg vízzel, és belenyomtam a fejem egészen fülig. Nem törültem meg, hagytam csöpögni. Aztán leültem az ablak alatt a fűtőtestre. Jó volt, meleg. Jólesett, mert istentelenül vacogott a fogam. Érdekes, részegen mindig pokolian reszketek.

Nem volt más dolgom, ültem a fűtőtesten, és számoltam a padlón a fehér kockákat. Kezdtem izzadni. Legalább öt liter víz csurgott le a nyakamon, csuromvíz lett a gallérom, a nyakken-dőm, meg minden, de nem izgatott. Túl részeg voltam ahhoz, hogy valami is izgasson. Aztán nemsokára a zongorista, az a hullámos hajú, buzi külsejű tag jött be, aki Valenciát kísérté, hogy megkefélje az aranyfürtjeit. Kicsit beszélgettünk, míg fésülködött, bár nem volt valami fenemód barátságos.

- Hé! Beszélsz Valenciával, ha visszamész a bárba?

- Roppant nagy a valószínűsége.

Szellemes barom. Én mindig szellemes barmokkal akadok össze.

- Ide figyelj, add át neki üdvözetemet. Kérdezd meg, hogy az az átkozott pincér átadta-e az üzenetemet, jó?

- Miért nem mész haza, apafej? Hány éves vagy te tulajdonképpen?

- Nyolcvanhat. Ide figyelj, add át neki üdvözetemet. Jó?

- Mért nem mész haza, apafej?

- Nem rólam van szó, ugye? Öregem, te aztán fenemód tudsz zongorázni. - Hízelegtem neki. Rohadtul zongorázott, ha tudni akarod az igazat. - A rádióba kéne menned. Egy ilyen szép gyerek, mint te. Micsoda aranyfürtök! Kell egy menedzser?

- Menj haza, apafej, légy jó fiú, dobd be a szunyát.

- Nincs hova mennem. Nem vicc. Kell egy menedzser?

Nem felelt, csak kiment. Már megkefélte a haját és megigazította, meg minden, aztán kiment. Mint Stradlater. Ezek a szépfiúk mind egyformák. Ha megkefélék az átkozott hajukat, akkor már csinálnak a fejedre.

Mikor végre leszálltam a fűtőtestről, és kimentem a ruhatárba, már bögtém. Nem tudom, miért, de bögtém. Gondolom, azért, mert olyan átkozottul lehangolt és magányos voltam. A ruhatárban meg nem találtam azt az átkozott számot. De a ruhatárolány irtó rendes volt, azzal együtt ideadta a kabátomat és a lemezt, az *Egérfogak*-at: még mindig nálam volt. Adtam neki egy dollárt, mert ilyen rendes, de nem fogadta el. Csak azt hajtogatta, hogy menjek haza, és feküdjek le. Próbáltam megbeszélni vele egy randevút, mikor befejezi a munkát, de nem volt hajlandó. Azt mondta, az anyám lehetne, meg minden. Megmutattam neki az ősz hajamat, és azt mondtam, hogy negyvenkét éves vagyok, persze csak hülyültem. Mindenesetre kedves volt. A piros szarvaslövő sapkám is megmutattam. Komálta. Felvétette velem, mielőtt kimentem, mert a hajamból még mindig csepegett a víz. Belevaló nő.

Kinn, a szabad levegőn már nem éreztem magam annyira részegnek, de megint állatian hideg volt, pokolian vacogott a fogam. Elballagtam a Madison Avenue-ig, vártam a buszt. Alig maradt dohányom, meg kellett gondolni a taxit, meg minden. Buszra szállni viszont nem volt kanalam. Azonkívül azt se tudtam, hova menjek. Ezért aztán a park felé indultam. Gondoltam, elmegyek ahhoz a kis tóhoz, és megnézem, mi az istent csinálnak a kacsák, és hogy egyáltalán ott vannak-e. Mert az volt a helyzet, hogy még mindig nem tudtam, hogy ott vannak-e, vagy hol vannak. A park nem volt messze, és különben se volt határozott célom, még azt se tudtam, hol fogok aludni, azért mentem gyalog. Nem voltam fáradt, vagy mit tudom én. Csak pokolian hervadt.

Aztán valami rettenetes történt, pontosan mikor a parkba értem. Leejtettem Phoebe lemezét. Vagy ötven darabra tört. Pedig egy nagy borítékban volt, meg minden, mégis összetört. Majdnem elsírtam magam, olyan iszonyú érzés volt, de aztán csak annyit csináltam, hogy kivettem a darabokat a borítékból, és betettem a kabátzsebembe. Semmire se volt jó, de nem volt szívem eldobni. Aztán bementem a parkba. Öregem, ott azután sötét volt.

Világéletemben New Yorkban laktam, a Central Parkot ismerem, mint a tenyeremet, mert srác koromban ott görkoriztam meg bringáztam, de akkor, éjszaka, állati nehezen találtam meg a tavat. Pontosán tudtam, hol van, a park déli részén, meg minden, mégse találtam. Részegebb lehettem, mint gondoltam. Csak mentem, mentem, és egyre sötétebb és kísértetiesebb lett. És egész idő alatt egy lélekkel se találkoztam. Még jó, hogy nem. Nyilván frászt kaptam volna. Aztán végre megtaláltam a tavat. Félig jég fedte, félig nem, de kacsát sehol se láttam. Körüljártam azt az átok tavat, egyszer majdnem belecsúsztam, de egyetlen kacsát sem találtam. Gondoltam, hátha valahol a közelben vannak, talán alszanak a víz szélén a fűvön, meg minden. Így csúsztam majdnem bele. Mégse találtam egyet se.

Végül letelepedtem egy padra, ahol nem volt olyan átkozottul sötét. Öregem, még mindig remegtem, és hátul a hajam tele lett kis jégcsapokkal, hiába volt rajtam sapka. Ez aggasztott. Arra gondoltam, biztos tüdőgyulladást kapok és meghalok. Elképzeltem a rengeteg embert, aki kimegy majd a temetésemre, meg minden. A nagyapám Detroitból, aki mindig hangosan olvassa az utcanéveket, ha buszon megy vele az ember, és a nagynénik - legalább ötven nagynénim van - és az összes tetű unokatestvérem. Micsoda tömeg lenne! Mikor Allie meghalt, akkor is mind eljöttek, az egész hülye retyerutya. Van egy ostoba, örökké taknyos nagynénim, az egyre csak azt hajtogatta, hogy milyen békésen fekszik. D. B. mesélte. Én nem voltam ott, még a kórházban feküdtem. Be kellett mennem, mert összevagdaltam a kezem. Szóval féltem, hogy tüdőgyulladást kapok ezekkel a jégcsapokkal a hajamon, és kinyíffanak. Fenemód sajnáltam az apámat meg az anyámat. Főleg az anyámat, mert még Allie-t se heverte ki. Magam elé képzeltem, ahogy nem tudja, mit kezdjen a ruháimmal, a tornafelszerelésemmel, meg minden. Még jó, hogy Phoebe-t biztosan nem engedi el a temetésemre, hisz még olyan kicsi. Ez még az egyetlen vigasztaló. Aztán arra a hülye nagy retyerutyára gondoltam,

hogy bedugnak a temetőbe, ráteszik a nevem a sírra, meg minden. Körül csupa kinyíffant ürge. Öregem, ha az ember hull, akkor igazán gondoskodnak róla, hogy egy helyben maradjon. Ha tényleg meghalok egyszer, remélem, valakinek csak lesz annyi esze, hogy bedobjon egy folyóba, vagy mit tudom én. Mindent, csak ne egy nyavalyás temetőbe. Jönnek vasárnap, egy csomó virágot tesznek az ember hasára, meg ehhez hasonló baromságok. Kinek kell virág, ha egyszer már hull? Senkinek.

Ha szép idő van, a szüleim gyakran kimennek a jó öreg Allie sírjához, és visznek virágot. Egyszer-kétszer elmentem velük, de aztán beszüntettem. Először is rossz volt abban a hülye temetőben látni Allie-t. Hogy körül a halottak, sírkövek, meg minden. Ha süt a nap, még nem is olyan rémes, de kétszer - kétszer! - akkor voltunk kinn, mikor éppen esni kezdett. Iszonyú volt. Esett az eső a sírjára, esett a füre a hasán. Mindenre esett. A látogatók mind ész nélkül rohantak a kocsijukhoz. Ez az, amitől majdnem kiborultam. A látogatók elszaladhatnak a kocsijukhoz, bekapcsolhatják a rádiót, meg minden, aztán elmehetnek valami jó helyre ebédelni - mindenki, csak Allie nem. Ezt nem bírtam elviselni. Tudom, hogy csak a teste van a temetőben, a lelke az égben van, meg a többi link sódert is, mégse bírtam elviselni. Bár ne lenne ott. Te nem ismerted Allie-t. Ha ismerted volna, értenéd, mit gondolok. Ha süt a nap, nem olyan rossz, de a nap csak akkor süt ki, amikor akar.

Aztán később, csak azért, hogy eltereljem a gondolataimat a tüdőgyulladásról, meg mindenről, elővettem a pénzem, és megszámloltam az utcai lámpa nyomor fényénél. Összviessz öt negyeddollár és tíz cent maradt. Öregem, egy vagyont vertem el Pencey óta. Aztán lementem a tóhoz, és a huszonöt centesekkel meg a tízcentesekkel kezdtem a jégen pilinckázni. Nem tudom, miért, csak csináltam. Talán azt hittem, eltereli a gondolataimat a tüdőgyulladásról meg a halálról. De nem telerel el.

Azon kezdtem gondolkodni, mit érezne Phoebe, ha tüdőgyulladást kapnék és meghalnék. Gyerekes dolog ilyesmin gondolkodni, mégse bírtam abbahagyni. Piszokul érezné magát, ha valami ilyesmi történne. Nagyon szeret. Nagyon vonzódik hozzám. Tényleg. Szóval nem bírtam másra gondolni, ezért aztán végül elhatároztam magam. Arra az elhatározásra jutottam, hogy legjobb lesz titokban hazamenni, és meglátogatni Phoebét, ha már úgyis meghalok, meg minden. Volt kulcsom, és már végig is gondoltam, hogy surranok be a lakásba, állati csendesen, meg minden, és egy kicsit eldumálok Phoebével. Az egyetlen, ami aggasztott, a külső ajtó. Állatian nyikorog. A ház irtó régi, és a gondnok lusta disznó, minden nyikorog meg zörög. Attól féltem, hogy a szüleim meghallják, amint beosonok. Azzal együtt úgy határoztam, hogy megpróbálom.

Szedtem a pálcáim kifelé a parkból, és elindultam hazafelé. Végig gyalog tettem meg az utat. Nem volt túl messze, és nem voltam már se fáradt, se részeg. Csak nagyon hideg volt, és senki se járt az utcán.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Évekre visszamenően a legnagyobb mázli, hogy nem Pete, a rendes liftes volt szolgálatban akkor éjjel. Valami új alak volt, akit ezelőtt sose láttam. Úgy gondoltam, ha nem szaladok pont bele a szüleimbe, meg minden, akkor tudok beszélni Phoebével, aztán elhúzó a csíkot, és a kutya se tudja, hogy ott jártam. Tényleg fantasztikus mázlim volt. És hogy még nagyobb legyen, az új liftes meglehetősen ostoba volt. Azt mondtam neki, teljesen közömbös hangon, hogy vigyen fel Dicksteinékhez. Dicksteinék laktak a másik lakásban a mi emeletünkön. Aztán levettem a szarvaslövő sapkám, nehogy gyanús legyek, és úgy ugrottam be a liftbe, mint akinek nagyon sürgős.

Becsukta a liftajtókat, meg minden, már indulhattunk volna, amikor hirtelen azt mondja: - Nincsenek otthon a Dicksteinék. A tizennegyedikén vannak egy partyn.

- Nem baj - mondom -, majd megvárom őket. Az unokaöccsük vagyok.

Ostobán és gyanakvóan mért végig. - Jobb lenne, ha lent várna.

- Szívesen, igazán szívesen, de rossz a lábam. Egy bizonyos helyzetben kell tartani. Azt hiszem, jobb lenne, ha az ajtó előtt ülnék le, azon a széken.

Nem értette, mi a fenét beszélek, ezért csak annyit felelt:

- Ja! - és felvitt. Nem is rossz, öregem! Sőt, állati röhejes! Csak valami olyat kell mondani, amit senki se ért, és akkor mindenki megteszi, amit az ember akar.

A mi emeletünkön szálltam ki, sántítottam, mint egy örült, és a Dicksteinék felé indultam. Aztán, mikor hallottam, hogy a liftajtó becsapódott, megfordultam, és átsétáltam a mi oldalunkra. Már egészen jól éreztem magam, elmúlt a részegség. Elővettem a kulcsot, és pokoli halkán kinyitottam az ajtót. Aztán nagyon-nagyon óvatosan bementem és becsuktam. Tulajdonképpen tolvajnak kellett volna mennem.

Pokoli sötét volt a hallban, és persze villanyt nem gyújthattam. Vigyázni kellett, nehogy neki-menjek valaminek, és zajt csapjak. Azzal együtt mindjárt megéreztem, hogy otthon vagyok. Nálunk a hallban van valami olyan szag, ami sehol máshol nincs. Nem tudom, mi a fene lehet. Nem is karfiol, nem is parfüm, nem tudom, mi a fene, de az ember érzi, hogy otthon van. Levettem a kabátomat, és be akartam akasztani az előszobaszekrénybe. Tele volt vállfákkal, és örülten zörögtek, mikor kinyitottam az ajtót, inkább hagytam hát. Aztán nagyon-nagyon lassan elindultam Phoebe szobája felé. Azt tudtam, hogy a szobalány nem hallhat meg, mert csak az egyik füle jó. A bátyja szalmaszálat dugott a másikba még gyerekkorában, egyszer mesélte. Szóval elég süket volt, meg minden. De a szüleim, főleg anyám! Olyan fülük van, mint valami rendőr-kutyának. Szóval nagyon-nagyon óvatosan osontam el az ajtajuk előtt. Még a lélegzetem is visszafojtottam. Az apám fejéhez vágatsz egy széket, akkor se ébred fel, de az anyám! Nem kell más, csak elköhintsem magam valahol Szibériában, és meghallja. Pokolian ideges. Fél éjszaka fenn van és cigarettázik.

Végül kábé egy óra múlva jutottam el Phoebe szobájáig. Üres volt. Erről megfeledkeztem. Arról, hogy ha D. B. Hollywoodban van vagy másutt, akkor Phoebe az ő szobájában alszik. Szereti, mert az a legnagyobb szoba. Meg azért is, mert van benne egy böhm nagy íróasztal, amit D. B. valami alkoholista nőtől vett Philadelphiában, meg egy óriási ágy, de legalább tíz kilométer széles és tíz kilométer hosszú. Azt nem tudom, hol szerezte. Szóval Phoebe szeret D. B. szobájában aludni, ha D. B. nincs otthon, és D. B. megengedi neki. Látni kell, ahogy a leckéjét csinálja annál a böhm asztalnál. Az is majdnem akkora, mint az ágy. Szinte ki se

látszik, mikor a leckéjét írja. Épp azt szereti benne. Azt mondja, azért nem bírja a saját szobáját, mert túl kicsi. Azt mondja, szeret terjeszkedni. Ettől a falra mászom! Mit tud ő terjeszkedni? Semmit.

Szóval pokoli halkán belopakodtam D. B. szobájába, és meggyújtottam a lámpát az íróasztalon. Phoebe nem ébredt fel. Meggyújtottam a lámpát, és egy darabig figyeltem, ahogy ott fekszik és alszik. Az arcát majdnem egészen a párnába fúrta, a szája egész nyitva volt. Vicces. A felnőttek iszonyúan rondák, ha tátott szájjal alszanak, a gyerekek nem. A gyerekek klasszak. Összenyalazhatják a párnát, és még akkor is klasszak.

Körüljártam a szobát, állati halkán, meg minden, és megnézegettem a holmikat. Istenien éreztem magam, a változatosság kedvéért. Már azt se éreztem, hogy tüdőgyulladásom lesz, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak jól éreztem magam, a változatosság kedvéért. Az ágy mellett a széken voltak Phoebe ruhái. Phoebe irtó rendes, ahhoz képest, hogy még gyerek. Nem dobálja csak úgy oda a holmiját, mint más gyerekek. Egyáltalán nem trehány. A szék hátára akasztotta a kiskabátját, amit ahhoz a rozsdabarna ruhájához vett neki az anyám Kanadában, a blúzt és a többi holmit meg a szék elejére. A cipője és harisnya a padlón volt, pontosan a szék alatt, pontosan egymás mellett. A cipőt még nem láttam. Új lehetett. Sötétbarna papucscipő, kicsit hasonló az enyémhez, irtó jól megy ahhoz a kanadai ruhához. Az anyám nagyon jól öltözteti Phoebét. Tényleg. Bizonyos dolgokban fantasztikusan jó ízlése van. Korcsolyát vagy ilyesmit nem tud venni, de ruhát, azt igen, abban tökéletes. Phoebén mindig van valami, amitől kiborulok. Mert nézd csak meg a gyerekeket, még ha gazdagok is a szülők, meg minden, rendszerint iszonyú ruhákban járnak. Szeretném, ha látnád Phoebét abban a ruhában, amit az anyám Kanadában vett neki. Nem vicc.

Leültem D. B. íróasztalára, és nézegettem a holmikat. Nagyrészt Phoebe iskolai holmija volt, meg minden. Főleg könyvek. A legfelsőnek a címe: *Játék a számtan*. Kinyitottam és bele-néztem. Phoebe ezt írta bele:

Phoebe Weatherfield Caulfield
4 B-I

Meg kell döglenni! A második neve Josephine, az istenért, nem Weatherfield. Csak ki nem állhatja. Ahányszor találkozunk, mindig valami új pótnéve van.

A számtan alatt volt a földrajz, a földrajz alatt a helyesírás. Phoebe nagyon jó helyesíró. A többi tárgyban is jó, de a legjobb helyesírásban. Aztán, a helyesírás alatt, egy csomó jegyzet-füzet. Legalább ötezer jegyzetfüzete van. Még nem láttál olyan gyereket, akinek ennyi jegyzetfüzete van. Kinyitottam a legfelsőt. Ez volt az első oldalon:

Bernice, találkozunk a szünetben, valami nagyon fontosat akarok mondani.

Ennyi volt az első oldalon. A következőn:

Miért van Délkelet-Alaszkában annyi konzervgyár?

Mert sok a lazac.

Miért vannak értékes erdői?

Mert nagyon jó az éghajlata.

Mit tett a kormány azért, hogy megkönnyítse az alaszkai eszkimók életét?

Nézd át holnapra!!!

Phoebe Weatherfield Caulfield

Phoebe Weatherfield Caulfield

Phoebe W. Caulfield

Phoebe Weatherfield Caulfield úr.

Add tovább Shirleynek!!!

Shirley, te azt mondtad, hogy Iker vagy, pedig csak Bika vagy, hozz magaddal korcsolyát, ha átjössz.

Ott ültem D. B. íróasztalán, és kiolvastam az egész jegyzetfüzetet. Nem tartott soká, ilyesmit könnyen olvasok, ilyen gyerekfüzetet, Phoebéét vagy akárkiét, akár egész nap és egész éjjel. A falra mászom az ilyen füzetektől. Aztán újra rágyújtottam. Az utolsó cigarettám volt. Legalább három dobozzal szívtam el aznap. Végül felébresztettem Phoebét. Nem ücsöröghettem el az egész életemet azon az asztalon, meg aztán féltem, hátha a szüleim bejönnek hirtelen, legalább egy kicsit akartam vele dumálni addig. Szóval felébresztettem.

Nagyon könnyen ébred. Úgy értem, nem kell ordítani vele, vagy mit tudom én, csak oda kell ülni az ágya szélére, és azt kell mondani: - Ébredj fel, Phoebe! - és bang! már ébren is van.

- Holden! - mondta mindjárt. Átölelt, meg minden. Rém ragaszkodó. Úgy értem, nagyon ragaszkodó ahhoz képest, hogy még csak gyerek. Néha még túl ragaszkodó is. Egy kicsit megcsókoltam, aztán azt mondta: - Mikor jöttél haza? - Frankóra örült nekem. Láttam rajta.

- Ne olyan hangosan! Most, az előbb. Hogy vagy egyébként?

- Jól. Megkaptad a levelem? Írtam neked egy ötoldalas...

- Meg, de ne olyan hangosan. Kösz.

Írt nekem, de válaszolni már nem tudtam. Az egész a színdarabról szólt, amiben majd az iskolában szerepel. Azt írta, péntekre ne csináljak programot, hogy megnézhessem.

- Hogy megy a darab? Mi is a címe, mit írtál?

- *Karácsonyi látványosság amerikaiaknak*. Vacak, de én vagyok Benedict Arnold, a Függetlenségi Háború áruló tábornoka. Nekem van a legnagyobb szerepem. - Öregem, teljesen felébredt. Mindig begerjed, ha ilyesmiről magyaráz. - Akkor kezdődik, amikor haldoklik. És jön egy szellem karácsony este, és megkérdezi, szégyellem-e magam, meg ilyesmiket. Tudod. Mert elárultam a hazát, meg minden. Eljössz? - Közben már ülő helyzetbe evickélte föl magát.

- Erről írtam a levélben is. Ugye, eljössz?

- Persze. Eljövök, feltétlenül eljövök.

- Apu nem jöhet. Kaliforniába kell repülnie. - Öregem, teljesen felébredt. Két másodperc alatt teljesen felébredt. Ült, vagyis félig-meddig térdelt az ágyban, és fogta a kezem. - Ide figyelj. Anyu azt mondta, szerdán jössz haza. Szerdát mondott.

- Előbb jöttem. Ne olyan hangosan, mindenkit felversz.

- Hány óra van? Anyu azt mondta, hogy nagyon későn jönnek haza. Norwalkba mentek valami estélyre. Találd ki, mit csináltam ma délután. Micsoda filmet láttam! Találd ki!

- Nem tudom. Ide figyelj. Nem mondták meg, mikor...

- *A doktor*. Ezt csak a Lister Alapítványban adták. Csak egy napig, csak ma. Egy orvosról szól, Kentuckyban, aki rászorítja a pokrócot egy nyomorék gyerek arcára, aki még járni se tud, meg minden. Aztán börtönbe csukják, meg minden. Isteni volt!

- Figyelj ide egy percre. Nem mondták meg, mikor...

- És aztán sajnálta a dolgot. A doktor. Azt, hogy rászorította a pokrócot, és fojtogatta. Aztán életfogytiglani börtönre ítélik, de a gyerek, akinek a fejére a takarót szorította, mindig meglátogatja, és köszöni, amit tett. Szánalomból lett gyilkos. De tudja, hogy megérdemli a

börtönt, mert az orvos nem vehet el semmit az Istentől. Az egyik osztálytársam mamája vitt el minket, Alice Hombergé. Ő a legeslegjobb barátnőm. Ő az egyetlen lány az egész...

- Állj meg már egy percre, jó? Kérdeztem valamit. Megmondták, mikorra érnek haza vagy nem?

- Nem, de jó későn. Kocsin mentek, hogy ne kelljen a vonat miatt izgulni. Már rádió is van a kocsinkban! Csak anyu azt mondta, nem szabad kinyitni, ha nagy a forgalom.

Lassan kezdtem megnyugodni. Úgy értem, már nem izgatott, elkapnak-e itthon vagy sem. Számoltam vele. Ha elkapnak, hát elkapnak.

Látnod kellett volna Phoebét. Kék pizsamában volt, a gallérján piros elefántok. Megőrül az elefántokért.

- Szóval jó film volt?

- Isteni, csak az volt a rossz, hogy Alice náthás, és a mamája folyton azt kérdezgette, hogy van. A film közben. Mindig valami fontos rész kellős közepén áthajolt előttem, és megkérdezte Alice-t, hogy érzi magát. Az idegeimre ment!

Aztán elmondtam neki a lemezt. - Ide figyelj, vettem neked egy lemezt, de útközben összetört.

- Elővettem a darabokat a kabátzsebemből, és megmutattam neki. - Részeg voltam.

- Add ide a darabokat, megmentem őket. - Mindjárt ki is vette a kezemből, és betette az éjjeliszekrénye fiókjába. A falra kell mászni tőle.

- D. B. hazajön karácsonyra? - kérdeztem.

- Talán igen, talán nem. Anyu mondta. Az attól függ. Lehet, hogy kénytelen Hollywoodban maradni, filmet ír az amerikai tengerészeti városáról.

- Annapolisról? Te jóisten!

- Szerelmi történet, meg minden. Mit gondolsz, ki játssza? Melyik sztár? Találd ki!

- Nem érdekel. Annapolis, uramisten! Mit tud D. B. Annapolisról, az istenért? Mi köze van neki ezekhez a történetekhez, amiket ír? - Öregem, az ilyesmi kiborít. Az az átkozott Hollywood! - Mit csináltál a karoddal? - Mafla nagy tapasz volt a könyökén. Észrevettem, mert ujjatlan a pizsamája.

- Egy fiú az osztályunkból, Curtis Weintraub lelökött a parkban a lépcsőn. Akarod látni? - Kezdte rángatni lefelé a nagy mafla tapaszt.

- Hagyd. Miért lökött le a lépcsőn?

- Nem tudom. Azt hiszem, gyűlöl. Az a másik lány, Selma Atterbury meg én összetintáztuk a viharkabátját.

- Nem valami rendes dolog. Mi vagy te? Gyerek?

- Nem, de a parkban mindig mindenhova utánam mászkál, állandóan követ. Az idegeimre megy!

- Biztos szeret. Ez még nem ok arra, hogy összetintázd a...

- Nem akarom, hogy szeressen - mondta, aztán olyan furcsán nézett rám. - Holden, miért nem szerdán jöttél?

- Mi?

Öregem, Phoebét hiúzszemmel kell figyelni. Ha azt hiszed, hogy nincs esze neki, akkor hülye vagy.

- Miért nem szerdán jöttél? Csak nem csaptak ki?

- Mondtam, elengedtek előbb. Elengedték az egész...

- De téged kicsaptak! Kicsaptak! - Aztán belevágott ököllel a lábamba. Irtó vad tud lenni, ha akar. - Kicsaptak! Jaj, Holden! - A kezét a szája elé kapta, meg minden. Néha marhára begerjed, mondhatom, marhára.

- Ki mondta, hogy kicsaptak? Senki se...

- Kicsaptak! Kicsaptak! - Aztán újra belém boksolt. Ha azt hiszed, hogy nem fáj, akkor hülye vagy. - Apa megöl! - Aztán hasra fordult, és a fejére húzta a párnát. Ezt gyakran csinálja. Néha tiszta örült.

- Hagyd már abba. Senki se öl meg. Senki se... Hé, Phoebe, vedd már le azt a vacakot a fejedről! Senki se öl meg.

Nem vette le. Lehetetlen rávenni valamire, amit nem akar. Egyre azt hajtogatta, hogy: - Apa megöl! - de alig lehetett érteni attól az átkozott párnától.

- Senki se öl meg. Gondolkodj már egy kicsit. Először is elmegyek. Szerzek állást valahol, valami farmon, vagy mit tudom én, egy időre. Ismerek egy tagot, akinek a nagyapja farmer Coloradóban. Ott kaphatok állást. De veled tartom majd a kapcsolatot akkor is, ha elmegyek. Hé! Vedd már le azt a vacakot a fejedről! Hé, Phoebe! Na, kérlek, nem vennéd le?

Nem vette le. Próbáltam lehúzni, de pokolian erős. Egészen belefárad az ember, ha verekszik vele. Öregem, ha ő ott akarja tartani a párnát, akkor ott is tartja.

- Phoebe, kérlek! Na, gyere már elő, na, Weatherfield, gyere elő! - ezt hajtogattam.

Nem jött elő. Néha nem lehet vele okosan beszélni. Végül is felálltam, és átmentem a nappaliba. Kivettem egy pár bagót az asztalon levő dobozból, és zsebre vágtam. Totál kivoltam.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mire visszajöttem, levette a párnát a fejről. Tudtam előre. De még mindig nem nézett rám, pedig a hátán feküdt. Mikor leültem az ágya szélére, elfordította azt a hülye fejét. Egyszerűen kiközösített, mint a törözők Penceyben, mikor azokat a rohadék töröket a földalattin hagytam.

- Mi van Hazel Weatherfielddel? Írod még az elbeszéléseket róla? Amit küldtél, az benne van a bőröndömben, lenn az állomáson. Nagyon klassz!

- Apu megöl!

Öregem, ha valamit a fejébe vesz, akkor azt igazán a fejébe veszi.

- Nem öl meg. A legrosszabb esetben elkalapál, aztán bead abba az átok katonaiskolába. Ennyi az egész. És ott kezdődik, hogy nem leszek kéznél. Elmegyek. Valószínűleg... Coloradóba, egy farmra.

- Ne röhögtesd! Még lovagolni se tudsz!

- Ki nem tud? Én tudok. Mint a vöcsök. Arra két perc alatt megtanítják az embert. Ne piszkáld már! - A ragtapaszt piszkálta a karján. - Ki vágta le a hajadat? - Akkor vettem észre, milyen hülyén vágta le a haját. Túl rövidre.

- Nem tartozik rád! - Néha nagyon epés. Marhára epés tud lenni. - Szóval megint minden tantárgyból megbuktál? - kérdezte nagyon epésen. Bizonyos szempontból vicces volt. Néha úgy beszél, mint valami hülye tanár, pedig még gyerek.

- Nem. Angolból átmentem. - Aztán csak úgy heccből belecsíptem a fenekébe. Olyan volt, mint egy hajó a szélben, ahogy ott feküdt az oldalán. Szinte alig volt feneke. Nem csíptem erősen, mégis rá akart ütni a kezemre, de eltévesztette.

Aztán hirtelen azt mondta: - Miért csináltad ezt? - Úgy értette, miért mondtam be már megint az unalmast. Állatian lehangoló volt, ahogy ezt mondta.

- Istenem, Phoebe, ne kérdezz! Torkig vagyok, mindenki ezt kérdezi. Millió oka van. Az egyik legrosszabb iskola, ahova jártam. Tele genny alakokkal, meg piszok alakokkal. Az életben még annyi piszok alakot nem láttál. Például ha kanmuri volt valamelyik szobában, és az ember be akart menni, nem engedték be, mintha valami hülye, pattanásos alak lett volna. Mindig bezárták az ajtót az ember orra előtt. És volt az az istenverte titkos diákszövetség. Sajnos, túl gyáva voltam ahhoz, hogy ne lépjek be. Volt egy pattanásos, halálunalmas tag, Robert Ackley, ő is be akart lépni, és hiába akart, nem engedték. Csak azért nem, mert unalmas és pattanásos. Még beszélni is utálok róla. Rohadt iskola volt. Hidd el.

Phoebe nem szólt egy szót se, de figyelt. A tarkójáról láttam, hogy figyel. Mindig figyel, ha az ember beszél hozzá. És ami különös, legtöbbször meg is érti, amit az ember mond. Komolyan megérti.

Azzal együtt még mindig Penceyről beszéltem. Valahogy nem bírtam abbahagyni.

- Még az az egy-két rendes tanár is állandóan megjátszotta magát. Volt egy öreg mókus, Mr. Spencer. A felesége mindig forró csokoládét adott, meg minden. Igazán rendesek voltak. De csak láttad volna, mikor az a Thurmer, a diri, bejött a történelmi előadóba, és hátul leült. Mindig bejött kábé félórára, és hátul ült le, mintha inkognitóban lenne. Aztán egy idő múlva félbeszakította Spencert, és elsütögette a szakállas vicceit. A vén Spencer meg halálra vigyo-

rogtta és röhögte magát, mintha Thurmer legalábbis valami császár lett volna, vagy mit tudom én, mi az isten...

- Ne káromkodj annyit!

- Téged is megütött volna a guta, az istenit! Aztán a veteránok napja. Veteránok napját is rendeztek. Mindenki, aki 1776 óta Penceyben élt, eljött, és ott császarkált föl-alá a feleségével és a gyerekeivel. Volt egy öreg pacák, de legalább ötvenéves, azt látni kellett volna. Bejött a szobánkba, kopogott, és megkérdezte, használhatja-e a fürdőszobát. A fürdőszoba a folyosó végén van, nem értettem, mi a francnak kell ezt tőlünk megkérdezni. Tudod, mit mondott? Azt mondta, kíváncsi, megvan-e még a monogramja a vécéajtón. Tudniillik belevészte a barom a monogramját az egyik vécéajtóba, de vagy kilencven évvel ezelőtt, és kíváncsi volt, ott van-e még. Erre a szobatársam meg én elballagtunk vele a fürdőszobába, meg minden, és végig kellett élveznünk, amíg kiolvasta az összes vécéajtót. Közben arról mesélt, hogy azok voltak a legboldogabb napjai, amikor Penceybe járt, és ellátott minket bölcs tanácsokkal a jövőre, meg minden. Öregem, hogy lehervasztott! Nem volt rossz fiú, nem. De hogy valakit valaki lehervaszt, attól még jó fiú is lehet. Ahhoz, hogy valaki lehervasszon, nem kell más, mint egy csomó gennyes tanácsot adni, miközben a monogramját keresi a vécéajtón, ennyi pont elég. Nem is tudom, talán nem lett volna olyan hervasztó, ha nem lihegett volna. Teljesen kivolt a lépcsómászástól, és amíg kereste a monogramját, folyton lihegett. Röhejes is volt, meg szomorú is, miközben azt magyarázta Stradlaternek és nekem, hogy mindent igyekezzünk jól kihasználni Penceyben. Istenem, Phoebe! Nem is tudom megmagyarázni. Egyszerűen akármi történt Penceyben, utáltam. Nem tudom megmagyarázni.

Phoebe mondott valamit, de nem értettem, mert a szája előtt volt a párna.

- Mi? Vedd el onnan. Így nem hallom, mit mondsz.

- Te semmit se szeretsz, akármi történik.

Ezzel csak még jobban lehervasztott.

- Dehogynem. De igen. Hát persze hogy szeretek. Ne mondj ilyet. Mi a fenének mondasz ilyeneket?

- Mert így van. Egyik iskolát se szereted. Millió dolog van, amit nem szeretsz. Egyáltalán nem.

- De igen. Ebben tévedsz, ebben éppen hogy tévedsz! Mi a fenének kell ilyeneket mondanod?

- Öregem, állatian lehervasztott.

- Mert nem. Mondj csak egyet.

- Egyet? Egyet, amit szeretek? Jó.

A baj az volt, hogy nem tudtam koncentrálni. Néha nehéz koncentrálni.

- Egy dolog, amit nagyon szeretek, úgy érted?

Nem felelt. Hülye pózban kuporgott az ágy másik szélén, vagy ezer kilométerre tőlem.

- Na, mi lesz? Felelj már! Egy dolgot, amit nagyon szeretek, vagy csak amit szeretek?

- Amit nagyon szeretsz.

- Na jó - mondtam. A baj csak az volt, hogy nem bírtam koncentrálni. Folyton csak a két apáca jutott az eszembe, akik pénzt gyűjtenek az ütött-kopott szalmakosárba. Különösen a szemüveges, a fémkerettel. És egy fiú, akit Elkton Hillsben ismertem. Volt ott egy fiú, James Castle, aki semmi pénzért nem volt hajlandó visszavonni, amit Phil Stabile-ről, arról a

beképzelt srácról mondott. James Castle beképzelt alaknak nevezte, és Stabile egyik piszok haverja visszamondta. Erre Stabile vagy hat másik piszok csibésszel lement James Castle szobájába, bezárták az ajtót, és rá akarták kényszeríteni, hogy vonja vissza, de nem vonta. Erre rámásztak. El se akarom mondani, mit csináltak, rém undorító, de azzal együtt nem vonta vissza az a James Castle. És ha láttad volna! Kis, vékony tag volt, olyan vékony csuklókkel, mint a ceruza. Végül is nem vonta vissza, hanem kiugrott az ablakon. Én a zuhanyzóban voltam, és hallottam, mikor nagyot puffant a földön. Azt gondoltam, valami kiesett az ablakon, rádió vagy íróasztal, vagy mit tudom én, mi, de nem egy srác vagy ilyesmi. Aztán hallottam, hogy rohannak a folyosón, le a lépcsőn. Gyorsan felvettem a fürdőköpenyem, és lerohantam én is. Ott feküdt a kőlépcsőn, halott volt, minden tele volt a vérével és a fogaival. Senki se ment a közelébe. Az a magas nyakú pulóver volt rajta, amit én adtam neki kölcsön. És akik a szobában kínozták! Azokat kicsapták, még le se ültették.

Csak ez jutott az eszembe. A két apáca, akiket a reggelinél láttam, és James Castle, akit Elkton Hillsben ismertem. A különös ebben az, hogy James Castle-t alig ismertem, ha az igazat tudni akarod. Nagyon hallgatag fiú volt. Matematikát együtt hallgattunk, de ő a másik szélén ült, és szinte soha nem felelt, vagy ment a táblához, vagy ilyesmi. Vannak, akik alig felelnek, vagy alig mennek a táblához. Azt hiszem, az volt az egyetlen beszélgetésünk, amikor kölcsönkérte a magas nyakú pulcsimat. Majd elájultam a meglepetéstől. Emlékszem, mostam a fogam a mosdóban, mikor szólt. Mondta, hogy jön az unokabátyja, és elviszi autózni, meg minden. Azt se tudtam, hogy ismeri a magas nyakú pulcsimat. Csak annyit tudtam róla, hogy a neve előtt van a névsorban. Cabel R., Cabel W., Castle, Caulfield... még most is emlékszem. Ha tudni akarod az igazat, alig akartam odaadni. Csak azért, mert nem ismertem jól.

- Mi? - mondtam Phobének. Valamit mondott, de nem hallottam.

- Egyet se tudsz kigondolni.

- De. Tudok. Igen. Tudok.

- Hát akkor rajta!

- Szeretem Allie-t. És szeretem azt is, amit most csinálok. Itt ülni veled és beszélgetni, meg gondolkodni bizonyos dolgokon, meg...

- Allie meghalt. Mindig ezt mondod. Ha valaki meghalt, meg minden, és az égben van, akkor az...

- Tudom, hogy halott! Azt hiszed, nem tudom? Azért még szerethetem, nem? Csak azért, mert valaki halott, az ember azért még szeretheti, az istenért! Különösen, ha ezerszer rendesebb, mint akármelyik élő.

Phoebe nem szólt semmit. Ha semmi nem jut az eszébe, akkor nem szól árva szót se.

- Egyébként most ezt szeretem. Úgy értem, pontosan ezt. Itt ülni veled, és dumálni meg hülyéskedni...

- Ez semmi!

- Ez csak igazán valami! Miért semmi? Az emberek sose hiszik, hogy valami igazán valami. Ez lassan az idegeimre megy, az istenit!

- Hagyd már abba a káromkodást. Jó, elfogadom, de most mondj még valami mást. Mondd meg, mi szeretnél lenni? Olyat, hogy tudós vagy ügyvéd, vagy valami.

- Nem leszek tudós. A tudományokhoz hülye vagyok.

- Hát akkor ügyvéd, mint apu, meg minden.

- Ügyvédnek lenni jó lehet, gondolom, de engem nem vonz. Az jó, ha ártatlan emberek életét mentik meg, meg ilyesmi, de az ügyvéd általában nem ezt csinálja. Minél több dohányt akar szerezni, golfozik, bridzsel, kocsit vesz, martinit iszik, és úgy néz ki, mint aki menő. És azonkívül, ha az ember meg is menti ártatlan emberek életét, meg minden, honnan tudja, hogy azért teszi, mert tényleg meg tudja menteni az életüket, vagy csak azért, mert egyszerűen fantasztikus ügyvéd akar lenni, hogy vállon veregessék, és gratuláljanak a bíróságon a tárgyalás után a riporterek, meg mindenki, ahogy az ócska filmekben látni? Honnan tudja az ember, hogy nem játssza-e meg magát? Az a baj, hogy nem tudhatja.

Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy Phoebe megértette, mit akarok mondani, mégiscsak gyerek még, meg minden. De legalább figyelt. Ha valaki legalább figyel, akkor már nem olyan rossz.

- Apu megöl! Megöl!

Már nem figyeltem rá. Valami máson gondolkoztam, valami hülyeségen.

- Tudod, mi szeretnék lenni? Tudod, mi? Már úgy értem, ha lehetne, az istenbe is!

- Mi? Ne káromkodj!

- Ismered azt a dalt: *Ha valaki fog valakit a zabföldeken...*? Én...

- Az úgy megy: *Ha valaki lát valakit a rozsföldeken...* Ez egy vers, Burns írta.

- Tudom, hogy Burns írta.

Neki volt igaza. Tényleg így van. *Ha valaki lát valakit a rozsföldeken*. Azzal együtt nem tudtam.

- Azt hittem, hogy a zabföldeken. Mindegy, elképzelek rengeteg kis krapekot. Egy nagy tábla zabban játszanak, meg minden. Ezer meg ezer kis krapek, és senki sincs a közelben, senki felnőtt, csak én. Én meg ott állnék egy mafla nagy szikla szélén, és az volna csak a dolgom, hogy ha a kis srácok közül egy bele akar szaladni, mármint úgy értem, ha például szaladgálnak, és nem tudják, merre mennek, akkor én ott teremnék, és megfognám a srácot. Nem is csinálnék semmit, csak ezt egész nap. Én lennék a srácfogó a rozsban. Tudom, ez hülyeség, de ez az egyetlen, ami igazán szívesen lennék. Tudom, hogy hülyeség.

Phoebe soká nem szólt semmit. Aztán mikor végre megszólalt, csak ennyit mondott: - Apu megöl!

- Bánom is én, ha megöl - mondtam és felugrottam. Elhatároztam, hogy felhívom Mr. Antolinit. Ő volt Elkton Hillsben az angoltanárom. Most New Yorkban van, otthagya Elkton Hillst, a New York-i egyetemen kapott állást. - Telefonálnom kell, rögtön visszajövök, ne aludj el. - Nem szerettem volna, ha elalszik, amíg a nappaliban vagyok. Tudtam, hogy nem fog, mégis szóltam a biztonság kedvéért.

Már indultam az ajtó felé, mikor megszólalt: - Holden! - Megfordultam.

Felült az ágyban. Olyan szép volt. - Bőfögni tanulok az egyik lánytól, Phyllis Marguliestól. Ide figyelj!

Figyeltem. Valamit hallottam, de nem sokat. - Klassz! - mondtam, aztán átmentem a nappaliba, és felhívtam Mr. Antolinit, a volt tanáromat.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Nagyon röviden telefonáltam, mert féltem, hogy a szüleim pont a közepén nyitnak be. De nem. Mr. Antolini irtó rendes volt, azt mondta, hogy máris mehetek, ha akarok. Azt hiszem, felvertem őt is meg a feleségét is, mert marha sokára vették fel. Rögtön azt kérdezte, valami baj van-e, mondtam, nem, csak kirúgtak Penceyből. Gondoltam, miért ne mondjam meg mindjárt. Erre azt mondta: „Te jóisten!” Jó humora van, meg minden. És hogy menjek fel rögtön, ha kedvem van.

Körülbelül ez volt a legjobb tanár, akivel dolgom volt, ez a Mr. Antolini. Rendes, fiatal tag volt, nem sokkal idősebb, mint D. B., a bátyám.

Lehetett vele hülyéskedni, mégse vesztette el a tekintélyét. Ő volt az, aki a végén felemelte azt a fiút, James Castle-t, aki kiugrott az ablakon - meséltem róla. Nézte a pulzusát, meg minden, aztán levetette a kabátját, ráterítette a holttestre, és úgy vitte az orvosiba. És rá se rántott, hogy a gallérja csupa vér lett.

Mire visszaértem D. B. szobájába, Phoebe kinyitotta a rádiót. Tánczene volt. Halkra csavarta, nehogy a lány meghallja. Látnod kellett volna. Pont az ágy közepén trónolt a takarón, mint azok a jögi ürgék. Hallgatta a zenét. A falra mászok tőle!

- Na? - kérdeztem. - Van kedved táncolni? - Én tanítottam táncolni, még egész kiskorában. Remekül táncol. Csak egy-két lépésre tanítottam, a többi jött magától. Arra úgysem lehet valakit megtanítani, hogy kell igazán táncolni.

- De te cipőben vagy!

- Leveszem. Na gyere.

Csakugyan leugrott az ágyról, megvárta, míg leveszem a cipőm, aztán táncoltunk egy kicsit. Tényleg állati jól csinálta. Utálom, ha felnőttek gyerekekkel táncolnak, mert legtöbbször iszonyúan néz ki. Úgy értem, például vendéglőben, ha valami idősebb pacák a gyereket kiviszi a táncparketre. A gyerek ruhája a hátán rendszerint felhúzódik, a gyerek egyáltalán nem tud táncolni, és az egész iszonyú, de én Phoebével nyilvános helyen nem táncolok, csak otthon hülyéskedünk. És vele különben is más, mert ő tud táncolni. Akárhogy vezetem, tud követni, ha elég szorosan fogom, akkor az se baj, hogy a lábam annyival hosszabb: tud követni. Keresztbe léphetek, vagy akármilyen régi figurát bedobhatok, akár rázhatok is egy kicsit, tud követni. Istenem, még tangózni is tud.

Körülbelül négy számot táncoltunk végig. A számok között irtó vicces, mert szigorúan megáll, úgy, ahogy abbahagyta, és még csak nem is beszél. Mind a kettőnknek úgy kell maradni, és várni, hogy a zenekar újrakezdje. Ettől a falra mászok! És nevetni se szabad, vagy ilyesmi. Szóval körülbelül négy számot táncoltunk végig, aztán elzártam a rádiót. Phoebe visszaugrott az ágyba, a takaró alá. - Fejlődök, ugye?

- De még mennyire! - Megint leültem mellé az ágyra. Lihegtem. Olyan átkozottul sokat bagóztam, hogy alig kaptam levegőt, Phoebe nem lihegett.

- Fogd meg a homlokom! - mondta hirtelen.

- Miért?

- Csak fogd meg! Csak egyszer!

Odatettem a kezem. Semmit nem éreztem.

- Lázás vagyok?

- Nem. Miért lennél lázas?

- Csak. Csinálom. Nézd meg újra!

Újra odatettem a kezem. Még mindig nem éreztem semmit, mégis azt mondtam: - Azt hiszem, kezdesz. - Nem akartam, hogy kisebbrendűségi komplexusa legyen.

Bólintott. - Följebb tudom vinni, mint a hőmérő.

- Hőmérő. Ki mondta így?

- Alice Homberg mutatta. Keresztbe teszed a lábad, visszatartod a lélegzeted, és valami irtó forróra gondolsz, a fűtőtestre vagy valamire. Akkor a homlokod olyan forró lesz, hogy meg tudod égetni a másiknak a kezét.

Ez fájt. Elkaptam a kezem, mintha megijedtem volna. - Kösz, hogy szóltál!

- A te kezed nem égettem volna meg. Abbahagytam volna, mielőtt... pszt! - Aztán egy hirtelen mozdulattal felugrott. Marhára begyulladtam. - Mi van?

- Az előszobaajtó! - suttogta. - Ők azok!

Felugrottam, és eloltottam a lámpát az íróasztalon, elnyomtam a cigarettát a cipőtálpamon, és zsebre vágтам. Aztán elkezdtem örülni hadonászni a levegőben, próbáltam eloszlatni a füstöt. Nem lett volna szabad rágyújtani, az istenfáját neki! Aztán fogtam a cipőm, beléptem a szekrénybe, és magamra húztam az ajtót. Öregem, marhára vert a szívem. Hallottam, hogy anyám bejön.

- Phoebe? No, hagyd abba, láttam a fényt, kisasszony.

- Szervusz, anyu! Nem tudtam aludni, jól éreztétek magatokat?

- Nagyszerűen - mondta, de érezni lehetett, hogy nem. Sose szokta ilyen alkalmakkor jól érezni magát. - Miért nem alszol, ha szabad érdeklődnöm? Jól betakaróztál?

- Jól, csak nem tudtam aludni.

- Phoebe, te cigarettázol? Mondd meg az igazat, kisasszony!

- Tessék?

- Hallottad!

- Csak rágyújtottam egy pillanatra. Csak egyet szívtam, aztán kidobtam az ablakon.

- Miért, ha szabad érdeklődnöm?

- Nem tudtam aludni.

- Nem szeretem az ilyesmit, Phoebe. Egyáltalán nem szeretem. Akarsz még egy takarót?

- Nem, köszönöm. Jó éjszakát. - Szemmel láthatóan le akarta rázni.

- Milyen volt a film? - kérdezte még az anyám.

- Isteni. Kivéve Alice mamáját. Folyton odahajolt Alice-hoz, és azt kérdezte, hogy van a náthája, a film alatt, folyton. Taxin jöttünk haza.

- Mutasd a homlokod!

- Nem kaptam el. Neki sincs semmi baja, csak a mamájának.

- No jó. De most már aludj. Milyen volt a vacsora?

- Nyomor.
 - Nem hallottad, apád mit mondott erről a szóról? Miért lett volna „nyomor”? Bárányborda. Végigjártam az egész Lexington Avenue-t, hogy...
 - A bárányborda jó volt, de Charlene mindig rám lehel, mikor elém tesz valamit. Az ételre is rálehel, és minden. Mindenre rálehel.
 - No jó, aludj szépen. Adj egy puszit. Imádkoztál?
 - Igen, a fürdőszobában. Jó éjszakát!
 - Jó éjszakát. Most már gyorsan aludj el. Rettenetesen fáj a fejem. - Anyámnak nagyon gyakran fáj a feje. Tényleg.
 - Vegyél be egy pár aszpirint - ajánlotta Phoebe. - Holden szerdán jön, ugye?
 - Úgy tudom. Most már takarózz be. Egészen!
- Hallottam, hogy kimegy, és becsukja az ajtót. Pár másodpercig még vártam, aztán kimásztam a szekrényből. Pont nekimentem Phoebének, olyan sötét volt. Felkelt és jött, hogy szóljon. - Megütöttelek? - kérdeztem. Most már csak suttogni lehetett, mert mind a ketten itthon voltak.
- Elhúzom a csikot. - Kitapogattam az ágy szélét, leültem, és húztam fel a cipőm. Marha ideges lettem, azt meg kell hagyni.
 - Most még ne! Várd meg, míg elalszanak!
 - Nem! Most a legjobb. Anyu a fürdőszobába megy, apu meg biztos bekapcsolja a híreket, vagy valami. Most a legjobb. - A cipőfűzőm alig bírtam megkötni, olyan ideges voltam. Nem azért, hogy megölnek, ha elkapnak, vagy mit tudom én, de rém kellemetlen lett volna, meg minden. - Hol a pokolban vagy? - kérdeztem. Olyan sötét volt, hogy nem láttam.
 - Itt. - Pont mellettem állt, mégse láttam.
 - A bőröndjeimét az állomáson hagytam. Ide figyelj! Van valami pénzed? Teljesen le vagyok pusztulva.
 - Csak a karácsonyi pénz. Ajándékokra, meg minden. Még semmit se vettem.
 - Ja! - Nem akartam a karácsonyi pénzét elvenni.
 - Kell valamennyi?
 - Nem akarom elvenni a karácsonyi pénzed.
 - Adok kölcsön. - Hallottam, hogy odamegy D. B. íróasztalához, kihúz egy csomó fiókot, és tapogatózik. Koromsötét volt a szobában. - Ha elmész, akkor nem fogsz látni a színdarabban.
 - Fura volt a hangja, ahogy ezt mondta.
 - De foglak. Nem megyek el, csak aztán. Csak nem képzeled, hogy kihagyom? Valószínűleg Mr. Antoliniéknál leszek körülbelül kedd estig. Akkor hazajövök. Ha lehet, felhívlak.
 - Itt van. - Oda akarta adni a pénzt, de nem találta a kezemet.
 - Hol?
- A markomba nyomta a pénzt.
- Te, nem kell ennyi! Csak két dollárt adj, az elég. Nem vicc. Tessék! - Vissza akartam adni, de nem fogadta el.
 - Elviheted mind. Majd visszaadod. Hozd el az előadásra.

- Mennyi ez, az istenért?

- Nyolc dollár nyolcvanöt cent. Azaz hogy hatvanöt cent. Valamit már elköltöttem.

Aztán hirtelen bögni kezdtem. Nem tudtam visszafojtani. Úgy bögtem, hogy ne hallja senki, de bögtem. Phoebe egészen kiborult, mikor észrevette, odajött, meg akart nyugtatni, de ha az ember egyszer elkezd, nem bírja csak úgy akármikor abbahagyni. Még mindig az ágy szélén ültem, Phoebe átkarolta a nyakamat, én meg az övét, de még így is sokáig nem bírtam abbahagyni. Már azt hittem, megfulladok, vagy mit tudom én. Öregem, szegény Phoebe egészen kiborult. Az az átkozott ablak nyitva volt, meg minden, éreztem, hogy remeg, mert csak pizsama van rajta. Hiába erőltettem, nem feküdt vissza. Végül is abbahagytam, de nagyon, nagyon sokára. Aztán begomboltam a kabátom, meg minden, és mondtam, hogy fenntartom vele a kapcsolatot. Azt mondta, ha akarok, vele alhatok, de mondtam, hogy tépnem kell, mert Mr. Antolini vár. Aztán előhúztam a szarvaslövő sapkám a kabátom zsebéből, és nekiadtam. Szereti az ilyen hülye sapkákat. Nem akarta elfogadni, aztán mégis. Fogadni mernék, hogy benne aludt. Tényleg szereti az ilyen sapkákat. Aztán, mielőtt elmentem, még egyszer megígértem, hogy felhívom, ha lehet.

Milliószor könnyebben jutottam ki, mint be. Ennek megvolt az oka. Először is már nem izgatott, hogy elkapnak. Tényleg nem. Elképzeltem: ha elkapnak, hát elkapnak; kicsit még szerettem volna is.

Gyalog mentem le, nem liften, mégpedig a hátsó lépcsőn. Majdnem kitortem a nyakam a millió szemétládában, de aztán mégis kivergődtem. A liftes nem látott. Talán még máig is azt hiszi, hogy Dicksteinéknél vagyok.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

Antoliniéknak irtó elegáns lakásuk van a Sutton Place-en. Két lépcsősor vezet le a nappaliba és a dohányzóba, meg minden. Ritkán voltam náluk, mert mikor eljöttem Elkton Hillsből, mindig Mr. Antolini vacsorázott nálunk; kíváncsi volt, mi van velem. Akkor még nőtlen volt. Aztán mikor megnősült, sokat teniszeztem vele meg a feleségével a West Side Teniszklubban Forest Hillsben, Long Islanden. A felesége ott volt tag. Még a bőre alatt is pénz volt. Körülbelül hat évvel idősebb, mint Mr. Antolini, de azért úgy látszott, elég jól kijönnék. Azért, mert mind a kettő nagyon intelligens, főleg Mr. Antolini, ámbár társaságban inkább szellemes, mint intelligens, ebben D. B.-re hasonlít. A felesége meg inkább komoly, azonkívül asztmás is. Mind a ketten olvasták D. B. novelláit, Mrs. Antolini is, és mikor D. B. elment Hollywoodba, Mr. Antolini felhívta, hogy ne menjen. Persze, azért elment. Mr. Antolini azt mondta, hogy aki úgy tud írni, annak semmi keresnivalója Hollywoodban. Én is pont ezt mondtam.

Gyalog kellett volna mennem, nem akartam Phoebe karácsonyi pénzéből költeni, ha nem muszáj, de olyan furcsán éreztem magam, mikor az utcára értem. Kicsit szédültem. Szóval taxiba ültem. Nem akartam, és mégis. Még az is iszonyú soká tartott, amíg találtam taxit.

Mr. Antolini nyitott ajtót, mikor az a barom liftes végre felvitt, és becsengettem. Fürdőköpeny és papucs volt rajta, a kezében egy üveg whisky. Rafinált ízlésű szivar volt és nagyívó. - Holden, fiam! Megint nőttél egy fél métert. Örülök, hogy látlak!

- Hogy van, tanár úr? És a felesége?

- Pompásan. Vedd le a kabátod! - Elvette és felakasztotta. - Azt vártam, hogy csecsemő lesz a kezében. Nincs hova fordulnod. Hópelyhek a szempilládon. - Néha egész szellemes. Megfordult, és kikiabált a konyhába: - Lillian, jön a kávé? - Lillian a felesége.

- Kész! - kiabált vissza. - Holden jött? Szervusz, Holden!

- Jó estét kívánok, Mrs. Antolini!

Náluk mindenki mindig kiabált, ugyanis sose voltak egyszerre ugyanabban a szobában. Kicsit röhejes.

- Ül le, Holden. - Láttam Antolinit, hogy már egy atmoszférával több van benne. Olyan volt a szoba, mintha épp most takarodtak volna el a vendégek. Mindenütt poharak, meg tányérok földimogyoróval. - Elnézést ezért az állapotért, vendégeink voltak, a feleségem buffalói barátai, szóval: néhány faló.

Nevettem. Mrs. Antolini bekiabált valamit a konyhából, de nem értettem. - Mit mondott? - kérdeztem Mr. Antolinit.

- Azt, hogy ne nézd meg, ha bejön. Most kelt fel. Tessék, gyűjts rá. Dohányzol?

- Köszönöm. - Kivettem egyet. - Csak néha, nem vagyok komoly dohányos.

- Képzem. - A nagy asztali öngyújtóval adott tüzet. - Szóval szakítottál Penceyvel. - Mindig ilyen stílusban beszélt. Néha élveztem, néha nem. Kicsit túlzásba vitte. Nem akarom azt mondani, hogy nem szellemes, mert szellemes volt, de néha az ember idegeire megy, ha valaki folyton ilyeneket mond, hogy: „Szóval szakítottál Penceyvel.” Néha D. B. is túlzásba viszi.

- Mi volt a baj? Az angol hogy ment? Azonnal kivezettetek, ha angoltól megbuktál, te kis fogalmazó zseni.

- Nem, az angol jól ment. Főleg irodalmat vettünk. Két dolgozatot írtam össze. De beszédgyakorlatból meghúztak. Az is kötelező tárgy volt. Abból meghúztak.

- Miért?

- Gőzöm nincs. - Semmi kedvem nem volt erről tárgyalni. Még mindig szédültem, vagy mi, és hirtelen a fejem is megfájdult. Tényleg. De láttam, hogy érdekli, hát beszéltem egy kicsit róla.

- Ez olyan tárgy, hogy mindenkinek beszédet kell tartani. Tudja a tanár úr. Csak úgy kapásból, meg minden. És ha valaki eltér a tárgytól, akkor kiabálni kell, hogy „Eltér!”, amilyen gyorsan csak bír az ember. Majd megvesztem tőle. És fát kaptam.

- Miért?

- Gőzöm nincs. Ez az „Eltér!” az idegeimre ment. Nem is tudom. Az a baj, hogy én szeretem, ha valaki eltér a tárgytól. Az sokkal érdekesebb, meg minden.

- Neked nem fontos, hogy a lényeget mondja, ha valaki elmond valamit?

- De. Dehogynem. Szeretem, ha a lényeget mondják, meg minden. Csak azt nem szeretem, ha csak a lényeget mondják. Nem is tudom. Azt hiszem, nem szeretem, ha valaki folyton csak a lényeget mondja. Azok kapták a legjobb jegyet beszédgyakorlatból, akik csak a lényeget mondták, az tény. De volt egy fiú, Richard Kinsella. Nem nagyon maradt a lényegnél, folyton üvöltöttek, hogy „Eltér!”. Borzasztó volt, mert a srác amúgy is marha ideges volt, szóval marhára ideges volt, annyira, hogy a szája remegett, ha rákerült a sor, és ha hátul ült az ember, alig lehetett hallani, mit mond. De ha egy ideig nem remegett a szája, jobban szerettem a dumáját, mint akárkiét. És majdnem meghúzták őt is. Csillagos kettést kapott, mert folyton üvöltöttek, hogy „Eltér!”. Például beszélt a farmjukról, amit az apja vett Vermontban. Egyfolytában üvöltöttek, hogy: „Eltér!”, és az a tanár, Mr. Vinson, fát adott, mert azt kihagyta, hogy milyen állatok, növények meg minden van a farmon. Azt csinálta ez a Richard Kinsella, hogy elkezdett ugyan ezekről beszélni, aztán egyszer csak már arról a levélről beszélt, amit a nagybátyja írt az anyjának, meg arról, hogyan kapott a nagybátyja gyermekbénulást negyvenkét éves korában, meg minden, és nem engedte magát meglátogatni a kórházban, mert nem akarta, hogy vastüdőben lássák. Ennek tényleg nem sok köze van a farmhoz, viszont rém érdekes. Rém érdekes, ha valaki a nagybátyjáról beszél. Különösen ha az apja farmjáról kezd beszélni, de aztán jobban érdekli a nagybátyja. Szerintem pizsokság belekiabálni, hogy „Eltér!”, mikor olyan érdekes, és ő is begerjed... Nem tudom, ezt nehéz megmagyarázni. - Nem is volt kedvem tovább próbálgatni. Hirtelen rettenetesen megfájdult a fejem. Alig vártam Mrs. Antolinit a kávéval. Ez is olyan, amit utálok. Ha valaki azt mondja, hogy kész a kávé, közben nincs.

- Holden... még lenne egyetlenegy, kicsit talán nagyképű pedagógiai kérdésem. Nem gondolod, hogy mindennek megvan a maga ideje és helye? Nem gondolod, hogy ha valaki elkezd az apja farmjáról beszélni, akkor tartani kell magát a tárgyhoz, és nem a nagybácsija vastüdejéről beszélni? Vagy ha az olyan érdekes téma, akkor miért nem azt választja, miért a farmot?

Sem gondolkodni, sem beszélni nem volt kedvem. Fájt a fejem, és tetű rosszul éreztem magam. Már a gyomrom is fájt, ha tudni akarod az igazat.

- Igen... Nem tudom. Azt hiszem. Mármint azt, hogy a nagybátyját kellett volna választania a farm helyett, ha az jobban érdekelte. Csak szerintem sokszor az ember maga se tudja, mi érdekli jobban, míg el nem kezd beszélni valamiről, ami nem érdekli túlzottan. Néha nem tehet róla az ember. De azt hiszem, hagyni kell, ha valaki érdekes, és begerjed valamin. Én nagyon bírom, ha valaki begerjed egy témán. Az rém érdekes. Csakhogy a tanár úr nem ismeri

azt a tanárt, Mr. Vinsont. Néha meg kellett örülni rajta meg azon az átkozott osztályon. Mindig azt mondta: tömörítsünk és egyszerűsítsünk. Van, amikor ez egyszerűen lehetetlen. Szóval nem bír az ember csak azért egyszerűsíteni és tömöríteni, mert valakinek úgy tetszik. A tanár úr nem ismeri Mr. Vinsont, azt a tanárt. Nagyon intelligens, meg minden, de esze az nincs sok, esküszöm!

- Kávé, uraim, végre - mondta Mrs. Antolini. Kávét hozott egy tálcán és süteményt. - Holden, ne is nézz rám. Nagyon rendetlen vagyok.

- Jó estét kívánok, Mrs. Antolini. - Fel akartam állni, de Mr. Antolini megfogta a jakóm, és visszahúzott. Mrs. Antolini haja tele volt csavarókkal, és egyáltalán nem volt kifestve, meg minden. Nem hatott valami szívdöglesztően. Meglehetősen öregnek látszott, meg minden.

- Itt hagyom, csak fogjatok hozzá! - Letette a tálcát a dohányzóasztalra, közben félrelökte az üres poharakat az útból. - Édesanyád hogy van?

- Köszönöm, jól. Rég láttam, de legutóbb...

- Drágám, ha Holdennek kell valami, mindent megtalálsz a fehérneműs szekrényben, a legfelső polcon. Én lefekszem, nagyon fáradt vagyok - mondta Mrs. Antolini. Látszott is rajta.

- Meg tudjátok az ágyat magatok is vetni, ugye, fiúk?

- Mindent elintézünk, feküdj csak le!

Megcsókolta a feleségét. Mrs. Antolini jó éjszakát kívánt, és elment a hálósobába. Mindig smároltak, mindenki előtt. Ittam egy csésze kávét, és süteményt ettem hozzá, de olyan kemény volt, mint a kő. No meg volt még whisky is. Mr. Antolini baromi erősre keveri, azt meg kell hagyni. Könnyen alkoholista lehet belőle, ha nem vigyáz.

- Néhány hete az apáddal ebédeltem - mondta hirtelen. - Tudtad?

- Nem, nem tudtam.

- Tudod, mennyire szívén viseli a sorsod?

- Tudom, igen, tudom.

- Valószínűleg mielőtt engem felhívott, kapta azt a hosszú, szívfacsaró levelet az igazgatótól, melyben arról számolt be, hogy egyáltalán nem igyekszel. Készületlenül mész az órákra, és lógsz. Szóval egészében véve egy teljesen...

- Én nem lógtam semmiféle óráról. Nem is lehetett. Volt egy-két dolog, amiről megléptem nagy ritkán, például a beszédgyakorlat, amit mondtam, de különben nem lógtam.

Semmi kedvem nem volt erről tárgyalni. A gyomromat kicsit rendbe hozta a kávé, de a fejem még mindig marhára fáj.

Mr. Antolini újra rágyújtott. Úgy bagózott, mint egy megszállott. Aztán azt mondta: - Őszintén szólva nem tudom, mi a csodát tanácsoljak neked, Holden.

- Tudom. Nagyon nehéz nekem tanácsot adni. Pontosan tudom.

- Úgy érzem, hogy egy rettenetes összeomlás felé haladsz. De magam sem tudom, milyen felé... Figyelsz rám?

- Igen.

Szemmel láthatóan igyekezett koncentrálni, meg minden.

- Ennek az összeomlásnak talán az lesz a következménye, hogy harmincéves korodra egy kocsmában ülsz majd, és mindenkit utálsz, aki bejön, mert hátha kollégista korában futballozott. Aztán lehet, hogy annyira mégis hat rád a nevelés, hogy utálni fogod azt, aki úgy beszél, hogy tudhassa-mondhassa. De lehet, hogy valami hivatalban végzed, gemkapcsokat fogsz adogatni a legközelebbi gyorsíróknak. Szóval pontosan nem tudom. De érted, hogy mit magyarázok egyáltalán?

- Igen, persze - mondtam. Tényleg értettem is. - De azzal az utálattal nincs igaza a tanár úrnak. Hogy én utálom a futballistákat, meg minden. Tényleg nincs igaza. Nem utálok én olyan sok embert. Legfeljebb csak rövid ideig, mint például Stradlatert, akit Penceyben ismertem, vagy azt a másik tagot, Ackleyt. Utáltam őket egy ideig, elismerem, de nálam ez nem tart nagyon soká. Ha elmúlik egy kis idő, és nem látom őket, ha nem jönnek be a szobába, vagy egypárszor nem látom őket az ebédlőben, szinte hiányoznak. Szóval így van. Szinte hiányoznak.

Mr. Antolini hallgatott egy darabig. Felugrott, beletett még egy jégkockát a poharába, aztán újra leült. Nyilván gondolkodott. Én meg egyebet se szerettem volna, mint hogy reggel beszélgessünk tovább, de. Mr. Antolini begerjedt. Az emberek rendszerint akkor gerjednek be, amikor a másik nem.

- Na jó. Figyelj rám egy percre... Lehet, hogy ezt most nem tudom olyan kiválóan megfogalmazni, ahogy szeretném, de majd megírom neked levélben egy-két napon belül. Akkor majd minden világosabb lesz. De figyelj csak mégis ide. - Megint koncentrálni kezdett: - Ez az összeomlás, ami felé haladsz, egészen speciális összeomlás, iszonyú összeomlás. Aki összeomlik, rendszerint nem érzi, mikor ér a szakadék fenekére. Csak zuhan, zuhan lefelé. Ezt az egész összeomlást azoknak találták ki, akik az életben valami olyan után kutattak, amit a saját környezetük nem tudott nyújtani nekik. Vagy csak azt hitték, hogy nem tud nyújtani. És abbahagyták a kutatást. Abbahagyták, mielőtt még igazán elkezdtek volna. Figyelsz?

- Igen.

- Biztos?

- Igen.

Felugrott, és még töltött egy kis whiskyt a poharába. Aztán újra leült. Sokáig nem szólt semmit.

- Nem akarlak elkészeríteni - mondta aztán -, de világosan látom, hogy szépen és nemesen haldokolsz, így vagy úgy, valami igen érdemtelen ügyért. - Furcsán nézett rám. - Ha leírok neked valamit, gondosan elolvasod? És megőrzöd?

- Igen, persze. - Így is lett. Még most is megvan, amit írt.

Átment a szoba túlsó végébe az íróasztalához, és állva felírt valamit egy papírra. Aztán visszajött, és a papírral a kezében leült. - Csodálatosképpen ezt nem hivatásos költő írta, hanem egy pszichoanalitikus, Wilhelm Stekel. Itt van... Még mindig figyelsz?

- Persze, figyelek.

Ezt mondta: - „A serdülőre jellemző, hogy nagylelkűen meg akar halni azért, amiért az érett ember alázatosan élni akar.”

Áthajolt és ideadta. Elolvastam, megköszöntem, és zsebre vágtam. Szép volt tőle, hogy ennyit strapálta magát. Tényleg. Csak az volt a helyzet, hogy nem bírtam koncentrálni. Öregem, hirtelen olyan állatian fáradt lettem.

Ő viszont szemmel láthatóan nem. Az a plusz atmoszféra először is benne volt. - Azt hiszem, rövidesen megtalálod az utadat, hogy merre tovább. Akkor indulj, de azonnal. Egy pillanatot ne veszíts. Neked már nincs veszteni való időd.

Bólintottam, mert pont a pofámba nézett, meg minden, de nem volt egészen világos, miről beszél. Illetőleg biztos voltam benne, hogy értem, de nem értettem vele egészen egyet. Átkozottul fáradt voltam.

- És utálok ilyet mondani - folytatta -, de azt hiszem, ha egyszer kialakulnak az elképzeléseid arról, hogy merre tovább, akkor első dolgod lesz, hogy összeszedd magad az iskolában. Kénytelen leszel. Diák vagy, akár tetszik, akár nem. Eljegyezted magad a tudással. És azt hiszem, meg fogod találni, ha egyszer túljutsz az összes Mr. Vineseken meg a beszéd...

- Mr. Vinsonokon - szóltam közbe. A Mr. Vinsonokat gondolta, de Vineseket mondott. Persze, ezért nem kellett volna félbeszakítani.

- Rendben van, Mr. Vinsonokon. Ha egyszer túljutsz a Mr. Vinsonokon, akkor majd egyre közelebb kerülsz... persze hogy ha akarsz, és keresed és várod... valami olyan felismeréshez, ami nagyon, nagyon sokat jelent majd neked. Többek között rájössz majd, hogy nem te vagy az első, akit megzavar, megrémít és undorral tölt el az emberek viselkedése. Semmi esetre sem vagy egyedül a listán, ez izgalmas és serkentő felismerés lesz. Nagyon, nagyon sok ember volt már ilyen erkölcsi és lelki válságban, mint te most. Szerencsére volt köztük, aki feljegyezte az akkori problémáit. Tanulsz majd belőlük, ha akarsz. Mint ahogy egyszer, ha valamit már felmutattál életedben, valaki más tanul majd tőled. Csodálatos, kölcsönös folyamat. És ez nem nevelés. Ez történelem. Ez költészet. - Abbahagyta, és húzott egyet a whiskyből. Aztán folytatta. Öregem, egészen be volt gerjedve. Örülök, hogy nem szakítottam félbe. - Nem akarom azt mondani, hogy csak iskolázott és képzett emberek adhatnak valami értékeset a világnak. Nem így van. De azt mondhatom, hogy az iskolázott és képzett emberek, ha *igazán* kiválóak és alkotásra képesek valamilyen területen, ami sajnos ritka, akkor sokkal nagyobb értéket hagynak hátra, mint azok, akik csak kiválóak és alkotásra képesek. Világosabban fejezik ki magukat, és rendszerint valami hajtja őket, hogy gondolatmenetüket teljesen végigvigyék. És ami a legfontosabb, tízből kilencben több a szerénység, mint a pallérozatlan elmékben. Figyelsz egyáltalán?

- Igen, tanár úr.

Egy jó darabig megint nem szólt semmit. Nem tudom, próbáltad-e már, de állati nehéz ülni és várni, hogy a másik mondjon valamit, mikor az még gondolkodik, meg minden. Tényleg nehéz. Állatian vigyáztam, nehogy ásítsak. Nem mintha untam volna, vagy ilyesmi. Nem untam, csak hirtelen baromi álmos lettem.

- És még valami, amit az iskolai nevelés adhat. Ha elegendő időt töltesz az iskolában, meg fogod ismerni képességeid határát. Hogy mire elegendő az eszed, és esetleg mire nem. Egy idő múlva tudni fogod, mik azok a dolgok, amiket speciális méretű elméd befogadhat. Ez például rendkívül sok időpocsékolástól ment majd meg, amikor olyasmivel próbálkoznál, ami neked nem fekszik. Meg fogod ismerni igazi befogadóképességedet, és annak megfelelően terhelheted meg az elmédet.

Itt hirtelen ásítottam egyet. Rettentő disznóság, de nem bírtam elfojtani.

Mr. Antolini csak nevetett. - Na - mondta és felugrott. - Megvetjük az ágyad. - Utánamentem a szekrényhez. Lepedőket, takarót meg mindenféle egyéb francot próbált előhúzni a felső polcról, de nem bírta, mert a pohár a kezében volt. Kiitta hát, letette a földre, aztán húzta ki a vacakokat. Segítettem odavinni a díványhoz.

Együtt ágyaztunk meg. Ezt már nem csinálta olyan nagy erőbedobással. Semmit sem húzott feszesre. Ambár engem nem izgatott. Olyan fáradt voltam, hogy állva is elaludtam volna.

- Mi van a nőiddel?

- Megvannak. - Egyre rohadtabb beszélgetőpartner lettem, de nem volt kedvem.

- Hogy van Sally? - Ismerte Sally Hayest. Egyszer bemutattam neki.

- Jól. Délután találkoztunk. - Öregem, mintha húsz éve lett volna! - Nincs már sok közünk egymáshoz.

- Nagyon csinos lány. És mi van a másik lánnyal, akiről meséltél, aki Maine-ban volt?

- Ja, Jane Gallagher? Jól van. Holnap valószínűleg felhívom.

Elkészült az ágy. - Ez mind a tied. Csak azt nem tudom, a lábaddal mit csinálsz.

- Annyi baj legyen. Megszoktam a rövid ágynakat. Nagyon köszönöm, tanár úr. Az életemet mentették meg ma éjjel.

- Tudod, hol a fürdőszoba. Ha valami kell, csak kiabálj. Még egy kicsit a konyhában leszek. Zavar a fény?

- Á, csudát, nem. Köszönöm nagyon.

- No, jó. Jó éjszakát, szépfiú.

- Jó éjszakát, tanár úr. Köszönöm szépen.

Ő kiment a konyhába, én meg bementem a fürdőszobába, és levetkőztem, meg minden. Fogat nem tudtam mosni, nem volt fogkefém. Pizsamám se volt, és Mr. Antolini elfelejtett adni. Visszamentem a nappaliba, eloltottam a kislámpát az ágy mellett, és úgy, ahogy voltam, gatyában lefeküdtem. Persze, túl rövid volt, mármint a dívány, de állva is el tudtam volna aludni, szemrebbenés nélkül. Pár másodpercig nyitott szemmel feküdtem, és azon gondolkodtam, amiket Mr. Antolini mondott. Hogy meg fogom ismerni a képességeimet, meg minden. Tényleg állati rendes tag. De nem bírtam a szemem nyitva tartani, elaludtam.

Aztán valami történt. Nem is szeretek beszélni róla. Hirtelen felébredtem. Nem tudom pontosan, mikor, csak felébredtem. Valamit éreztem a fejemen, valakinek a kezét. Öregem, fenemód begyulladtam! Mr. Antolini keze volt. Ült a földön, a sötétben, a dívány mellett, és fogdosta vagy simogatta a fejemet. Öregem, esküszöm, akkorát ugrottam, mint egy magasugróbajnok.

- Mi a frászt csinál?

- Semmit! Csak ülök itt és csodálom...

- De mégis mit csinál? - kérdeztem újra. Nem tudtam, mi a fenét mondjak, úgy értem, állati zavarba jöttem.

- Mi lenne, ha nem üvölténél? Csak itt ülök...

- El kell mennem - mondtam. Öregem, marhára ideges lettem. Kezdtém húzni a nadrágom a sötétben. Alig bírtam felhúzni, olyan ideges voltam. Ismertem sok ronda, perverz alakot, iskolában, meg minden, többet, mint te valaha is, és mindig akkor jön rájuk, ha én a közelben vagyok.

- El kell menned? Hova? - kérdezte. Nagyon tárgyilagos és hűvös akart lenni, mégse volt túlzottan az. Nekem elhiheted.

- Az állomáson hagytam a csomagjaimat. Azt hiszem, jobb lesz, ha elmegyek és kiváltom. Mindenem benne van.

- Reggel is megkapod. Na, feküdj vissza. Én is lefekszem. Mi ütött beléd?

- Semmi, csak minden pénzem és holmim benne van az egyik táskámban. Visszajövök. Taxin megyek, és jövök vissza - mondtam. Öregem, csetlettem-botlottam ott a sötétben. - A helyzet az, hogy nem az enyém a pénz. Az anyámé, és én...

- Ne légy nevetséges, Holden. Feküdj vissza. Én is lefekszem. Jó helyen van ott a pénz, reggel épségben...

- Nem, nem vicc. El kell mennem. Tényleg. - Már majdnem teljesen felöltöztem, csak a nyakkendőmet nem találtam. Elfelejtettem, hova tettem. Felvettem a jakóm meg mindent, kivéve a nyakkendőmet. Mr. Antolini már a nagy karosszékekben ült, egy kicsit távolabb tőlem, és figyelt. Sötét volt, meg minden, nem láttam jól, de tudtam, hogy figyel. Még mindig ivott. Láttam az örökös whiskys poharat a kezében.

- Nagyon, nagyon különös fiú vagy te.

- Tudom - mondtam, és már nem is igen kerestem a nyakkendőmet. Anélkül mentem el. - Viszontlátásra, tanár úr. Köszönöm szépen. Nem vicc.

Utánam jött az előszobaajtóig, és mikor meghúztam a liftcsengőt, ott állt a küszöbön. Csak annyit mondott megint, hogy nagyon, nagyon furcsa fiú vagyok. Furcsa, egy frászt! Aztán ott várt az ajtóban, míg a lift nem jött. Ebben a rohadt életben még olyan soká liftre nem vártam, mint akkor. Esküszöm.

Nem tudtam, mi a fenét beszéljek, amíg ott álltam és vártam a liftet, és ő is ott állt. - El fogok olvasni egy pár jó könyvet. Tényleg - mondtam. Valamit kellett mondanom. Nagyon kellemetlen volt.

- Fogod a holmid, és tépsz rögtön vissza. Nyitva hagyom az ajtót.

- Köszönöm, viszlát! - Végre megjött a lift. Beszálltam és lementem. Öregem, reszkettem, mint az őrült. És izzadtam is. Ha valami perverz dolog történik velem, mint például ez, akkor rögtön izzadok, mint egy őrült. Legalább hússzor történt már ilyesmi velem gyermekkorom óta. Ki nem állhatom.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Éppen virradt, mire kiértem. Marha hideg volt, de jólesett, annyira megizzadtam.

Gőzöm sem volt, hova a fenébe menjek. Nem akartam megint szállodába menni, és elkölteni Phoebe egész pénzét. Így aztán végigsétáltam a Lexingtonon, és felszálltam a földalattira a központi pályaudvar felé. Ott volt a holmim, meg minden, és gondoltam, alszom a váróteremben a padon. Így is tettem. Egy ideig nem is volt rossz, kevesen voltak, fel tudtam tenni a lábam. De erről nem szívesen beszélek. Nem volt valami fényes. Sose próbáld meg. Komolyan mondom. Hervasztó.

Körülbelül kilencig aludtam csak, mert aztán rengetegen jöttek a váróterembe, és le kellett venni a lábam. Úgy már nem tudok olyan klasszul aludni, ha le kell tenni a lábam. Inkább felültem. Még mindig fáj a fejem. Sőt, még rosszabb lett. És azt hiszem, hervadtabb voltam, mint bármikor az életben.

Nem akartam, mégis Mr. Antolinin gondolkodtam. Vajon mit mond majd a feleségének, ha meglátja, hogy nem aludtam ott? Ez a része nem izgatott túlzottan, tudtam, hogy Mr. Antolini nagyon ötletes, majd kitalál valamit. Azt mondja, hogy hazamentem, vagy mit tudom én. A dolognak ez a része nem izgatott túlzottan. Ami izgatott, az az volt, hogy amint felébredtem, ott simogatta a fejemet, meg minden. Azon töprengtem, nem tévedtem-e, hogy hátulról akart nekem jönni. Hátha csak szereti az emberek fejét simogatni, mikor alszanak? Hogy lehet ebben az ember egészen biztos? Sehogy. Már arra is gondoltam, hogy ki kellett volna venni a koffereimet és visszamenni, ahogy ígértem. Arra is gondoltam, hogy ha buzi is, akkor is nagyon rendes volt hozzám. Nem bánta, hogy olyan későn felhívtam, és rögtön azt mondta, menjek oda, ha akarok. És mennyire törte magát. Tanácsokat adott, hogyan kell értelmi befogadóképességemet felmérni, meg minden, és ő volt az egyetlen, aki oda mert menni ahhoz a fiúhoz, James Castle-hoz, mikor meghalt, akiről meséltem. Ezeken spekuláltam. És minél tovább spekuláltam, annál inkább lehervadtam. Szóval arra kezdtem gondolni, hogy talán mégis vissza kellett volna mennem. Lehet, hogy csak úgy simogatta a fejemet. Szóval minél tovább spekuláltam, annál inkább lehervadtam és bepörögtem. És hogy még rosszabb legyen, a szemem marhára fáj. Fáj és égett, mert nem aludtam eleget. Azonkívül meg is fáztam, s nem volt nálam zsebkendő, csak a bőröndben, és nem volt kedvem a nagy nyilvánosság előtt kotorászni benne, meg minden.

A padon egy képeslap hevert mellettem, valaki otthagya. Azt kezdtem olvasni, gondoltam, eltereli a gondolataimat Mr. Antoliniról és egy csomó más dologról, legalábbis egy időre. De attól az istenverte cikktől, amit olvastam, csak még rosszabb lett. A hormonokról szólt. Leírta, milyen az arc, a szem meg minden, ha a hormonok rendben vannak, és én egyáltalán nem olyan voltam. Pontosan olyan voltam, mint az az alak a cikkben, akinek tetük a hormonjai. Aggódni kezdtem a hormonjaim miatt. Aztán elolvastam egy másik cikket. Arról szólt, honnan lehet megtudni, hogy az ember rákos vagy nem. Ha az embernek seb van a szájában, és nem gyógyul elég gyorsan, az arra mutat, hogy rákos. Nekem körülbelül két hete volt egy seb a számban. Így aztán azt képzeltem, hogy rákos vagyok. Nem nagyon derített fel az a képeslap. Végül is letettem, és kimentem egyet járni. Azt képzeltem, hogy néhány hónapon belül hulla leszek, mert rákos vagyok. Tényleg azt képzeltem. Sőt, hullabiztos voltam benne. Nem volt valami szívderítő, az biztos.

Láttam, hogy beborult, mégis elindultam. Úgy gondoltam, meg kéne reggeliznem. Egyáltalán nem voltam éhes, de úgy gondoltam, legalább ennem kell valamit. Valamit, amiben van némi

vitamin. Keleti irányba indultam, arra vannak az olcsó vendéglők. Nem akartam sok pénzt költeni.

Útközben elmentem egy teherautó mellett. Két pacák egy óriási karácsonyfát szedett le róla. Az egyik folyton azt mondta: - Fölfelé tartsd azt a dögöt! Fölfelé tartsd, az istenit! - Pont jó, így beszél egy karácsonyfáról. Kicsit röhejes volt, olyan hátborzongatóan röhejes. Röhögni kezdtem. Viszont rosszabbat nem is tehettem volna, mert abban a pillanatban hányingerem támadt. Tényleg. Már kezdtem is eldobni a rókabőrt, de aztán elmúlt. Nem tudom, hogy lehet. Úgy értem, semmi ártalmat nem ettem, és egyébként erős gyomrom van. Mindenesetre elmúlt, és úgy gondoltam, jobban érezném magam, ha valamit ennék. Bementem egy olcsó vendéglőbe, kértem fánkot és kávé. Csakhogy a fánkot nem ettem meg. Egyszerűen nem ment le a torkomon. Az az igazság, hogy ha az ember le van törve valami miatt, akkor pokoli nehéz nyelni. Irtó rendes volt a pincér, visszavitte, és nem számolta fel. Csak a kávé ittam meg. Aztán kimentem, és elindultam a Fifth Avenue felé.

Hétfő volt, közvetlenül karácsony előtt, persze minden üzlet nyitva. Ezért nem volt annyira rossz a Fifth Avenue-n sétálni. Olyan karácsonyi hangulat volt. Mindenütt kinn álltak azok a lepusztult Mikulások a sarkon és csilingeltek, meg az üdvhadsereg-lányok, akik nem festik a szájukat, se semmi, és ők is csilingeltek. Nézegettem mindenfelé, hátha meglátom azt a két apácát, akiket két napja ismertem meg a reggelinél, de nem láttam őket. Tudtam előre, hiszen megmondták, hogy tanítani jönnek New Yorkba, mégis kerestem őket. Hirtelen olyan karácsony lett. Milliós kis srác mászkált a városban az anyjával, fel-le szálltak a buszokról, ki-be jártak az üzletekbe. Szerettem volna, ha Phoebe is velem van. Ahhoz ő már nem elég kicsi, hogy kiverje a dilit a játékosztályon, de szeret hülyéskedni, és figyelni az embereket. Tavalyelőtt karácsonykor elvittem magammal vásárolni. Isteni volt. Azt hiszem, a Bloomingdale áruházba mentünk, a cipőosztályra, és úgy csináltunk, mintha Phoebe akarna egy pár olyan nagyon magas szárú cipőt, amin millió lyuk van a fűzőnek. Megörjítettük azt a szegény eladót. Phoebe felpróbált vagy húsz párat, és a szegény mókus a fél párat minden alkalommal befűzte. Piszkos trükk volt, de Phoebe majd a falra mászott tőle. Végül is falból félretettünk egy pár mokasszint. Az eladó irtó rendes volt, pedig azt hiszem, tudta, hogy csak hülyülünk, mert Phoebe állandóan kuncogott.

Szóval csak mentem, mentem a Fifth Avenue-n, és nem volt rajtam se nyakkendő, se semmi. Aztán egyszer csak valami rém kísérteties dolog történt. Ahányszor sarokra értem, és leléptem a járdáról, az az érzésem támadt, hogy soha nem jutok át a másik oldalra. Úgy gondoltam, hogy lelépek, aztán csak megyek le, le, le, és többé senki se lát. Öregem, a frász majd kitört. El nem bírod képzelni. Izzadni kezdtem, mint egy örült, csuromvíz lett az ingem, a gatyám, meg minden. Aztán valami más kezdődött. Ahányszor sarokra értem, mindig azt hittem, hogy Allie-vel beszélgetek. Azt mondom neki: - Allie, ne hagyj eltűnni. Allie, ne hagyj eltűnni. Allie, ne hagyj eltűnni. Kérlek, Allie. - És aztán, mikor átértem az utca másik oldalára, megköszöntem neki. Aztán újrakezdődött az egész, mikor megint sarokra értem. De azért csak mentem. Félttem megállni, azt hiszem - az igazat megvallva, pontosan nem emlékszem. De tudom, hogy nem álltam meg körülbelül a 60. utcáig, túl az állatkerten, meg minden. Aztán leültem egy padra. Alig kaptam levegőt, és még mindig izzadtam, mint egy örült. Ott ültem, azt hiszem, legalább egy órát. Végül határoztam. Azt határoztam, hogy elmegyek, soha többé nem megyek haza, soha többé nem megyek semmiféle iskolába. Elhatároztam, hogy csak meglátogatom Phoebét, elbúcsúszom tőle, meg minden, visszaadom a karácsonyi pénzét, aztán autóstoppal indulok nyugatra. Azt csinálom, gondoltam, hogy lemegyek a Holland-alagúton, egy autóra felkapaszkodok, aztán megint egyre és megint egyre és megint egyre, és pár nap alatt valahol nyugaton leszek, ahol klassz, süt a nap, engem senki nem ismer, és kapok állást. Elképzeltem, hogy egy benzinkútnál kapok állást, benzint és olajat töltök a kocsikba.

Különben nem izgatott, milyen állást kapok. Csak ne ismerjenek, és én se ismerjek senkit. Elképzeltem, mit csinálnék. Egyszerűen megjátszanám a süketnémát. Akkor nem kellene hülye, felesleges beszélgetéseket folytatni senkivel. Ha meg nekem akarnak valamit mondani, akkor felírják egy darab papírra, és odaadják. Egy idő után ezt halálosan megunják, és akkor a hátralevő életemben már nem kell beszélgetni. Mindenki azt fogja hinni, hogy én egy szegény süketnéma alak vagyok, és békén hagynak. Engedik, hogy betöltssem a benzint és az olajat a hülye kocsijukba, adnak érte fizetést, meg minden, és én a pénzből építenék valahol egy kis kunyhót, és a hátralevő éveimet ott élném le. Az erdő szélén építeném fel, de nem benn az erdőben, mert azt szeretném, hogy állandóan dőljön rá a napsütés. Magam főznék mindent, és később, ha meg akarok nőszülni, találnék egy gyönyörű lányt, aki szintén kuka, és összeházassodnánk. Eljönne és velem élne a kunyhóban, és ha valamit szeretne mondani, akkor felírná egy kis ficli papírra, mint a többiek. Ha gyerekünk lenne, akkor valahova elrejténénk, vennénk egy csomó könyvet, és magunk tanítanánk meg írni és olvasni.

Ezen gondolkodtam, és egészen begerjedtem. Tényleg. Az a része persze hülyeség, tudtam, hogy megjátszom a süketnémát, mégis jó volt elképzelni. De azt komolyan elhatároztam, hogy nyugatra megyek. Csak még el akartam búcsúzni Phoebétől. Hirtelen rohanni kezdtem, mint az örült vágtattam át az úton, majdnem elgázoltak, ha tudni akarod az igazat. Bevágódtam egy papírüzletbe, vettem jegyzetfüzetet és ceruzát. Kigondoltam, hogy írok neki pár sort, megírom, hol találkozunk, mert el akarok tőle búcsúzni, és vissza akarom adni a karácsonyi pénzét, aztán elviszem a papírt az iskolába, felmegyek az irodába, és megkérek valakit, hogy adják át. De csak zsebre vágtam a jegyzetfüzetet és a ceruzát, aztán vágtattam az iskola felé, túl ideges voltam ahhoz, hogy mindjárt a papírüzletben írjam meg. Azért siettem, mert el akartam juttatni hozzá a levelet, mielőtt hazamegy ebédelni, és addig már nem volt sok idő.

Tudtam, hol az iskolája, persze, hiszen én is oda jártam gyerekkoromban. Furcsán éreztem magam, mikor odaértem. Nem voltam benne biztos, hogy emlékszem-e, milyen belül, de emlékeztem. Pont olyan volt, mint az én időmben. Még mindig ugyanaz a nagy udvar, kicsit mindig sötét, a villanykörték körül drótráccsal, nehogy eltörjenek, ha nekiütődik a labda. Még mindig a fehér karikák a földön, a különböző meccsekhez, meg minden. És még mindig azok az ócska kosarak, háló nélkül, csak a palánk és karika.

Teljesen kihalt volt minden, nyilván, mert nem volt se szünet, se ebédidő. Mindössze egy kis néger srácot láttam, éppen vécére ment ki. Az engedély kiállt a farzsebéből, ahogy valamikor nekünk is: lássák, hogy engedéllyel megy ki.

Még mindig izzadtam, de már nem olyan nagyon. Bent a lépcsőházban leültem az első lépcsőre, előhúztam a füzetet és a ceruzát, amit vettem. A lépcsőháznak is olyan szaga volt, mint az én időmben. Oroszlánszag. Az iskolai lépcsőháznak mind ilyen szaguk van. Szóval ott ültem, és ezt írtam:

Kedves Phoebe!

Nem tudok szerdáig várni, valószínűleg ma délután elindulok autóstoppal nyugatra. Ha lehet, gyere a Művészeti Múzeumhoz negyed egykor, visszaadom a karácsonyi pénzed. Nem költöttem sokat.

*Üdv.
Holden*

Az iskola pont a múzeum mellett volt, úgyis arra megy haza ebédelni, szóval tudtam, hogy könnyen megtaláljuk egymást.

Aztán indultam felfelé az irodába, hogy odaadjam valakinek, aki felviszi az osztályba, és odaadja neki. Összehajtottam vagy tízszeresen, nehogy kinyissák. Senkiben se bízhat az ember egy átok iskolában. De azt tudtam, hogy odaadják neki, ha a bátyja vagyok, meg minden.

Míg mentem fölfelé, hirtelen megint azt hittem, hogy eldobom a rókabőrt. De nem. Leültem egy pillanatra, aztán jobban lettem. Ültem ott, és valami olyat láttam, ami teljesen kiborított. Valaki azt írta a falra: „Az isten... meg!” Majd szétvetett a düh. Elgondoltam, hogy Phoebe meg a többi kis kölyök ezt látja, és hogy törhetik a fejüket, mi a csudát jelent, aztán végül valami mocskos kölyök megmondja, persze egészen hülyén, hogy mit jelent, és hogy fognak gondolkodni rajta, talán egypár napig nyugtalanítja is őket. Meg tudtam volna ölni, aki odaírta. Úgy képzeltem, valami perverz barom lehetett, aki éjszaka beszökött az iskolába, egyet bronzolni például, és az írta a falra. Elképzeltem, hogy elcsípem, és addig verem a fejét a lépcsőhöz, míg meg nem döglik. De azt is tudtam, hogy nem lenne hozzá bátorságom. Tudtam. Ez csak még inkább lehervasztott. Még csak le se mertem törülni a falról a kezemmel, ha tudni akarod az igazat. Félttem, hátha valamelyik tanár közben elkap, és még azt hiszi, én írtam. Végül mégiscsak letörültem, aztán mentem tovább az iroda felé.

A diri nem volt benn, csak egy öreglány, olyan százéves-forma, ült a gépnél. Mondtam, hogy Phoebe Caulfield bátyja vagyok, Phoebe a 4 B-I-be jár, és kértem, legyen szíves, adja át neki ezt a pár sort. Nagyon fontos, mondtam, mert anyánk megbetegedett és nem csinált Phoebének ebédet, és most velem kell ebédelnie a büfében. Nagyon rendes volt az öreglány. Elvette a papírt, behívott egy másik nőt a szomszéd szobából, és azzal küldte fel Phoebének a cédulát. Aztán kicsit eldumáltunk a százéves-forma öreglánnyal. Nagyon kedves volt. Mondtam, hogy én is idejártam, meg a többi testvérem is. Megkérdezte, most hova járok, mondtam, Penceybe, azt mondta, Pencey nagyon jó iskola. Még ha akartam volna, se lett volna erőm kiábrándítani. Különben is, ha ő úgy gondolja, hogy Pencey jó, akkor csak gondolja. Felesleges új dolgokat mondani százéves embereknek. Nem is szeretnek már újat hallani. Aztán egy idő múlva elhúztam a csikot. Vicces volt. Azt kiabálta utánam: „Minden jót”, amit az öreg Spencer, mikor otthagytam Pencey-t. Istenem, hogy utálok, ha azt kiabálják nekem: „Minden jót!”, mikor elmegyek valahonnan. Lehangelő.

A másik lépcsőn mentem le, és egy másik „Az isten... meg!”-et láttam a falon. Ezt is megpróbáltam letörülni a kezemmel, de ez késsel volt bevésve, vagy mit tudom én, mivel. Nem jött le. Egyébként reménytelen. Ha millió évig csinálod, akkor se bírod letörülni még a felét se az összes „... meg!”-eknek a világon. Lehetetlen.

Megnéztem az órát az udvaron, háromnegyed tizenkettő volt. Rengeteg időt kellett még agyonütnöm valamivel, míg Phoebével találkozom. Mégis átsétáltam a múzeumhoz. Nem volt hova mennem. Gondoltam, beugorhatnék egy telefonfülkébe, és felhívhatnám Jane Gallagert, mielőtt nyugatra megyek, de nem voltam megfelelő hangulatban. Azt se tudtam biztosan, otthon van-e már. Így aztán átmentem a múzeumhoz, és ott ácsorogtam.

Míg Phoebét vártam benn a szélfogó ajtó mögött, két kis krapek jött oda hozzám, és megkérdezték, hol vannak a múmiák. Amelyik kérdezte, annak nem volt begombolva a nadrágja. Szóltam neki. Erre ott helyben begombolta, közben velem beszélt. Nem zavartatta magát, hogy elmenjen egy oszlop mögé, vagy mit tudom én. Ez fájt. Nevettem volna, csak félttem a hányingertől, hát inkább nem. - Hol vannak a múmiák, öcsi? - kérdezte újra. - Tudod?

Kicsit hülyültem velük. - A múmiák? Azok mik? - kérdeztem.

- Tudod. A múmiák, azok a halott krapekok. Akiket beletemetnek azokba a sírokba, meg minden.

Múmiák! Ez fájt. A múmiákra gondolt.

- Hogy lehet, hogy nem vagytok iskolában?

- Ma nincs iskola - mondta még mindig ugyanaz. Hazudott, úgy élek, a kis bitang. De nem volt semmi dolgom, míg Phoebe nem jött, így aztán segítettem nekik megkeresni a múmiákat. Öregem, valamikor pontosan tudtam, hol vannak, de hát már évek óta nem jártam ebben a múzeumban.

- Titeket annyira érdekelnék a múmiák?

- Igen.

- A barátod nem bír beszélni?

- Nem a barátom. Az öcsém.

- Nem bír beszélni? - Arra néztem, amelyik egy szót se szólt. - Egyáltalán nem tudsz beszélni?

- De. Csak nincs kedvem.

Végül is megtaláltuk a termet, bementünk.

- Tudjátok, hogy temették el az egyiptomiak a halottaikat? - kérdeztem.

- Nem.

- Pedig azt jó tudni. Nagyon érdekes. Becsavarták az arcukat azokba a rongyokba, amiket valami titkos vegyszerbe áztattak. Így temették őket a sírjukba több ezer évvel ezelőtt, és az arcuk nem rohadt el. Senki se tudja, hogy csinálták, az egyiptomiakon kívül. Még a modern tudomány se.

Egészen keskeny folyosó vezetett a múmiákhoz. A folyosó fala olyan kövekkel volt kirakva, amiket egy fáraó sírjából hoztak, meg minden. Elég kísérteties volt. A két srác nem élvezte valami nagyon. Egészen közel jöttem hozzám, amelyik nem beszélt, az belekapaszkodott a kabátujjamba. - Menjünk - mondta a bátyjának. - Már láttam. Gyerünk. Hé! - Megfordult és kistartolt.

- Beijedt, és elhúzta a csikot - mondta a másik. - Szia! - Ő is kistartolt.

Egyedül maradtam a sírban. Élveztem valahogy. Olyan szép és békés volt. Aztán hirtelen, nem fogod kitalálni, mit láttam a falon. Egy másik „... meg!”-et. Piros krétával írták, pont a fal üvegrésze alatt, a kövek alatt.

Ez a baj az egészben. Azért nem talál az ember szép és békés helyet, mert egyáltalán nincs is. Talán azt hiszed, hogy van, de aztán mikor egyszer odakerülsz, ha nem figyelsz egy pillanatig, besurran valaki, és felírja, hogy „... meg!” - pont az orrod alá. Próbáld meg egyszer. Azt hiszem, ha meghalok és bedugnak a temetőbe, lesz sírkövem, meg minden, és ráírják: „Holden Caulfield” - meg aztán azt is, hogy mettől meddig éltem, akkor közvetlen alatta lesz, hogy „... meg!”. Ez fix.

Mikor kijöttem a múmiáktól, vécére kellett mennem. Hasmenésem volt, ha tudni akard az igazat. A hasmenés nem izgatott túlzottan, de valami más is történt. Mikor jöttem kifelé a vécéből, pont az ajtó előtt összeestem. Még mázlim volt. Úgy értem, agyon is üthettem volna magam azon a kövön, de csak az oldalamba estem. Mégis rém furcsa volt, hogy utána jobban éreztem magam. Tényleg. A karom fáj, amire ráestem, de már nem voltam annyira kábult.

Körülbelül tizenkettő múlt tíz perccel, ezért visszamentem, megálltam az ajtónál, és vártam Phoebét. Elgondoltam, hogy talán most fogom utoljára látni az életben. Valakit a rokonaim közül, úgy értem. Talán még látom őket, de évekig nem. Mikor már harmincöt éves leszek, de csak akkor, ha valaki megbetegszik a családból, és a halála előtt látni akar. Elképzeltem, mi-

lyen lenne, ha akkor betoppannék megint. Az anyám pokoli ideges lenne, sírna és könyörögne, hogy ne menjek vissza a konyhómba, de én mégis visszamennék. Irtó hidegvérrel csinálnám. Megnyugtatom, aztán átmennék a szoba másik végébe, és pokoli hidegen rágyújtanék. Kérném, hogy látogassanak meg egyszer, ha van kedvük, de nem erőltetném, vagy ilyesmi. Azt viszont megfogom engedni, hogy Phoebe a nyári szünetben meg a karácsonyi szünetben és a húsvéti szünetben meglátogasson. És D. B.-nek is meg fogom engedni, hogy egy időre eljöjjön hozzám, ha szép, nyugalmas helyen akar írni, de filmet az én konyhómban nem írhat, csak elbeszélést meg könyveket. Lesz egy olyan szabály nálam, hogy senki se játszhatja meg magát, ha meglátogat. De ha mégis megpróbálja, akkor tovább nem maradhat.

Egyszer csak az órára néztem a ruhatárban: fél egy múlt öt perccel. Kezdtem izgulni, hátha az az öreglány azt mondta a másiknak, hogy ne adja oda Phoebének a cédulámat. Félttem, hátha azt mondta neki, hogy égesse el, vagy mit tudom én. Tényleg marhára izgultam. Phoebét tényleg látni akartam, mielőtt nekivágok az útnak. Például a karácsonyi pénz miatt is, meg minden.

Végül is megláttam, a szélfogó ajtó üvegén át. Azért vettem észre, mert az én hülye szarvaslövő sapkám volt a fején - tíz kilométerről meg lehet látni.

Kimentem, és indultam elébe, lefelé a lépcsőn. Nem értettem a dolgot. Egy nagy bőröndöt cipelt. Jött át a Fifth Avenue-n, és vonszolta magával azt a fene nagy bőröndöt. Alig bírta. Mikor közelebb értem, láttam, az én régi bőröndöm, még a whootoni időkből. El nem bírom képzelni, mi a fenét akar vele. - Szia - mondta, mikor közelebb ért. Egész kivolt attól a hülye bőröndtől.

- Már azt hittem, nem jössz. Mi a franc van abban a kofferben? Nincs szükségem semmire. Úgy megyek, ahogy vagyok. Még azokat a bőröndöket se viszem magammal, amik az állomáson vannak. Mi a francot hoztál ebben?

Letette a bőröndöt. - Az én ruháimat. Veled megyek. Mehetek? Jó?

- Mi? - Majdnem összeestem. Esküszöm, majdnem. Hirtelen szédülni kezdtem, és azt hittem, megint elájulok, vagy mit tudom én.

- A hátsó liften hoztam le, hogy Charlene ne lássa. Nem nehéz. Csak két ruha van benne, a papucscipőm, a fehérneműm, zoknik, meg egy-két dolog. Emeld meg. Nem nehéz. Emeld csak meg... Nem mehetek veled, Holden? Nem? Na!

- Nem. Fogd be a szád.

Azt hittem, egyből kinyúlok. Nem kellett volna azt mondani, hogy fogja be a száját, meg minden, de azt hittem, megint elájulok.

- Miért nem? Kérlek, Holden! Nem csinálnék semmit, csak mennék veled. A ruháimat se viszem, ha nem akarod, csak...

- Semmit se viszel. Mert nem jössz. Egyedül megyek. Szóval fogd be a szád.

- Kérlek, Holden! Hadd menjek! Nagyon, nagyon... még csak észre se...

- Nem jössz! Most már fogd be a szád. Add ide azt a bőröndöt. - Elvettem tőle a bőröndöt. Majdnem megütöttem. Egy-két másodpercig kedvem lett volna szájon törölni. Tényleg.

Elkezdett bögni.

- Azt hittem, játszol az iskolai darabban, meg minden. Azt hittem, te leszel Benedict Arnold abban a darabban, meg minden - mondtam. De nagyon undokul. - Mit akarsz? Nem akarsz szerepelni, az istenfádat? - Ettől még jobban bögött. Élveztem. Hirtelen azt akartam, hogy

bőgje ki a szemét. Majdnem gyűlöltem. Azt hiszem, főleg azért, mert ha eljön velem, nem lesz a darabban.

- Gyere. - Indultam vissza a múzeumba. Kigondoltam, mit csinállok. A bőröndöt, amit magával hozott, beadom a ruhatárba, aztán háromkor, iskola után kiveheti. Tudtam, hogy nem viheti magával az iskolába. - Gyere már - mondtam.

De nem jött fel velem a lépcsőn. Nem akart jönni. Én azért felmentem, felvittem a bőröndöt, beadtam a ruhatárba, aztán újra lementem. Még mindig ott állt a járdán, de mikor odaléptem hozzá, hátat fordított. Ehhez nagyon értett. Nagyon tud hátat fordítani, ha akar.

- Nem megyek sehova, meggondoltam. Szóval hagyd abba a bőgést, és fogd be a szád. - A röhejes az volt, hogy mikor ezt mondtam, már egyáltalán nem bőgött. Mégis mondtam. - Na, gyere, visszakísérlek az iskolába. Na. Elkéssel!

Nem akart felelni se, semmi. Meg akartam fogni a kezét, de nem hagyta. Akárhogy kerülgettem, mindig hátat fordított.

- Ebédeltél? Már megebédeltél? - kérdeztem.

Nem akart felelni. Csak annyit csinált, hogy levette a piros szarvaslövő sapkát, amit én adtam neki, és egyszerűen a képeembe vágta. Aztán újra hátat fordított. Majd a falra másztam tőle, de nem szóltam semmit, csak felvettem a sapkát a földről, és zsebre vágtam.

- Na, gyere. Elkísérlek az iskolába.

- Nem megyek vissza az iskolába!

Erre nem tudtam, mit mondjak. Csak álltam ott pár percig.

- Vissza kell menned az iskolába. Akarsz játszani a darabban, nem? Te akarsz lenni a Benedict Arnold, nem?

- Nem.

- Dehogynem akarsz. Hát persze hogy akarsz. Na menjünk! Először is nem megyek sehova, mondtam már. Hazamegyek. Rögtön hazamegyek, amint te visszamész az iskolába. Először elmegyek az állomásra a bőröndjeimért, aztán egyenesen...

- Mondtam már, hogy nem megyek vissza az iskolába! Csinálhatsz, amit akarsz, de én nem megyek vissza. Szóval fogd be a szád! - Ez volt az első alkalom, hogy nekem azt mondta: „Fogd be a szád!” Iszonyúan hangzott. Istenem, iszonyúan. Rosszabb volt, mintha káromkodott volna. Még mindig nem nézett rám, és hiába próbáltam a kezem a vállára tenni vagy valami, nem engedte.

- Ide figyelj! Akarsz sétálni? Akarsz az állatkertbe jönni? Ha megengedem, hogy ne menj vissza ma délután az iskolába, hanem sétálunk egyet, akkor abbahagyod ezt a marhaságot?

Nem válaszolt. Megismételtam. - Ha megengedem, hogy lógj ma délután az iskolából, és sétálunk egyet, akkor abbahagyod ezt a marhaságot? És holnap elmész az iskolába, és jó kislány leszel.

- Talán igen, talán nem - mondta, és azzal átrohant az úttesten, körül se nézett, jön-e valami. Néha tisztára bezsong.

Nem mentem utána. Tudtam, hogy ő jön majd utánam. Elindultam hát az állatkert felé, az utca park felőli oldalán, és elindult ő is a másik oldalon. Egyáltalán nem nézett felém, de tudtam, hogy a szeme sarkából figyel, merre megyek, meg minden. Szóval így mentünk egész úton az állatkertig.

Egyetlen dolog zavart csak, mikor jött egy emeletes busz, és nem láttam, hol van. De mikor az állatkerthez értünk, átüvöltöttem neki:

- Phoebe! Bemegyek az állatkertbe! Gyere, hallod?

Nem nézett rám, de tudtam, hogy hallja. Mikor indultam lefelé a lépcsőn a bejárat felé, hátrafordultam, és láttam, hogy jön át utánam, meg minden.

Alig lézengtek az állatkertben, olyan egy tetű nap volt, csak a fókák medencéje körül álltak páran. El akartam menni mellette, de Phoebe megállt, és jelezte, hogy figyeli az etetést. Halat dobált nekik egy tag. Visszamentem. Gondoltam, jó alkalom lesz kibékülni vele, meg minden. Odamentem, a háta mögé álltam, és a kezem a vállára tettem, de egy mozdulattal kicsúszott a kezem alól. Mondtam, hogy nagyon undok bír lenni, ha akar. Ott állt, amíg a fókákat megetteték, én meg álltam mögötte. Nem tettem még egyszer a vállára a kezem, vagy ilyesmi, mert még képes lett volna nekem ugrani. Furák a gyerekek. Meg kell gondolni, mit csinál az ember.

A fókák után sem akart közvetlenül mellettem menni, de már nem húzódott olyan messzire. Ő a járda egyik szélén ment, én a másikon. Ez sem volt valami nagy szám, de mégis jobb, mintha egy kilométerre megy tőlem, mint az előbb. Felmentünk a kis dombra, néztük a medvéket egy ideig, ámbár nem sok a néznivaló rajtuk. Csak egy volt kinn, a jegesmedve. A másik, a barnamedve, benn rohadt a barlangjában, és az istennek se jött ki. Csak a feneke látszott. Mellettem egy cowboy-kalapos kis srác álldogált, egész a fülére csúszott a kalap, és egyfolytában nyafogta: - Apu, hívd ki! Apu, hívd ki! - Phoebére néztem, de nem nevetett. Tudod, milyenek a gyerekek, ha duzzognak. Nem nevetnek, vagy ilyesmi.

A medvék után kimentünk az állatkertből, végimentünk a park egyik kis útján, s áthaladtunk az egyik, olyan vécészagú kis aluljárón. Ez vezetett a körhintához. Phoebe még mindig nem szólt hozzám, se semmi, de már ott jött mellettem. Megfogtam az övet hátul a kabátján, csak úgy, de nem hagyta. - Vedd le rólam a kezed, jó? - Még mindig duzzogott, de már nem annyira, mint az előbb. Egyébként egyre közelebb jutottunk a körhintához, már hallani lehetett azt a hülye zenét, amit mindig játszik. Az *Ó, Marie*-t játszotta. Az én sráckoromban is az *Ó, Marie*-t játszotta, vagy ötven éve. Azért klassz a körhintákban, hogy mindig ugyanazt a dalt játsszák.

- Azt hittem, a körhinta télen zárva van - szólalt meg Phoebe.

Ekkor szólalt meg először. Biztos megfélekedezett róla, hogy haragudnia kellene rám.

- Talán mert karácsony van - feleltem.

Erre már nem szólt semmit. Biztos eszébe jutott, hogy haragudnia kell rám.

- Felülsz egy menetre? - kérdeztem. Tudtam, hogy felül. Mikor még kis girnyó kölyök volt, és Allie, D. B. meg én jártunk vele a parkban, megveszett a körhintáért. Nem lehetett róla lekaparni.

- Túl nagy vagyok - mondta. Azt hittem, nem is fog válaszolni. De válaszolt.

- Nem, nem vagy túl nagy. Menj csak. Megvárlak. Na menj. - Éppen odaértünk. Egy-két kis krapek ült rajta, inkább olyan egész kicsi, és egypár szülő várt kinn, ültek a padokon, meg minden. Odamentem a pénztárhoz, vettem Phoebének jegyet, aztán odaadtam neki. Akkor már szorosan mellettem állt. - Nesze - mondtam. - Várj egy percig, itt van a többi pénzed is. - Vissza akartam adni a többi pénzt is, amit kölcsönadott.

- Tartsd csak magadnál. Vigyázz rá helyettem - mondta, aztán gyorsan hozzátette: - Légy szíves.

Hervasztó, mikor azt mondják az embernek: „Légy szíves.” Úgy értem, ha Phoebe vagy valaki. Pokolian lehervasztott. Azért visszatettem a pénzt a zsebembe.

- Nem akarsz te is fölülni? - kérdezte. Olyan furcsán nézett rám. Szemmel láthatóan nem haragudott már túlságosan.

- Talán a következő menetben. Majd nézlek. Megvan a jegyed?

- Meg.

- Na, akkor menj. Itt leszek a padon, nézlek. - Odamentem és leültem a padra, ő meg felszállt a körhintára. Körülsétált. Úgy értem, először körbejárt, aztán ült csak fel az egyik nagy, ütött-kopott barna lóra.

Aztán elindult a körhinta, én meg figyeltem, hogy forog körbe-körbe. Talán csak hat vagy hét gyerek ült még rajta, és most a *Cigarettafüst*-öt játszották. Állatian megrázták a számot, röhejes volt. A gyerekek mind szerették volna elkapni az aranykarikát, Phoebe is, már attól féltem, leesik arról az átok lóról, de nem szóltam, és nem is csináltam semmit. Az a helyzet a kis srácokkal, hogy ha el akarják kapni az aranykarikát, hagyni kell őket, nem kell semmit se szólni. Ha leesnek, hát leesnek, de az nem jó, ha az ember szól.

Mikor lejárt a menet, Phoebe leszállt a lóról, és odajött hozzám. - Most te is gyere egyszer.

- Nem, én csak nézlek. Jobb lesz, ha csak nézlek. - Adtam neki még a pénzből. - Tessék, vegyél még egypár jegyet.

Elvette a pénzt. - Már nem haragszom rád - mondta.

- Tudom. Siess, mindjárt újra indul.

Hirtelen megcsókolt. Aztán kinyújtotta a kezét, és azt mondta: - Esik. Kezd esni.

- Tudom.

Aztán - és ettől majd a falra másztam - benyúlt a kabátzsebembe, kihúzta a piros szarvaslövő sapkát, és a fejembe nyomta.

- Neked nem kell? - kérdeztem.

- Egy darabig rajtad lehet.

- Jó. De most siess. Lekésed. Nem kapod meg a lovad, vagy mit tudom én.

De csak ott ácsorgott mellettem.

- Komolyan mondtad? Tényleg nem mész el sehova? Tényleg hazajössz utána? - kérdezte.

- Haza - mondtam, és úgy is gondoltam. Nem hazudtam neki. Tényleg hazamentem utána. - De most siess! Indul!

Elrohant, megvette a jegyet, és még épp idejében fel tudott kapaszkodni. Aztán megint körbesétált, amíg meg nem találta a lovát. Felszállt, integetett, én meg visszaintegettem.

Öregem, máhára kezdett ömleni az eső. Mintha dézsából öntötték volna, esküszöm. A szülők, a mamák, és mindenki a körhinta eresze alá állt, hogy el ne ázzanak, csak én maradtam még egy jó darabig a padon. Csuromvizes lettem, főleg a nyakam és a nadrágom. A sapka tényleg sokat segített, mégis bőrig áztam. De nem izgatott. Hirtelen olyan átkozottul boldog voltam, ahogy Phoebe ott körbe-körbe forgott. Majdnem üvöltöttem, olyan átkozottul boldog voltam, ha tudni akarod az igazat. Nem tudom, miért. Csak mert olyan átkozottul helyes volt, ahogy ott körbe-körbe forgott a kék kabátjában, meg minden. Istenem, bárcsak ott lettél volna!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ez az egész, amit el akartam mondani. Elmondhatnám talán még azt is, mit csináltam aztán, mikor hazamentem, hogyan betegedtem meg, meg minden, milyen iskolába megyek jövő ősszel, ha innen kikerülök, de ehhez már nincs kedvem. Tényleg nincs. Ez a téma jelen pillanatban nem nagyon érdekel.

Nagyon sokan, főleg ez a pszichoanalitikus pofa itt, azt kérdezik, igyekszem-e beilleszkedni az ottani rendbe, ha jövő szeptemberben visszamegyek az iskolába. Ez olyan hülye kérdés, szerintem. Mert honnan tudná az ember, mit fog csinálni, amíg meg nem csinálta? A válasz: sehonnan. Én azt hiszem, igyekszem majd, de honnan tudjam? Esküszöm, hülye kérdés.

D. B. nem olyan rémes, mint a többiek, de ő is rengeteget kérdez. Múlt szombaton átjött autón, azzal az angol pipivel, aki az új filmjében játszik, amit most ír. Eléggé megjátszotta magát a pipi, de azzal együtt nagyon jó bőr. Egyébként mikor elment megkeresni a női vécét, valahova a fenébe, a túlsó szárnyra, D. B. megkérdezte, mit gondolok erről az egészből, amit most neked is elmondtam. Nem tudtam, mi a frászt feleljek. Ha tudni akarod az igazat, nem tudom, mit gondolok róla. Sajnálom, hogy annyi embernek elmeséltem. Csak azt tudom, hogy mindenki hiányzik nekem, akiről meséltem. Még például Stradlater és Ackley is. Azt hiszem, még az az átkozott Maurice is. Röhejes. Soha senkinek ne mesélj el semmit. Ha elmeséled, mindenki hiányozni kezd.

-oOo-